

Бестселър №1 на *Ню Йорк Таймс*

АЙРИС МОХАНСЕН

ДЪЩЕРИТЕ
НА ПАНДОРА

АЙРИС ЙОХАНСЕН ДЪЩЕРИТЕ НА ПАНДОРА

Превод: Силвия Вангелова

chitanka.info

Осмеляваш ли се да отключиш нейните тайни?

Откакто се помни, Мегън Блеър се опитва да заглуши гласовете, звучащи в главата ѝ — гласове, които ѝ казват и показват неща, за които би предпочела да не знае. Сега, като преуспяла лекарка, Мегън е оставила миналото зад себе си — докато един ден някой се опитва да я убие. Скоро след това открива шокиращите тайни за собствения си живот и за смъртта на майка си. Животът ѝ вече никога няма да е същия, защото може да не доживее да види пукването на зората...

ПРОЛОГ

Гласове.

Мегън усещаше мускулите на стомаха си като завързани на възел. Опита се да изхвърли страха от себе си. Не биваше да позволи на мама да го усети. Тя беше така щастлива и отпусната този следобед. Нямахше нужда Мегън да ѝ разваля настроението.

— Защо си така тиха? — Майка ѝ започна да прибира кошницата за пикник. — За какво мислиш?

Гласове.

Мегън отчаяно затърси подходящ отговор.

— Просто ми се искаше Нийл да може да дойде с нас. Ти покани ли го?

— По дяволите, не. Исках да прекарам време в компанията единствено на дъщеря си. Нийл доминира винаги и над всичко. — Усмихна се горчиво. — Той винаги получава цялото ти внимание. Не че те обвинявам. Първия път, когато го видях, ми напомни на портрета на принц от Ренесанса, който видях в един музей във Флоренция. Много елегантен, внушителен и леко всяващ страх.

Заглуши гласовете, прогони ги от главата си. Господи, как ѝ се искаше да може да избяга от тях.

— У Нийл няма нищо, всяващо страх. Как можеш да говориш така?

— Хей, аз не го нападам. Това е просто сравнение.

Гласове.

За какво разговаряха? Мегън не можеше да се сети. Трябваше да се концентрира. Точно така, за Нийл.

— Обичам Нийл да е наоколо. Забавен е.

— Когато иска да бъде такъв. Макар да се радвам, че го харесваш. Аз също го харесвам. Той ми е добър приятел. — Усмивката ѝ изчезна, погледът ѝ изучаваше Мегън. — Ти не ме слушаш. Какво има, бейби?

— Нищо.

— Мегън.

— Гласове — прошепна Мегън. — Не ми харесва тук, мамо. Чувам гласовете.

— Глупости. — Майка ѝ побърза да извърне поглед. — Казах ти, че те са плод на въображението ти. — Хвърли пластмасовите чаши обратно в кошницата. — Няма причина да не ти харесва тук. — Седна на пети и загледа залязващото слънце, чиито лъчи хвърляха златисточервени отблясъци по кариерата под тях. — Красиво е. Правили сме пикници на този хълм десетки пъти и никога не си споменавала, че чуваш гласовете. Чувала ли си ги точно тук и преди?

Мегън кимна.

— Но ти не искаш да говоря за тях.

— Защото не съществуват. — Протегна ръце и нежно положи длани на двете бузи на Мегън. — Не трябва да говориш за неща, които не съществуват. Когато беше по-малка, не беше толкова зле. Но вече си на петнайсет и хората ти обръщат повече внимание. Това трябва да си остане между нас, бейби.

— Или ще ме помислят за луда. — Мегън се опита да се усмихне. — Да, това не може да е нормално. Може би съм луда. Така ли е, мамо?

— Разбира се, че не. — Тя се наведе напред и целуна Мегън по носа. — Кой определя правилата? Кой може да каже кое е нормално? Големите композитори чували музиката в главите си, а според всички те са гении. Вероятно ще престанеш да ги чуваш, когато пораснеш.

— Каза същото и когато бях на седем.

— Но вече не ги чуваш толкова често, нали?

— Да.

— И каза, че вече не викат, а шептят?

Мегън кимна.

— Виждаш ли? — Очите ѝ блестяха. — Има напредък. А когато станеш на двайсет и една, те ще са си отишли напълно.

Мегън смръщи вежди и каза колебливо:

— Може би... трябва да поговоря с психиатър.

— Не! — каза майка ѝ рязко. — Никакви лекари. Това ще си остане между нас. Разбра ли?

Мегън кимна, обаче не разбираше. Никога не беше разбирала нищо, освен че майка ѝ винаги беше нещастна, когато Мегън говореше

за гласовете. Може би не искаше да признае дори пред себе си, че Мегън не е... нормална. О'кей, така да бъде. Може би простото решение на майка ѝ на проблема беше правилното. Последното, което искаше, беше да направи майка си нещастна.

— Престани да се мръщиш. — Пръстът на майка ѝ проследи двете бръчици на челото на Мегън. — Ще получиш бръчки като мен.

— Ти нямаш бръчки. Ти си красива.

Вярно беше. Сара Натан не притежаваше обикновена красота — кестенявата ѝ коса блестеше на залеза, а лицето ѝ имаше характерни черти, които излъчваха топлота и жизненост.

— Имам много бръчки. Но ако се смееш достатъчно често, те се смесват с тези, причинени от смеха, и се изгубват в тях. — Направи гримаса. — Така трябва да правиш, моя сериозна малка мишчице. Не се усмихваш достатъчно често. Караш ме да се чувствам като лоша майка.

Мегън поклати глава.

— Знаеш, че не е така. Няма по-добра майка от теб на света. А и аз не съм чак толкова сериозна.

— О'кей, напрегната си. — Изправи се и помогна на Мегън да стори същото. — Хайде, започва да се стъмва. Време е да се приберем. Утре си на училище, а аз имам работа. — Подаде на Мегън кошницата за пикник. — Не че трябва да се тревожиш за училището. Оценките ти са отлични. Знаеш ли, дори ми се иска да се концентрираш по-малко върху успеха си и повече върху забавленията си.

— Но аз се забавлявам.

— Е, работи върху това малко по-упорито. Само когато си с Нийл, бърбиш непрекъснато и си весела. Млада си. Животът минава толкова бързо, че дори не можеш да го усетиш. — Усмихна се. — А в него има толкова много хубави неща. Събиранията в училище, баловете, трайните приятелства и първата любов и всичко останало, което показват по телевизия Холмарк.

— Не.

Майка ѝ разроши косата ѝ.

— Хайде, покажи малко чувство. — Усмивката ѝ изчезна, тя закрачи бързо по пътеката. — Отидоха ли си гласовете?

— Да — излъга Мегън.

Е, това не беше точно лъжа. Не бяха си отишли, но бяха само тих и постоянен рев като този на морето в далечината. Нямаше нужда да тревожи майка си, която така отчаяно желаше те да изчезнат.

— Казах ти, че ще става все по-добре. — Хвана Мегън за ръката. — Помни какво ти казах за живота и за забавленията.

— Мамо, аз не съм... — Тя замълча, защото почувства как тялото на майка ѝ се сковаваше. — Какво има?

— Нищо.

Не беше вярно. Нещо не беше наред. Виждаше изражението на майка си, а то не би могло да бъде по-красноречиво. Страх.

Погледът ѝ проследи този на майка ѝ до линията на боровите в подножието на хълма. Там стоеше мъж и ги наблюдаваше.

— Кой е той? Познаваш ли го?

— Може би. — Пое си дълбоко дъх. — По-добре да отида да поговоря с него. А ти се върни при каменоломната, Мегън.

Мегън поклати глава.

— Направи както ти казвам — каза майка ѝ остро. — Това тук е моя работа. Нали знаеш пещерата от другата страна на хълма? Влез вътре и остани там, докато не дойда да те взема.

— Ще дойда с теб.

— Не, няма. Изкачи хълма и се скрий в пещерата. Веднага.

Мегън все още се колебаеше.

— Чуй ме, Мегън, всичко ще е наред. Просто трябва да говоря с него и не искам това да стане пред някого другого. — Тръгна надолу по хълма. Повиши глас: — Тръгвай!

— Добре, но ако не дойдеш след двамадесет минути, ще дойда при теб. — Мегън се обърна и затича нагоре по хълма.

Нещо не беше наред. Независимо какво казваше майка ѝ, нещо не беше наред.

Убий копелето.

Ножът на Нийл Грейди се плъзна по гърлото на мъжа и кръвта шурна. Той го отблъсна и го остави да падне на земята. Не го погледна втори път, а закрачи по пътя, после се скри сред дърветата.

Беше закъснял. Грейди изруга тихо, докато тичаше и се плъзгаше по склона към жената, лежаща в подножието му. Дали беше мъртва?

Още не, но беше близо до смъртта. Много близо. Той коленичи до нея и усети сълзите в очите си.

— По дяволите, Сара.

Сара отвори бавно очи.

— Здравей, Нийл. Радвам се... че си тук. Но ти... не бива да ругаеш пред една умираща.

— Млъкни. Пази силите си. Може би мога да направя нещо за теб.

Тя поклати глава.

— Не за мен. Знаеш добре. Но Мегън... Опитах се да я скрия от него. Но той я видя. Ще я преследва.

— Не, няма. — Каза го мрачно. — Закъснях и не можах да спася теб, но с нея няма да се случи нищо лошо. Прерязах му гърлото.

— Добре. Мегън ще... Студено ми е, Нийл. Не мога още да умра. Трябва да ти кажа...

— Господи, ти си такава глупачка, Сара. Казах ти да напуснеш това място преди шест месеца. Трябваше да бягаш. Трябваше да скриеш Мегън.

— Чувствах се в безопасност. Мислех, че грешиш. Не исках отново да плаша Мегън. Така отчаяно се опитвах да ѝ осигуря нормален живот. Не като моя. Не като твоя. — Пое си рязко въздух. — Всичко започва да става... неясно. Не очаквах да е така. Страхувам се... Можеш да ми помогнеш, нали?

Той кимна.

— Да.

— Да, така си и помислих. Мога ли да те... докосна?

— Да. — Той легна до нея и я прегърна. — Просто се отпусни, Сара.

— Не мога. Още не. Мегън. Трябва да помогнеш на Мегън.

— За Бога, ти дори не я подготви. Излъга я. Не знам дали ще мога да направя нещо за нея.

— Опитай.

— Не мога да ти обещаю. Знаеш какво ще се случи, ако я изоставиш.

— Опитай — повтори тя. — Моля те, Нийл.

— Никакви обещания. — Той я погали нежно по бузата. — Ще видя какво мога да направя.

— Знам. Тя е силна, Нийл. Много по-силна от мен. Тя има шанс... Ти ще се погрижиш за нея. Ти... я харесваш. Ти харесваш... моята Мегън...

— Да. Сега стой тихо и си почивай. Не говори.

Тя мълча няколко секунди.

— Нийл, аз не съм... Пандора.

— Напротив — прошепна той. — Но сега това няма значение. Дръж се за мен. Ще ти помогна да се справиш.

— Надявах се да го направиш. — Тя се сгуши плътно в него. — Да, помогни ми...

Остави го да поеме контрола над нещата. Топлината замени студа, светлината — мрака, проблесна разум и освети света на лудостта.

— Благодаря ти, Нийл — прошепна тя.

— Шшш, просто се остави на течението...

Мегън изпищя.

Нийл застина, когато агонизиращият звук разцепи тишината, понесе се към него. По дяволите, Сара току-що беше преминала в отвъдното, а Мегън вече усещаше това.

Болка.

Той нежно отмести Сара и се изправи до седнало положение.

Още един писък на агония.

Трябваше да стигне до нея, преди психиката ѝ да се е разпаднала. Да я намери. Къде си, Мегън?

Още болка.

Безумна паника и агония. Трябваше да я намери. Да ѝ помогне. Да я намери...

Мамо!

Мегън се сгуши до стената на пещерата, болката я разкъсваше.

Не съм Пандора. Не съм Пандора. Не съм Пандора.

Гласове. Несвързани приказки. Викове. Това не е гласът на мама. Къде си, мамо? Мама я няма. Но гласовете са тук. Те я нападат, бият, промушват.

Махнете се. Махнете се. Махнете се.

Помогни ми, мамо.

Мама я няма. Отишла си е. Обзе я паника. Беше сама с гласовете, които я разкъсваха, убиваха. Отново изпищя. Зов за помощ.

— Има само един начин да ти помогна, Мегън.

Пред нея, на входа на пещерата, стоеше мъж. Тъмнокос, строен, висок. Дали беше същият мъж, когото майка ѝ беше слязла да види?

Мама си беше отишла и нямаше да се върне.

Беше си отишла завинаги.

Не, не беше онзи непознат. Беше Нийл Грейди. Обзе я облекчение. Нийл щеше да ѝ помогне.

Нийл стоеше зад някого. Проблесна острие на нож, плъзна се по нечие гърло. Шурна кръв... Убийство. Мама? Гърлото на мама?

Не! Инстинктивно се хвърли към коленете му и го събори на земята. Връхлетя я поредната вълна гласове и тя се сви под удара им.

— Престани да се бориш с мен — каза той дрезгаво. — Няма да те нараня.

Тя го ухапа по ръката.

— Мили боже, Сара беше права. Ти наистина си много по-силна от нея.

Тя едва го чуваше, защото гласовете бучаха в главата ѝ, разкъсваха я. Трябваше да се бори с тях. Трябваше да се бори и с него. Опита се да изпълзи до входа на пещерата.

— Не. — Той я сграбчи за китката. — Всичко вече приключи, Мегън.

Мама.

— Престани. — Лицето му се изкриви от болка. — Тя вече не може да ти помогне. А не съм сигурен, че аз мога.

Мама.

— Не прави това. Казах ѝ, че нищо не обещавам, но...

Мама!

— По дяволите, Мегън, трябва да останеш с мен. — Той я удари през лицето с опакото на дланта си.

Мрак. Но гласовете бяха все още там, поглъщаха я.

— Добре, не мога да понеса повече — прошепна той. — Ти печелиш, Мегън. Или може би печели Сара. — Хвана я здраво за

ръцете над лактите, задържа я да застане мирно. — Не се бори с мен. Аз няма да те нараня. Просто ще те приспя и ще прогоня гласовете.

Тя отвори очи и го погледна сънено, замаяно.

— Какво...

— Тихо. — Той нежно отметна косата от лицето ѝ. — Ти искаше помощ. И аз ще ти я дам. Няма да помниш гласовете, болката. Няма да помниш нищо от това. — Устните му се стегнаха. — Искане ми се и аз да можех да имам такъв късмет.

ГЛАВА 1

*Дванайсет години по-късно
Болницата „Сейнт Андрюс“
Атланта, Джорджия*

— Той е мъртъв, Мегън — каза Скот Роугън и я погледна над трупа на четиринайсетгодишното момче. — Откажи се.

— Кажй го на майка му.

Тя отново се опита да активира сърдечната дейност на момчето. *Хайде, Мануел. Върни се при нас.*

— Няма да се предам без борба.

— Но ти се трудиш над него вече два̀сет минути.

— Тогава още няколко няма да са кой знае какво. — Преброи до три и отново опита. — Живей, Мануел — прошепна. — Имаш толкова много неща да правиш, толкова много да видиш. Не оставяй живота си да свърши така.

Обаче животът му беше изтекъл и тя го осъзна след още две безполезни минути. По дяволите. Бедното дете. Свали ръкавиците си и се извърна от трупа.

— Документирайте, че пациентът умря в 11:05 — каза рязко на сестрата.

Излезе от спешното отделение, за да се измие и да смени изцапаните си с кръв дрехи. Не можеше да се изправи в този вид лице в лице с майката на момчето. Защото жената и без това щеше да носи лошия спомен в себе си до края на живота си.

По дяволите. Затвори очи и облегна глава на рамката на вратата. За един кратък миг. Не трябваше да е така. Трябваше да може да направи повече.

— Добре ли си, Мегън?

Отвори очи и видя Скот до себе си.

— Не. — Изправи гръб. — Искях чудо. И не го получих.

— Направи всичко възможно. Ние сме само лекари. Не можем да вървим по водата.

— Мога поне да се опитам. И всеки ден мога да опитвам малко по-упорито и може би някой ден ще бъда достатъчно силна да... — Разтри очите си с опакото на дланите и се извърна от него. — Не мога да стоя тук и да говоря с теб. Трябва да отида при майката на Мануел.

— Чакай. — Той бързаше след нея. — Аз ще ѝ кажа, Мегън.

Тя поклати глава.

— Не, това е моя работа. Той беше мой пациент.

Но, по дяволите, не искаше да прави това. Тази отговорност винаги беше болезнена за нея, но беше особено травмираща, когато ставаше въпрос за деца.

— Но ти благодаря, Скот.

Той сви рамене.

— За мен също е трудно. Но това не ме разкъсва така, както теб. Понякога се питам защо си решила да станеш лекар. Прекалено си емоционална. Психологическата подготовка, която преминахме в медицинското училище, въобще не е стигнала до теб.

— Ще свикна.

Погледът ѝ не се откъсваше от дребната латиноамериканка, седнала на един от столовете в чакалнята. Обзе я дълбока тъга. Мили Боже, по лицето на жената се изписа надежда, когато видя Мегън... Не, никога нямаше да свикне. Не и след милион години. Тогава трябваше просто да поеме удара по брадичката и да отиде да съобщи на майката, че момчето ѝ е мъртво.

Жената беше напрегната, очите ѝ бяха пълни с тревога. Мегън усещаше болката и отчаянието ѝ, като да бяха нейни собствени. Те я обгръщаха, сякаш щяха да я удавят. Стегна се, опита се да се дистанцира от всичко това.

— Мегън — прошепна Скот.

Тя разтърси глава, за да я проясни.

— Всичко е наред.

Навлажни устни и се застави да прекоси помещението.

Трябваше да приключи с това и в същото време да помогне на жената, да я утеши, ако въобще е възможно...

— Мисис Ривера, аз съм доктор Мегън Блеър. — Пое си дълбоко дъх. — Съжалявам, че трябва да ви го кажа, но...

Скот Роугън не можеше да каже коя от двете жени страда повече, докато гледаше как Мегън прегръща дребната женица. Да, Мегън трябваше да остави него да свърши това.

— Престани да се тревожиш за нея. Не можеш да защитаващ малката си приятелка до края на живота ѝ.

Скот се обърна и видя Хал Трудо на няколко метра от себе си. Той не беше в операционната, но вероятно вече в цялото отделение се знаеше за отчаяните опити на Мегън да спаси живота на детето. Дяволски желаше не Хал да беше дежурен тази нощ. Хал смяташе всичките си колеги за конкуренти, а Мегън — за заплаха при изкачването му в йерархията на болницата. Първите две години след завършването на медицинското училище могат да се окажат много важни за лекарите — или да ги затвърдят като такива, или да ги пречупят. Хал щеше да бъде изключително доволен, ако можеше да направи така, че Мегън да изглежда недостатъчно професионалистка.

— Не се тревожа — каза Скот. — Тя се справя чудесно.

— Чух, че едва не се разпаднала, когато момчето умряло.

— Да, беше разтревожена. Но не се разпадна. Никога не би изгубила присъствие на духа и така да рискува живота на пациент. — Завъртя се на пети. — И всеки в онази стая би ти казал абсолютно същото. Не се опитвай да правиш проблем. Единствената грешка, която тя допусна тази вечер, беше прекалената ѝ загриженост, но тя не ѝ позволи да ѝ попречи.

— Това подлежи на съмнение. Чух, че според Главния администратор тя създава впечатление за нестабилност. — Усмихна се злобно. — Но ти вероятно се наслаждаваш на тази нейна емоционалност. Как е тя в леглото, Скот?

— Не знам.

— Разбира се. Точно затова се мъкнеш след нея като разгонен жребец. Обзалагам се, че е изключително гореща, когато има нужда да изпусне дълго сдържаната си енергия. Не те обвинявам, че я сваляш. — Погледът му се върна на Мегън. — Привлекателна е. Аз самият не бих имал нищо против да я чукам. Ако не беше такава самонадеяна кучка. — Обърна се и се отдалечи.

Копеле.

Скот задуши надигналия се у него гняв. Идеше му да удуши този кучи син. Да, но последното, от което Мегън би имала нужда, е те да

се сбият заради нея. Хал беше прав — администрацията наблюдаваше зорко Мегън. Те обичаха болницата им да работи като добре смазана машина и дори намек за нестабилност в техния персонал ги плашеше.

Но Мегън не беше нестабилна. Никой не работеше по-усилено от нея. Бяха ѝ предложили работа в няколко от най-престижните болници в североизточната част на страната още преди да се е дипломирала. Единствената причина тя да остане в Атланта беше, че не искаше да изостави чичо си Филип, който се беше грижил за нея след смъртта на майка ѝ. По дяволите, Хал вероятно би сложил началото на съдебен процес срещу семейните чувства, ако можеше. Беше готов на всичко, за да я отстрани от пътя си. Включително да я обвини, че спи с женен мъж. Идеята за това беше странно интригуваща. Боже, за какво мислеше? Двамата с Жана бяха женени само от две години, но две много хубави години. Мегън му беше добра приятелка още откакто учеха в медицинското училище. Никога нямаше да вземе изпитите си по химия, ако тя не го беше мъкнала на гърба си почти целия семестър. След като той се ожени за Жана, Мегън стана приятелка и на двамата. Малкият син на Жана, Дейви, беше луд по нея.

„Привлекателна е“, беше казал Хал.

Което беше слабо казано. Тя беше дяволски привлекателна — стройно и грациозно тяло, лъскава тъмнокастена коса и огромни лешникови очи. Но не тези черти привличаха мъжете към нея. Хал беше попаднал право в целта при споменаването на дълго сдържаната ѝ емоционална енергия. Тя никога не я напускаше. Дори когато беше отпусната, Скот усещаше емоционалната буря, която сякаш я наелектризираше. Беше... интересно. И възбуждащо. Но беше по-добре да престане да анализира как тялото му отговаря на Мегън. Не беше честно спрямо Жана. Никога нямаше да си позволи да изневери, но започваше да се чувства виновен. Да, може би щеше да е по-добре, ако направеше усилие да държи Мегън на разстояние.

Ръката ѝ трепереше, докато отключваше вратата на джипа. Мегън си пое дълбоко дъх, преди да седне зад кормилото и да запали двигателя. Може би трябваше да изчака, докато се възстанови поне малко, преди да потегли от паркинга, но не, нямаше да го направи. Искаше да се върне у дома при Филип. Имаше нужда от спокойствието

и нежността на чичо си. Все още изпитваше болка от часовете, прекарани с Долорес Ривера.

Щеше да се почувства по-добре, когато се прибереше у дома. И след няколко часа щеше да е възстановила равновесието, което беше изгубила в чакалнята на болницата. Болката, която се надигаше и ревеше вътре в нея, щеше да изчезне, щом вече не беше в присъствието на измъчената от загубата майка. С отвращение си помисли, че не се държи като възрастен и отговорен човек. Канеше се да избяга и да се скрие в дома си, да стовари чувствата си на плещите на чичо Филип. Господ ѝ беше свидетел, често беше постъпвала така през последните години. Трябваше да се стегне и да остави чичо си да си почине.

Опря чело на кормилото и преглътна сълзите. Толкова много чувства, сурови и неовладени, я бяха обзели в тези няколко часа. Обвиненията, мъката и агонията на Долорес Ривера се смесваха с дузина други неразбираеми чувства и накрая тя не беше издържала.

Не трябваше да мисли за това. Трябваше да се обади на чичо Филип и неговият глас щеше да я успокои, да ѝ помогне да се почувства по-добре. Не, не биваше отново да стовари всичко отгоре му. Трябваше да живее с това. И да се научи сама да го преодолява.

Изкара колата от паркинга и зави наляво при светофара.

Филип ѝ се обади, когато колата ѝ се вливаше в магистралата. Тя включи телефона си на режим „хендс фрий“.

— Всичко наред ли е? Не искам да звуча като прекалено загрижена майка, но знам, че дежурството ти свърши преди два часа. Ако си навън да пийнеш нещо със Скот и Жана, просто ми кажи да затворя.

Господи, колко се радваше да чуе гласа му! От момента, в който той тръгна към нея на погребението на майка ѝ, тя усещаше чувството за принадлежност винаги, когато беше край него.

— Не, просто имах много трудна нощ. Имах няколко проблема. Ще ти разкажа, когато се прибера у дома. На път съм. А ти защо си буден? Вече минава два часът сутринта.

— Само дремех. Футболният мач свърши чак в полунощ. Спечелихме в последните четири секунди. Бях прекалено напрегнат и

не можах да се отпусна.

— Ура!

— Да, дяволски си права. — Той направи пауза. — Какви проблеми имаше?

— Едно четиринайсетгодишно момче умря на масата. Не можах да го спася.

— По дяволите!

— Да. Какво ще кажеш да изпиеш чаша горещ шоколад с мен и да ми разкажеш как се разви мачът?

— Звучи добре. Ще приготвя шоколада. Колко ти остава до дома?

— На магистралата съм. Двайсет минути. — Тя смръщи вежди, защото в огледалото за обратно виждане заблестяха непоносими светлини. — Господи, ще ме заслепят! Сякаш имам опашка. Някакъв камион, мисля. Шофьорът трябва да е пиян. По това време на нощта има достатъчно място да се разминем, не може той да не го осъзнава. — Светлините изведнъж изчезнаха. — Добре, премина в лявото платно. Отървах се от него. Надявам се да... Какво, по дяволите!?

Камионът я удари от страни. Тя трябваше да се бори, за да овладее кормилото. Беше избутана към банкетата.

— Какво става, Мегън? — зазвуча в ухото ѝ разтревоженият глас на Филип.

Нямаше време да му отговори. Камионът отново я удари. Лудо копеле! Изтикваше я към niskия мост над реката. Още един удар и джипът можеше да се претърколи и да падне във водата. Тя едва успя да го изправи, преди камионът да я удари отзад. Джипът се завъртя.

Изправи колата. Слез от моста. Щеше да има по-добър шанс, ако успееше да слезе на крайбрежната улица. Влезе в платното и натисна педала на газта.

— Мегън! — Гласът на Филип.

Камионът отново беше до нея. Трябваше да успее да слезе от моста. Натисна отново педала на газта и мигновено остави камиона зад себе си. Още петнайсетина метра и щеше да е пресякла реката. Камионът я настигаше. Удари задната ѝ врата, когато тя вече беше приближила края на моста. Джипът слезе от магистралата и заподскача по крайбрежната улица, докато тя се опитваше да го овладее. Трябваше да го спре, преди да е стигнал до реката. Натисна спирачките и колата

поднесе встрани, плъзна се десетина метра и се блъсна в близкото борово дърво. Въздушните възглавници се включиха и я притиснаха към седалката. Беше безпомощна.

Видя камиона да спира на магистралата над нея и един силует да тръгва бавно към улицата. Мъжът беше висок, слаб, облечен в дънки и с каубойска шапка на главата. Нейната програма „Он стар“ ѝ казваше, че въздушните възглавници са се включили и по този начин са информирали полицията. Но мъжът вече крачеше към нея. И тогава чу сирените.

Побързайте! По дяволите, побързайте!

Мъжът се поколеба, после се обърна и се качи обратно на моста. Само след секунда камионът потегли отново и се отдалечи.

Тя изпита такова огромно облекчение, че чак ѝ прималя. Слава богу!

Филип пристигна на мястото след двацет минути. Вече бяха помогнали на Мегън да излезе от смачкания джип и тя седеше на брега на реката, завита с одеяло. Той ѝ подаде термоса.

— Горещо кафе. Реших, че кофеинът ще ти се отрази добре.

Тя кимна и отпи.

— Всъщност бих могла да пийна и нещо по-силно.

— Не бих ти предложил алкохол в такъв момент. Никога не се знае кога полицията ще реши да те провери. — Седна до нея и я загърна още по-плътно в одеялото. — Добре ли си, Мегън?

— Не, много съм ядосана. — Направи гримаса. — Дори не можах да запиша номера му. Мисля, че беше син Форд пикап, но не съм сигурна. Единственото, в което съм сигурна, е, че е опасен и трябва да бъде спрян. Здравата ме уплаши, по дяволите. Докато седях прикована в джипа и той се приближаваше към мен, се чувствах така, сякаш ме дебне Фреди от „Елм стрийт“. — Тя сви рамене. — Не знам. Може би изведнъж се беше вразумил и идваше да ми помогне. Но се зарадвах, когато се обърна и се отдалечи.

— Аз също се радвам за това. — Филип хвърли поглед на полицаия, който измерваше и маркираше следите от гумите. — Не искат ли да отидеш за преглед в болницата?

— Искат, но аз няма да го направя. Нищо ми няма, освен няколко натъртени ребра. Искам да се прибера у дома. — Поклати уморено глава. — Ноцта наистина беше ужасна!

Той кимна и се изправи.

— Да видим какво мога да направя. Изпий си кафето и остави другото на мен. — Тръгна към сержанта, който раздаваше заповедите.

Мегън изпита прилив на обич и нежност, докато го гледаше. Беше така лесно да остави всичко в ръцете на чичо Филип. Той не създаваше впечатление за извънредна интелигентност или кой знае какви способности, но тя никога не беше попадала в ситуация, с която той да не можеше да се справи. Дори сега, смален до тези огромни мъжаги полицаите, той тихо и ненаатрапчиво доминираше. Беше в началото на шейсетте, слаб и с крехки кости, с високо чело и огромни сини очи, спокоен и уверен. Хората инстинктивно отговаряха на поведението му. Майка ѝ дори не беше споменавала, че има чичо, може би защото той беше само наполовина брат на Сара и двамата се бяха разделили, когато тя е била още в тийнейджърските си години. Но от момента, в който Филип беше дошъл в Миртъл Бийч, за да ѝ стане настойник, след като майка ѝ беше починала вследствие на инфаркт, Мегън беше разбрала, че нищо не може да ѝ се случи, докато Филип Блеър е до нея.

Непреодолимият чар на Филип отново си казваше думата.

Видя как сержантът се поколеба, после сви рамене и се отдалечи.

— Благодаря ви, сержант. — Филип ѝ намигна, преди да тръгне към нея. — Любезният полицаи повярва, че една лекарка може сама да прецени състоянието си. И сега ти не трябва да ме разочароваш, ако изведнъж припаднеш. — Помогна ѝ да се изправи на крака. — Помоли да се отбием в полицейското управление и да попълним докладите сега или утре. И се надява да си спомниш нещо повече.

— И аз. — Тя се облегна на Филип и двамата изкачиха малкия хълм към колата. Господи, колко беше уморена! Едва успяваше да постави единия си крак пред другия. — Но не мисля, че ще успея.

— Горещ душ и веднага в леглото — каза Филип. — Аз ще се погрижа за всичко. Имай ми доверие.

Да, можеше и щеше да се довери на Филип. Напоследък отчаяно се опитваше да не му е в тежест. Вече не беше дете. Но тази нощ може

би щеше да е добре да приеме утехата и силата, които винаги бяха на нейно разположение...

ГЛАВА 2

— Реших, че горещият шоколад, за който говорихме, ще ти помогне да се отпуснеш. — Филип стоеше на прага на спалнята в ръка с чаша, от която се вдигаше пара. — Тъй като при реката ти дадох кофеин, достатъчен да държи буден и слон.

— Съмнявам се, че ще успее да ме задържи будна. — Тя се усмихна, пристъпи към шезлонга до леглото и се отпусна тежко в него. — Чувствам се изцедена.

— Добре. — Той ѝ подаде горещия шоколад. — Обикновено си така заредена с емоционална енергия след тежка нощ, че да си изтощена, на практика е терапия за теб.

— Терапия? — Тя направи гримаса. — Не използвай тази дума. И без това имам проблеми с хора от болницата, които ме мислят за леко нестабилна. — Поклати глава. — Може би са прави. Но аз не разбирам. Не мога да проумея защо те не чувстват това, което чувствам аз. Толкова много болка... Как могат просто да се плъзгат по повърхността? Скот също не изглежда да ги разбира, той е добър човек, Филип.

— Знам. — Той сведе поглед към чашката горещ шоколад в ръката си. — Ти си много чувствителна млада жена. Предупредих те, че лекарската професия може би не беше най-добрият избор за теб.

— Но от твоята уста това звучеше така, сякаш съм разглезена, негодна за нищо. Южняшката красавица. Изборът беше добър. Никога, през целия си живот, не съм искала да правя нещо друго. — Присви устни. — И съм много добра в професията, Филип. Ще трябва само да преодолее прекалената си чувствителност. Ще се справя.

— Нямам и най-малкото съмнение, че можеш да постигнеш всичко, което решиш. Само се надявам, че можеш да останеш хладна и трезвомислеща и да се откажеш, ако стане прекалено трудно за теб.

Тя наклони глава на една страна.

— Толкова спокойна и трезвомислеща, колкото си ти, когато любимият ти отбор губи?

Той се засмя.

— Господи, не, надявам се ти да се справиш по-добре! — Изправи се. — Сега ще те оставя да се наспиш. — Тръгна към вратата. — И не сънувай онова копеле, което се опита да те изблъска от моста. Не заслужава дори да мислиш за него.

— Напротив, не мога да не мисля за него — каза тя мрачно. — Такива пияници не трябва да се движат по шосетата. Надявам се полицията да успее да го проследи и спре.

— Аз също — каза Филип. — Но ти не се тревожи прекалено, окей?

Тя се усмихна.

— Така са казвали обикновено на южняшките красавици. Внимавай, Филип.

— Предполагам, че живея в Атланта прекалено дълго. — Той ѝ намигна и затвори вратата след себе си.

Тя отново изпита прилив на обич към него. Остави чашата на нощното шкафче и изгаси нощната лампа. Причината Филип да остане в Атланта беше, че не искаше да откъсне Мегън от нейните корени след смъртта на майка ѝ. Той беше само наполовина брат на майка ѝ и нямаше никаква отговорност към Мегън. Но беше избрал да зарече удобния си живот в Сиатъл и да се установи тук с нея. Беше ѝ казал, че като инженер на свободна практика би могъл да работи навсякъде и че винаги е харесвал атмосферата на Атланта. Когато говореше за това, караше го да звучи като приключение, а не като жертва.

— Хайде, заспивай. — Филип отново подаде глава през вратата. — Всичко ще бъде наред. Трябва само да работим, да се стараем.

— Аз трябва да го направя — поправи го тя. — Ти вече направи достатъчно за мен. Хайде, престани да се грижиш за мен и си почини.

— Да, мадам. — Той затвори тихо вратата.

Усмивката ѝ изчезна. Тя се опита да се отпусне. Както беше казала на Филип, трябваше сама да се погрижи за проблемите си. А един от тях беше, че винаги имаше проблеми със съня след такива травмиращи нощи. А когато спеше, сънуваше. Странни, несвързани, ужасяващи сънища...

Надяваше се, дяволски се надяваше, че няма да бъде така и тази нощ.

Филип изчака да се увери, че Мегън е дълбоко заспала, преди да отиде във всекидневната и да извади мобилния телефон от джоба си.

Беше почти на зазоряване, но гласът на Нийл Грейди звучеше бодро. Филип си помисли, че копелето едва ли не е очаквало обаждането му.

— Възможно е да имаме проблем.

— Това не е изненада. След като не си ми се обаждал през последните три години. — Направи пауза. — Да не би да е станала тревожна или странно избухлива?

— Не, по дяволите, тя е добре.

— Да не би да долавям прекалено възражение в думите и гласа ти, Филип?

— Не, тя се справя, наистина.

Мълчание.

— Добре, може би е малко нестабилна на моменти, но само когато е изправена пред проблеми в болницата.

— Промени в настроенятията?

— Не съм забелязал.

— А личният ѝ живот? Знам, че всичките тези емоции могат да бъдат тълкувани и като силна чувственост.

— Не мисля така. По дяволите, не знаеш ли?

— Опитвам се да не знам.

— Е, тя не обсъжда тези неща с мен.

— А може би трябва да я убедиш да започне да го прави. Вие двамата трябва да разговаряте, да обсъждате всеки възможен признак на промяна. Знаеш, че трябва да си нащрек. Кошмари?

— Не много. Понякога, когато умре неин пациент. Нищо извън нормалното.

— Казах ти да я убедиш да не учи медицина.

— Опитах. Но е трудно да разубедиш Мегън, когато си е научила нещо. Надявах се, че няма да успее да завърши медицинското училище. И там стресът е достатъчно голям да накара някои хора да се откажат, при това не така емоционални като нея.

— Трябваше да намериш начин. Можеше поне да я убедиш да не работи в спешното отделение. Да поговориш с нея за стреса. Казах ти,

че трябва да си извънредно внимателен, когато ти предадох грижите за нея.

— Тя реши, че ще успее по-лесно, ако работи в спешното отделение. Успокой се, Грейди. Ти ми каза да се грижа за нея и мисля, че се справих страхотно. Нямам нужда да ме критикуваш ти, който спокойно си седиш на задника. Постави се на мое място, преди да ми кажеш какво да правя и какво — не. А сега мълчи и слушай. Не съм ти се обадил без причина.

— Разбрах. Прав си. Свърши наистина изключително добра работа. — Грейди направи пауза. — Но щом няма признаци за промяна, защо ми се обаждаш?

— Възможно е Молино да я е открил.

— Какво?!

— Не съм сигурен. Днес се опитаха да я избутат от моста. Някакъв камион. Полицията мисли, че е някой от местните, едва ли не мъртво пиян.

— Описание?

— Не успяла да види шофьора. Бил само силует, очертан на светлините на магистралата. Висок, слаб, облечен в дънки и с каубойска шапка.

— Възможно ли е полицията да е права?

— Да. Но той я ударил неколkokратно, гонил я, за да повтори и потрети опитите си. Сякаш е бил твърдо решен да успее.

— А нейната реакция?

— Гняв. Възмущение. Вярва, че от полицията са прави. Просто пиян, който трябва да бъде спрял от движение. — Опитва се да сдържи гнева си, да не допусне да проличи в гласа му. — Ти обеща, че това няма да се случи, Грейди. Каза, че няма да я намерят.

— Не би трябвало да могат да го сторят. Погребах, така да се каже, всички сведения за нея и Сара, преди да се срещна с теб.

— Е, да се надяваме, че си успял. Бих казал, че такава грешка от твоя страна прави моя неуспех да я отклоня от медицината нищожен. Какво ще предприемеш?

— Ще проверя. В момента съм в Париж. Веднага щом свърша работата си тук, ще се кача на самолета.

— Побързай. Не искам да рискувам живота ѝ. — Филип добави, напълно преднамерено: — Време е да поемеш отговорностите си към

нея.

— Нямах представа какво съм извършил през годините.

— Пет пари не давам за теб. Загрижен съм за Мегън.

— Точно затова избрах теб да се грижиш за нея. Ти виждаш всичко в черно и бяло, Филип. За теб правилното е правилно, а грешното — грешно. А аз виждам прекалено много нюанси, светлосенки. И всичките в сиво. — Добави уморено: — Свърши наистина добра работа с нея. Може и да не съм ти се обаждал, но съм прочел всеки доклад, който си ми изпратил. Искях да чувам само добри неща за нея. Повярвай ми, исках да знам, че всичко, което правя, е оправдано. — Продължи да говори бързо: — А ако е Молино, той ще опитва отново и отново. Трябва да подсилиш охранителните мерки.

— Няма нужда да ми го казваш. Ще направя всичко, за да остане жива. Но е по-добре и ти да си готов. Защото в тази област ти ще й бъдеш по-полезен.

Затвори телефона и се облегна назад. Беше свършил работата си, беше казал на Грейди за заплахата, но не знаеше дали това го кара да се чувства по-добре.

Грейди беше истинска загадка за него. Да, Филип му беше благодарен, но това благородно чувство не изключваше възмущението. Имаше доверие в способностите му да се справи, но никога не беше сигурен как ще реагира при дадени обстоятелства. Може би инстинктивно отхвърляше силата, която усещаше у Грейди. Господ му беше свидетел, достатъчно често му се беше налагало да живее с прояви на подобна сила — всъщност през по-голямата част от съзнателния му живот. Грейди беше просто по-добър пример за това, беше го видял да прави невероятни неща за времето, през което се познаваха.

В момента обаче Филип не можеше да се тревожи за това, какво би могъл да направи или да не направи Грейди. Той беше този, който трябваше да е готов на всичко необходимо, за да защити Мегън.

Стана от стола и zakрачи към бюрото в другия край на стаята. Отвори най-горното чекмедже. Извади автоматичния пистолет и го провери. После седна зад бюрото и отново се облегна тежко назад. Както беше обещал на Грейди, щеше да стои буден цяла нощ, за да пази Мегън. Имаше лошо чувство за случилото се тази нощ. Не притежаваше психичните способности на Грейди и на другите като

него, но инстинктите му бяха силни. А те му подсказваха, че приближават силни бури.

Спи спокойно, Мегън. Насти се добре. Може да имаш нужда от силите си.

Гадсден, Алабама

Камионът щеше да избухне всеки момент. Тим Дарнел се отдалечи от заляното с газ превозно средство и загледа как пламъците запълзват от предната седалка към резервоара.

Прекалено лошо. Защото камионът беше хубав, макар и леко повреден заради сблъсъците с джипа на Мегън Блеър. Вероятно по него дори имаше боя от нейния автомобил. Табелата беше фалшива и нямаше да отведе полицията доникъде, но той пак не искаше да рискува да го остави така. Дали щеше да успее да накара Молино да го замени с друг? Не беше вероятно. Молино не обичаше неуспехите и щеше да има късмет, ако вземеше уговореното. Нямаше дори да се опита да вземе нещо над него. Извади мобилния телефон от джоба си и набра Питър Сиена от офиса на Молино.

— Надявам се, че се обаждаш да потвърдиш изпълнението на задачата — каза Сиена. — Очаквах да се обадиш още преди няколко часа.

— Трябваше да прекося границата на щата Алабама, за да мога да унищожа камиона. — Той се поколеба. — Нещата не се развива добре. Ще имам нужда от още малко време.

Сиена не проговори веднага.

— Нима ми казваш, че тя е още жива?

— Да. — Побърза да добави: — Но ще се погрижа. Опитах се да го направя така, че да изглежда като злополука. Очаквах тя да намери смъртта си, но не се получи. Шофираше така, сякаш беше на състезанията в Дейтона. Ще трябва да опитам нещо друго. Още ден или два. Това е всичко, обещавам.

— Мистър Молино пет пари не дава за твоите обещания. Той искаше веднага да се погрижиш.

Дарнел кисело си помисли, че няма да му е лесно с тези задници. Щеше да го прати по дяволите, ако нямаше такава спешна нужда от пари.

— Наблюдавах я непрекъснато през последната седмица. Няма да ми е необходимо много време да измисля друг начин да свърша работата. Ще се погрижа мистър Молино да не бъде разочарован.

— Той вече ще бъде разочарован — каза Сиена. — Два дни. След което ще се наложи да те заменим. — И той сложи край на разговора.

Това копеле се отнасяше с него сякаш беше най-голямото нищожество на земята, някакъв гнусен червей. Молино и другите като него, мислеха, че могат да получат всичко, което искат, само защото имат власт и пари. Добре, но той беше по-умен от тях двамата, взети заедно. Всеки прави грешки. Откъде можеше да знае, че тази Блеър ще остане хладнокръвна? Та тя беше само жена, а и я беше видял да се разпада емоционално същата нощ в болницата, когато и той беше на смяна.

Естествено, беше готов и за най-лошия сценарий. Беше покрил добре следите си и беше скрил другия камион в храстите до гората тук, в Гадсден. Само след секунди този, първият, щеше да бъде унищожен.

Идеята да качи бездомното момче на магистрала 20 също беше проява на неговия гений. Дори да откриеха камиона, щяха да помислят, че шофьорът, опитал се да изблъска Мегън Блеър от пътя, е загинал при експлозията на двигателя. Момчето лежеше проснато върху кормилото, а Дарнел се беше погрижил ударът по главата да прилича на получен при катастрофата.

Дарнел смръщи вежди, като го видя да се размърдва на седалката. Не, по дяволите, ако успееше да слезе от камиона, щеше да провали добре скроения му план. Дали да не се опиташе да...

Камионът избухна, защото пламъците бяха достигнали до резервоара!

Да!

Гледаше със задоволство как пламъците ближат, поглъщат камиона. *Как ти се струва това като прикритие на деянието, Сиена? Щяхте ли двамата с Молино толкова чисто и ефективно да скриете следите?* Тръгна към другия камион, спрял по-нататък по пътя.

Също толкова ефикасно щеше да се отърве и от Мегън Блеър. Първия път просто не се беше постарал достатъчно. Все още имаше шанс да инсценира злополука. Винаги беше предпочитал да работи по този начин. Не беше като глупаците на Молино, които рискуваха

вратовете си, използвайки ножове. Не и ако можеше да го избегне. Той имаше бъдеще и някой ден щеше да има повече власт и от Молино.

Щеше да стои далеч от нея в продължение на двайсет и четири часа, за да ѝ позволи да възстанови спокойствието си, а и споменът да избледнее леко. Щеше да се върне към лекциите в щата Джорджия, да си подсигури алиби за през нощта, като прекара няколко часа с любовницата си.

После, на следващия ден, щеше отново да се впусне след Мегън Блеър.

Сиена се обърна към Молино.

— Прецакал е работата. Дава какви ли не извинения и обещания, но основното е, че тя е още жива. Да изпратя ли някого другиго?

Молино се замисли.

— Не още. Той обикновено работи добре и бързо. Уби детето в Орландо миналата година без никакви проблеми за нас. — Добави подигравателно: — Изненадан съм, че въобще предложи да изпратим този младеж. Той посещава някакъв изискан колеж — точно като теб. А това означава, че е по-умен от невежа като мен.

Изражението на Сиена не се промени.

— Образованието е ценно, но не може да замени опита. Ако не може да свърши работата, ще трябва да го заменим.

Молино раздражено си помисли, че Сиена звучи като някой проклет адвокат. Обикновено успяваше да проникне под тази негова лакирана и излъскана повърхност, но напоследък Сиена успяваше да се сдържа и не обръщаше никакво внимание на забележките му. Вероятно мислеше, че нито едно мнение, освен неговото, няма значение. Обърна се и тръгна към френските прозорци.

— Не бърза ме. Знам къде е тя.

След дванайсет дълги години, най-после бяха открили кучката. Грейди им беше предоставил поне дузина фалшиви следи и разочарованието за тях през изминалите години никак не беше малко.

— Освен това, понякога ми се иска сам да свърша работата.

Усещаше как омразата го разяжда. *Глупак. Ние почти свършихме с нея, Стивън. Точно както ти обещах.*

— Някакви доклади по отношение на Грейди?

— Бяхме съвсем близо до него в Рим. Но не успяхме да го заловим. Знаем, че също не е открил търсеното, защото иначе нямаше да продължава да търси. Мислим, че е в Париж.

Молино с горчивина си помисли, че Грейди винаги е по петите му, непрекъснато му диша във врата. Колко ли още ще може да тича пред него? Дали ще стигне първи до наградата?

Но сега трябваше да забрави за Грейди. Накрая щяха да хванат и него. А в момента трябваше да се концентрират върху врага, който стоеше пред портите им.

Мегън Блеър.

Париж

Нямаше нужда от това, по дяволите. Грейди остави телефона след разговора с Филип, отиде до прозореца и зарея поглед над покривите на Сен Жермен. Изкушаваше се. Как би могъл да устои на изкушението, щом всеки път се срещаше с разочарованието? Опитваше се да изхвърли Мегън Блеър от мислите си през последните дванайсет години, а ето, че тя пак беше връхлетяла в живота му. Уж беше успял да се отърве от нея, надяваше се тя да остане скрита в малката къща в Атланта. Но не се получаваше.

Знаеше, че през последната година тя се променя, израства. Не се налагаше да разчита на докладите на Филип, защото беше осъществил връзка с Мегън в нощта след смъртта на майка ѝ. Единственият начин да я контролира беше наблюдението. Само така можеше да ѝ помогне да остане стабилна. Тя беше израснала с обичта и доверието към Филип, които се бяха появили още след първата година, прекарана под неговите грижи. Животът ѝ беше станал много по-спокоен. Той беше успял да се дистанцира, да запази връзката, без тя да бъде натрапчива и да доминира над всичко в живота им.

Но не и напоследък. Имаше моменти на интензивност. Майка ѝ беше достигнала зенита си в средата на двайсетте си години, а сега Мегън беше на двайсет и седем. Ако беше толкова силна, колкото той смяташе, че е, нямаше да може повече да отлага достигането върха на способностите ѝ.

Дори заплахата, приела образа на Молино, да не съществуваше, много скоро щеше да му се наложи да направи нещо. А сега времето

бързо изтичаше.

Набра номера на Джед Харли в Маями, Флорида.

— Тръгвам от Париж тази вечер. Искам и ти да потеглиш веднага към Атланта.

— И да оставя тези слънчеви плажове и полуголи жени, които сънуват тялото ми? Трябва да имам добра причина за това, Грейди.

— Молино е открил Мегън Блеър.

— По дяволите! Това е лошо.

— Много лошо. Мислех, че няма никога да се случи.

— Чакай малко. Минаха дванайсет години. Тя не е направила нищо погрешно, нали?

— Не и според Филип. Тя е типичното здравомислещо американско момиче, умно, работливо, привързано към животните, мило с болните. Накратко, тя е истинско чудо.

— И ти не му вярваш?

— Вярвам му. Но Филип много я обича и е възможно да е станал сляп за недостатъците ѝ. Той не иска тя да бъде Пандора. — Устните на Грейди се изкривиха. — По дяволите, никога не съм се опитвал да го убедя в обратното, защото исках да бъде неин пазител. Филип беше идеалният избор — всичко, което аз не бях. Съществува дори възможност да е бил прав.

— Говориш в минало време.

— Така ли?

— Какво планираш, Грейди?

— Осигурих дванайсет години спокойствие на Мегън Блеър, Харли.

— И това означава?

— Ако е готова да експлодира, защо да не я оставя да намери онова, което търся, и така да пратя Молино по дяволите?

— Мен ли питаш? Аз бях вече във играта, когато ти отвлече майката на Мегън от Молино и я скри в Северна Каролина. Не знам какъв е залогът, но дори и да знаех, едва ли щях да го разбера. Не съм като теб. Аз съм абсолютно обикновен — като ябълков пай. И така ми харесва. Не бих сменил и всичкия чай на Китай за товара, който носиш. — Засмя се приглушено. — Е, може би щях да успея да се справя, ако бях император. И ако оцелеех. Но компенсацията ще трябва да е изключително щедра.

— Ще се справиш.

Познавах се вече години наред и през това време не се бяха изправяли срещу ситуация, в която Харли да не може да се справи. Той беше един от най-ценните войници в Специалните сили, в които Грейди беше служил като „консултант“. След като се беше освободил от военните и се беше захванал с други неща, те продължиха да поддържат връзки. Той беше изключително умен, с богат опит, упорит и издръжлив. Много издръжлив.

— Обаче няма достатъчно добра компенсация на цялата планета, Харли. Повярвай ми.

— О, вярвам ти. В противен случай нямаше да сме приятели толкова години. Всъщност намирам психическите ти способности за доста очарователни... но от разстояние. И какво трябва да правя аз в Атланта?

— Да наблюдаваш Мегън Блеър, докато аз дойда там. — И той издиктува домашния ѝ адрес.

— Отегчително.

— Може и да не е толкова скучно, колкото мислиш. Възможно е хората на Молино отново да предприемат нещо. И е много възможно да прережеш нечие гърло.

— Това е вярно. Знаеш как да внесеш радостен лъч в живота ми. Тръгвам. — И той затвори.

Грейди натисна червения бутон. Не беше сигурен какви действия да предприеме, докато те не се оформиха като думи при разговора му с Харли. *По дяволите, как да не съм знаел!*, помисли си със силно раздражение. Просто току-що си беше изяснил какво трябва да направи самият той. През годините, в които двамата бяха свързани, беше опознал Мегън много по-интимно от всеки друг. Което не беше лесно решение. Да, добре, изборът беше направен. И сега трябваше да пусне тигъра от клетката.

Свикни с мен, Мегън. Ние ще станем много, много близки.

Не трябваше да се бави. Всяка секунда беше от значение. Трябваше да опакова багажа си и да потегли към летището. Тя спеше и това щеше да му даде възможност нежно и незабележимо да я доведе до състояние, в което тя щеше да го приеме. А докато беше в самолета, щеше да се концентрира в това бавно да опита да накара Мегън да го

разпознава на подсъзнателно ниво и така да заздравя връзката между тях.

И нека Господ помогнеше и на двама им.

Господи, колко добре се чувствам, помисли си Мегън, докато пристъпваше под топлата струя на душа. Умът ѝ беше бистър, кипеше от енергия. Може би заради допълнителните часове сън. Беше спала цели десет часа, което беше доста необичайно за нея. Може би инцидентът предната нощ я беше разтревожил повече, отколкото беше помислила. Тогава изпитваше единствено гняв, а по-късно и чувство за безпомощност, което пък подклаждаше още повече раздразнението ѝ.

Престани да анализираш и забрави за това. Онзи идиот, който се беше опитал да я изблъска от шосето, със сигурност не се тревожеше за случилото се. Полицията щеше да се погрижи за него. А тя си имаше своя живот и беше твърдо решена той да е добър, по дяволите.

Отиде в кухнята, където беше Филип. Той вдигна поглед и ѝ се усмихна.

— Изглеждаш пълна с енергия и щастлива. — Изучаваше я. — И оптимизъм?

— Защо не? — Тя напълни една купа с овесени ядки. — Снощи всичко ми изглеждаше мрачно и безрадостно, но не мога да практикувам медицина така, както другите го искат от мен. Правя онова, което сметна за необходимо и което вярвам, че е правилно за пациентите ми. Ако от болницата ме изритат, защото не отговарям на техните разбирания, ще отида доброволно да лекувам болните от СПИН в Африка. Пет пари не давам какво мислят другите.

— Аз бих помислил на твоето място. — Подаде ѝ чашата с мляко. — Просто изглеждаше леко потисната снощи. Не очакваш да се възстановиш така бързо. Не си склонна на бързи промени в настроението. Поне аз не съм забелязал. Не си, нали?

Тя поклати глава.

— Имаш ли кошмари?

— Не. — Тя сви рамене. — Казват, че сънят успокоявал. Със сигурност спях достатъчно този път. — Започна да се храни. — Ако не побързам, ще закъснея да взема Дейви. Имам свободен ден и обещах

да го заведе в зоопарка след училище. Мога ли да взема твоята тойота, докато си уредя кола под наем?

— Разбира се. — Подаде ѝ ключовете за колата. — Но ще е добре да си починеш още малко. Преуморяваш се през последните две седмици. Можеш да се огънеш.

— Не искам повече почивка. Напоследък Дейви не получава достатъчно внимание нито от Скот, нито от Жана. Те са много заети с тежката задача да направят брака си сполучлив. — Поклати глава. — Скот се опитва да пренебрегне факта, че Дейви е син на друг мъж, но не успява напълно. А Жана е добра майка, но в момента иска да бъде добра съпруга.

— И ти ще играеш ролята на майката за момчето.

— Не, то си има майка. Не бих се опитала да заменя Жана. Не е необходимо любовта да има име или титла. Дейви е сладко дете, а четиригодишните нямат проблеми с приемането на обичта, когато я намерят в някого.

— Би трябвало да имаш собствено дете.

— Ще бъде хубаво, да. — Сведе поглед към купичката с овесени ядки. — Може би след десетина години или там някъде. Ако открия подходящия мъж.

— И какво точно означава „подходящ“? Какво се случи с младия мъж, с когото излизаше, докато беше в медицинското училище? — Той смръщи вежди. — Как му беше името...?

— Джулио Медера.

— А, да. Той буквално те задушаваше. Не можеше да свали ръцете си от теб. От типа страстни латиноамериканци, добри любовници. Това ли те привлича?

— Страстта е привлекателна за повечето жени. — Любопитният ѝ поглед се спря на лицето му. — Не си спомням, преди да си ме питал за любовния ми живот. Да не би да се опитваш да се отървеш от мен?

— Няма начин.

— Вече завърших и мога да си наема апартамент близо до болницата. Вероятно трябва да помисля за това.

— Да не си посмяла. Не искаш да оставиш сам старец като мен, нали? Аз вероятно просто ще изчезна, ще се слея със залеза. — Усмихна ѝ се нежно. — Ние сме семейство, Мегън. Ако настъпи

моментът, в който ще поискаш да си тръгнеш, ще ти помогна. Но не бързай. Тези години трябва да са добри и за двама ни.

Тя кимна.

— Просто се питах защо говориш за любов, брак и бебета. Не е обичайно за теб.

— Може да съм решил, че трябва повече да говорим за онова, което мислим. И за това, как се чувстваме.

Тя направи гримаса.

— Филип, аз говоря прекалено много за това, как се чувствам по отношение на различни неща. Досаждам ти. Реших вече да не се оплаквам.

— Но ти никога не се оплакваш.

— Казваш го, защото ме обичаш. — Усмивката ѝ изчезна.

— Слава богу. Казвала ли съм ти някога колко много означава твоята обич за мен? Ето за какво трябва да разговаряме. — Бутна стола си назад. — И за твоя личен живот. Ако си спомням правилно, не си излизал на среща, откакто започнах практиката си в болницата.

Той се усмихна.

— Но аз имам извинението на напредналата си възраст.

— Глупости. — Той се засмя. — Надявам се да си права. — Усмивката му изчезна. — Какво се случи с твоя Джулио?

— Беше прекалено напрегнат. — Обърна се към вратата, но хвърли поглед през рамо. — За какво са всичките тези въпроси? Кошмари. Промени в настроението. Несъществуващият ми любовен живот. Не си бил така любопитен от първите години на грижата ти за мен. Защо си така настойчив сега?

— Уплаших се снощи — каза той тихо. — Едва не те изгубих. Предполагам, хрумнало ми е, че трябва да се интересувам повече дори от най-дребните неща в живота ти. — Усмихна се. — Реших, че може би занемарявам задълженията си.

Тя изпита прилив на топла привързаност и обич към него.

— Дългът нищо не означава. Ти ми даваш любов, което е хиляди пъти по-важно.

Махна му и излезе. Усмивката ѝ изчезна, докато вървеше по алеята към колата. Не искаше да създаде впечатление, че избягва въпросите му, но все още ѝ беше трудно да говори за Джулио. Беше го наранила и все още изпитваше вина. Той беше сбъркал страстта с

любов, а тя трябваше да внимава повече. Разкажанието ѝ беше така силно, че ѝ беше попречило да се втурне презглава към следващата връзка. Беше се изкушавала няколко пъти, защото беше открила, че сексът е незаменим отдушник, който отнема болката и напрежението и дори прекалените емоции. Обаче не беше честно да взема, когато това причинява болка на онзи, който дава.

Първо правило: не причинявай вреда.

Първото правило на Хипократовата клетва, която беше произнесла съвсем наскоро. На устните ѝ разцъфна усмивка, когато започна да изкарва колата на заден ход от алеята. Независимо как и къде прилагаше това правило, честта си е чест.

Но сега трябваше да забрави за Филип и за неочаквания разговор за любовния ѝ живот. Малкият Дейви я чакаше и това беше единственото важно нещо днес.

ГЛАВА 3

Господи, прекрасна е!, помисли си Грейди.

Мегън стоеше до Дейви пред клетката на слона. Беше се навела и шепнеше нещо в ухото на детето. Беше наистина красива, достигнала зенита на красотата, притежаваща всичко, което на младини беше само обещание. Усмиваше се и сякаш привличаше всичката светлина на облачния ден. На петнайсет тя беше слаба и плоска като дъска, но усмивката ѝ беше същата — изразяваше едновременно дяволита палавост и бездиханно предчувствие. Сега тялото ѝ беше зряло, а усмивката ѝ беше топла и изразяваше съчувствие.

Той виждаше как ѝ отговаря малкото момченце. То се смееше и се притискаше в нея. Кой би могъл да го обвини?

Трябваше да престане да стои и да я гледа втренчено, да си спомни коя е Мегън и каква е значимостта ѝ в момента. Да помисли също и за това, какво би могла да бъде за него. Да, човек винаги трябва да прави това, което трябва, нали?

— Може ли да поюзда слона? — запита Дейви. — Обзалагам се, че ще ме хареса.

— Сигурна съм, че ще е така. — Мегън му предложи пуканки. — Но не мисля, че позволяват на малките момченца да яздят животните. Може би трябваше да отидем в зоологическата градина за домашни любимци.

— Искам слона. Тук има само скучни кози и други подобни животни. — Дрезгавото, но въпреки това нежно гласче на Дейви беше изпълнено с отвращение. — Няма дори горила.

— Ужасно, нали?

Тя се опита да помисли за алтернативите. Обикновено, Дейви не се оплакваше и не хленчеше, но можеше да бъде доста упорит и дори твърдоглав, когато в главата му се родеше някаква идея.

— Не знам защо не са наели Кинг Конг заради теб. Какво ще кажеш да се повозим на влакчето?

— Предполагам, че ще ми хареса. — Погледна с копнеж слона. — Ако си сигурна, че няма да ми позволят да яздя...

— Сигурна съм. — Тя го побутна нежно към влакчето. — Но ще говорим с майка ти и ще видим какво можем да направим...

Обгърна я мрак, който сякаш се завъртя пред очите ѝ.

Гласове. Гласове. Гласове.

— Мегън?

Дейви я дърпаше за пуловера и я гледаше, смръщил вежди.

— Няма ли да се качим на влакчето?

Тя тръсна глава, за да я проясни. Гласовете си бяха отишли. Странно. Не, някак си не беше... странно. Беше ѝ страшно, ужасяващо познато.

— Можеш да се обзаложиш, че ще го направим. — Сложи го на седалката и седна до него. Сърцето ѝ биеше бързо, учестено. Какво ѝ ставаше, по дяволите?

Мама.

— Погледни тюлените, Мегън. — Дейви се беше навел нетърпеливо напред. Минаваха покрай открития басейн. — Гледах филм за тюлените. Беше забавен.

— Животните могат да бъдат и забавни. Но и хората могат да бъдат такива, Дейви. Единствената разлика е, че понякога не разбираме, че сме...

Гласове!

По-силни. По-високи. Пищящи.

Неразбираеми викове, ехо.

Гласове. Гласове. Ехо. Ехо.

Не!

Тя се сви на седалката, когато болката я връхлетя. Дейви изпищя. Трябваше да стане. Дейви беше силно уплашен. Трябваше да се погрижи за... Гласовете затихнаха, след това съвсем заглъхнаха. Смътно осъзнаваше, че до нея стои униформеният кондуктор, който ѝ говореше нещо със загрижено лице... Бавно, седна отново. Дейви плачеше. Тя инстинктивно го прегърна и го притисна към себе си.

— Всичко е наред... — Говореше завалено, неясно. Опита се да артикулира звуковете по-добре. — Всичко е наред, Дейви.

— Искате ли да ви заведе до центъра за първа помощ, мис? — казваше в този момент кондукторът. — Има ли някой, на когото искате да се обадя?

— Не, добре съм.

Обаче не съм добре, помисли си, обзета от паника. *Мили Боже, гласовете... Ами ако ми се случи отново?* Дейви. Трябваше да защити Дейви.

— Може би ми е малко лошо. Ако можете да уредите кой да остане за малко при мен, само докато се обадя на майката на Дейви, за да дойде да го вземе. — Протегна ръка към телефона. — Ще се обадя на майка ти, Дейви. Вероятно това при мен са първите симптоми на грип. — Погали го нежно по главата и го притисна към себе си. — Помниш ли как се чувстваше преди няколко месеца, когато се разболя? Чувстваше се страхотно само след няколко дни, но все пак онези, в които беше болен, никак не бяха приятни, нали?

— Да — съгласи се той и зарови глава в нея. — Не искам да си болна.

— Не съм много болна. Лекар съм, така че знам как да се погрижа за себе си, забрави ли? Утре ще съм добре. — Целуна го по челото. — Ще ми помогнеш ли, като ме хванеш за ръката и стоиш мирно и тихо? Понякога и това помага на хората да се почувстват по-добре...

— Рано се прибра. — Филип вдигна поглед още щом тя застана на вратата. — Очаквах те чак след два часа. На Дейви не му ли хареса... — Млъкна, защото видя лицето ѝ. — Какво има?

— Нищо. — Тя навлажни устни. — Много силно главоболие. Извиках Жана в зоологическата градина, за да вземе Дейви. Нямахме смисъл да му провалям деня.

— Никога не си имала главоболие.

— Е, сега имам. — Тръгна към банята. — Ще се опитам да поспя. Ще се видим след два часа.

Затвори вратата след себе си и се облегна на нея. Мразеше лъжите и особено когато се налагаше да лъже Филип. Винаги бяха честни един към друг, още след онзи първи ден, когато той я взе след погребението на майка ѝ.

Нищо не помагаше. В момента не можеше да понесе никого. Искаше да си легне и да се свие като ранено животно в пещера.

Пещера.

Каменоломна.

Мама.

Мъж... Тъмни очи, които приковават погледа ѝ. Страхът нараства. Страхът умира.

Дали не полудяваше? Не, мама беше казала... Не можеше да си спомни какво. Споменът беше неясен — като гласовете, като болката...

Трябваше да поспи. Да остави сънят да отмие всичко. А след като се събуди, ще мисли трезво и ще може да планира как да се справи с тези странни неща.

Сви се на кълбо под завивките. Всичко щеше да бъде наред. В момента не можеше да се справи с това, което ѝ се случва. Имаше нужда от време, за да ѝ се проясни главата и да реши какви действия да предприеме.

И да се моли гласовете да стоят далеч от нея.

— Искам да я видя — каза Грейди, когато Филип отвори вратата след два часа. — И не искам никакви спорове или приказки, че ти ще я защитиш по-добре, Филип.

Филип замръзна.

— Защо да споря? Аз ти се обадох, помниш ли?

— Но съм сигурен, че вече мислено ме проклинаш и обмисляш възможността да се справиш по-добре без моето вмешателство.

— Може би.

— Може ли да вляза?

Осъзна, че Филип не иска да го пусне. Грейди се беше променил през изминалите години. Когато беше убедил Филип да се грижи за Мегън, той беше млад двайсет и пет годишен мъж. А сега трябва да беше в средата на трийсетте и макар че беше все още слаб и строен, все още тъмнокос и красив, под лъскавата си външност криеше травмите и белезите на жизнен опит, за който Филип можеше само да предполага. Дори когато беше по-млад, той излъчваше сила и увереност, които стряскаха и плашеха околните. Сега, когато силата беше по-изчистена, по-малко доловима, но затова пък още по-мощна.

Филип сви рамене и отстъпи встрани.

— Не мога да те спра, нали?

— Така е. Но можеш да ме застреляш. — Влезе в къщата и затвори вратата. — Което няма да бъде умно. Може и да не съм това, което искаш за Мегън, но не би искал да изгориш мостовите си. — Огледа всекидневната. — Хубаво. Уютно.

— На нас ни харесва — каза Филип. — Двамата с Мегън избрахме мебелите, когато се преместихме тук след смъртта на майка й. Беше ново начало и за двама ни и аз исках тя да се чувства съвършено удобно.

— Сигурен съм, че е така. Ти наистина се грижиш добре за нея, като за родна дъщеря. Ти също си имал нужда от сигурност, когато си бил млад.

Филип застина на място, когато схвана намека.

— Искаш да кажеш, че сега, след като е вече възрастна, тя няма нужда от сигурност. Грешиш. Всеки има нужда да се чувства сигурен.

— Но понякога не получаваме това, което искаме или от което имаме нужда. Къде е тя?

— Лежи, почива си. Не се чувства добре. — Изглежда го обвинително. — Ти имаш ли нещо общо с това?

— Да. — Погледна часовника си. — Мога да й дам още трийсет минути почивка. Мога да се намеся и да й помогна, но тя ще се почувства по-добре, ако излезе сама от това състояние. Защо да не изпием по чашка кафе, докато чакаме?

— Не изпитвам гостоприемство. — Но посочи към кухнята. — Можеш сам да си направиш.

— Както и да е. — Грейди тръгна към кухнята. — Ще направя и за теб.

Филип го последва, застана на прага и го загледа как отваря и затваря вратите на шкафчетата. Накрая намери кафето.

— Какво си й сторил?

— Направих малък експеримент. — Изсипа малко кафе в кафе машината.

— Трябваше да видя колко може да понесе.

Филип замръзна.

— Какво искаш да кажеш?

— Вдигнах бариерата, преустанових контрола. — Погледна напълно спокойно Филип. — Оставих гласовете да я нападнат. Реших, че зоологическата градина е добро място, защото има много хора, а това означава и вероятност ударът да не е прекалено тежък. Не исках да е като обсебена от дяволи, но исках да е сигурна, че гласовете са там.

— Върви по дяволите.

— Да, не очаквах друга реакция от теб — сви рамене той. — Помислих, че е необходимо. Трябваше да съм сигурен, че все още е толкова силна, колкото беше като дете.

— Като я нараниш?

Той кимна.

— Да, като я нараня.

— И какво откри?

— Че е хиляди пъти по-силна. Молино ще открие, че за него ще е изключителен успех, ако успее да я убие. Тя не само е дъщеря на майка си, но е много, много по-силна от нея. — Добави нетърпеливо: — Знам, че не искаш да чуеш това. Прекалено е лошо. Трябва да се признават фактите. Молино или вече е по следите ѝ, или скоро ще я открие. Ще е по-добре тя да е подготвена. Ако ние сме подготвени. — Включи кафе машината. — А тя може и сама да си помогне. Има талант. И аз ще го използвам.

— Майната ти! Няма да ти позволя да я доближиш.

— Филип — заговори тихо Грейди, — нямаш избор. Ти не си неин чичо. Тя е моя. Аз само ти я дадох назаем. И сега ще си я взема обратно.

— Глупости. Тя е човешко същество и не принадлежи на никого.

— Принадлежи на мен, докато не намеря Книгата. След това може да си отиде и да продължи да живее живота си. И двамата можете да изчезнете, да се слееете със залеза. — Направи пауза. — Трябва да я намерим, Филип. Знаеш, че е така. Да рискуваш един човешки живот, е дори много малка цена.

— Но аз не желая да поема този риск. Не и ако е заложен животът на Мегън.

— Казах ти, че може да се стигне дотук, когато се съгласи да се грижиш за нея.

— Не мислех... Всичко ми се струваше толкова абстрактно. Сега тя е моето семейство.

— Тогава съжалявам за теб — каза уморено Грейди и се настани до масата. — Има други хора, които ще умрат, ако не рискуваме Мегън.

— Не е честно. Молино е просто един луд кучи син. Тя вероятно е само Слушател. Не Пандора.

— Надявам се да не е така. Но ако тя е Слушател, тогава е един от най-силните таланти, на които съм попадал. И все още може да ни помогне, ако успеем да канализираме уменията ѝ. Имам нужда само от знак, от пътека, по която да тръгна. Но непрекъснато се блъскам в празни стени и времето ми изтича.

— Тя си има свой собствен живот.

— И може да продължи да го живее, след като ми даде онова, което искам.

Филип поклати глава.

— Не мога да повярвам, че си толкова твърд.

— Не съм достатъчно твърд. Ако бях, щях да позволя на твоята Мегън да се самоубие или да полудее в онази пещера, вместо да я нося на гръб дванайсет години. — Сведе поглед към чашката си. — Вярвам, че грешиш. Мисля, че тя е Пандора.

— Това не означава, че трябва да бъде застреляна като бясно куче.

— Кажи го на Молино.

— Тя заслужава да ѝ се даде шанс.

— Вече го получи. Дадох ѝ го. Не ми беше лесно. — Вдигна чашката към устните си. — И сега е време тя да си плати.

— Като майка си — каза Филип с горчивина.

— Възможно е. Не давам обещания. — Изпи кафето си и се изправи. — Отивам да видя Мегън. Ако искаш да ме спреш, по-добре е да вземеш пистолета, който държиш в горното ляво чекмедже на бюрото си. Мислиш за него с копнеж през последните десет минути.

По дяволите.

— Съжалявам. Не подслушвах преднамерено. Уважавам те и мога да разбера загрижеността ти — каза Грейди. — Всъщност аз не съм Четец на Съзнанието. Но понякога долавям мислите.

— Мразя всичките тези психически глупости — процеди Филип през зъби.

— Но се възползваш от тях, когато имаш нужда. — Махна с ръка, когато Филип понечи да проговори. — Не се опитвах да те вкарам в капана на вината. Никога не съм искал твоята благодарност. А и ти не си сам. По-голямата част от света се чувства неспокойно, когато се заговори за психиката. Както и Молино. Той е подтикван не само от омразата и жаждата за отмъщение. Страхува се от нас и едновременно с това ни завивжда. Той гледа на таланта като на оръжие на силата и не иска никой да го притежава, ако е възможно. — Изкриви устни в грозна гримаса. — Молино определено се интересува от силата и властта.

— Не сме сигурни, че шофьорът на камиона е един от хората на Молино. Проверих в полицията. Още не са го открили.

— Щом не са го заловили, има голяма вероятност да не е просто някой пиан глупак. Джед Харли е в града и ще държи Мегън под око. Ще я пази и ще се опита да събере полезна информация. Досега обаче не е успял. — Добави: — Следователно, ще те помоля да държиш пистолета под ръка в близко бъдеще. — Тръгна към спалнята на Мегън. — Ще имам нужда от поне час насаме с Мегън. За нея ще е по-добре да не се намесваш. Ще има достатъчно неща, с които да се справи.

Филип се страхуваше, че това е вярно. Изпълни се с гняв. Безсилен гняв. За Мегън щеше да е истински кошмар да се справи с Грейди. Той нямаше да е внимателен, а в момента тя беше изключително уязвима.

— По дяволите, не я наранявай.

Грейди не погледна назад и отговори разсеяно, защото мислите му вече бяха насочени към Мегън.

— Не, ако мога да го избегна.

Пещера.

Каменоломна.

Гласове. Гласове. Гласове.

Ръце, които я притискат надолу. Тъмни очи, впити в нейните, заглушават гласовете.

Мама!

— Спокойно, Мегън. Всичко това е минало.

Не, гласовете още са тук. Винаги са тук.

— Отвори очи. Погледни ме и това ще свърши.

Да, накарай ги да си отидат.

— Не, ти трябва сама да си помогнеш. Отвори очи.

Тя отвори бавно очи и видя Нийл Грейди да седи до леглото ѝ.

Той ми напомня за принц от Ренесанса...

Принц? Грейди? Сигурно още е в лапите на съня. Не познава никакъв Грейди. Не, това е просто един непознат. Но той седи съвсем спокойно на стола, в стаята ѝ. Седна в леглото — бързо и рязко.

— Кой си ти, по дяволите?

— Не съм заплаха за теб.

— Не ме баламосвай! Излез от стаята ми!

— Веднага. — Изправи се. — Да ти донеса ли чаша вода?

— Не искам вода. Искам да се махнеш оттук. Къде е Филип?

— Чака отвън. И ще чака, докато не му кажа, че може да влезе.

— Той знае, че си тук? — Изведнъж си спомни загриженото изражение на Филип. — Ти лекар ли си? За бога, добре съм. Нямам нужда от лекар.

— Не си добре. — Наведе се напред. — И за нещастие, ще станеш много по-зле, преди да получиш подобрене. И, не, не съм лекар. Казвам се Нийл Грейди. — Кимна, когато долови промяна в изражението ѝ. — О, да, срещали сме се и преди. Започваш и сама да си спомняш. Това е много обещаващо... и малко страшно. Не би трябвало да можеш да правиш такива пробиви.

— За какво говориш, за бога? — Отхвърли завивките встрани. — Ще отида при Филип.

— Съжалявам. Не можеш. Първо трябва да ме изслушаш.

— Мога да направя всичко, което...

Гласове. Пищят. Гласове. Болка.

— Не! — Зарови глава във възглавницата, обаче не можа да ги прогони.

Гласове. Агония. Писъци.

Мамо, помогни ми. Мамо, помощ.

— Тя не може да ти помогне. Знаеш го. Но аз ще ги накарам да си отидат — каза Грейди грубо. — Мислиш ли, че ми харесва да ти

причинявам това? Но трябва да ми позволиш да разговарям с теб. Ще останеш ли тук да ме изслушаш?

— Прогони... ги.

— Ще си отидат само след няколко секунди. Отпусни се. Прекалено си напрегната.

Да се отпусне? Той сигурно беше луд. Как би могла да се отпусне, когато болката... Гласовете си отидоха.

Обзе я толкова силно облекчение, че крайниците ѝ омекнаха. Пое си дълбоко дъх. Трябваше да престане да трепери.

— Махни се отгук! — каза тя неуверено. — Не знам какво ми причини, но искам да...

— Знаеш какво ти причиних — каза Грейди. — Просто не искаш да си го признаеш. — Направи гримаса. — Или може би вината е моя? Трудно ми е да вдигна контрола само отчасти, когато си била с мен толкова дълго. Обикновено е или всичко, или нищо.

— Не знам за какво говориш. — Изгледа го гневно. — И не искам да знам. Искам просто да си тръгнеш.

— Обаче не искаш да рискуваш да изтичаш при Филип. Защото знаеш, че гласовете ще се върнат. — Облегна се назад. — Предполагам, че просто трябва да те оставя сама и бързо да попиеш всичко. Да започнем с това да върнем спомените ти за мен. Ти беше на петнайсет. Живееше с майка си в малка къща на крайбрежието в Северна Каролина. Двете бяхте много близки. Онова лято наех друга малка къща в съседство с вашата и двете с майка ти бяхте много любезни с мен. Станахме добри приятели. Яздехме заедно по плажа. И играехме на карти вечер.

Нийл се смее на Мегън, когато тя се опитва да блъфира на покер. Майка ѝ клати глава развеселена, когато минава край тях на път за кухнята.

Спомените се върнаха изведнъж, заприиждаха, обгърнаха я.

Нийл помага на Мегън с домашната работа по латински за курса по кореспонденция.

— Ти всъщност никога нямаше нужда от помощ — каза тихо Нийл Грейди. — Просто ти харесваше да имаш компания. Винаги си била много мила и си имала нужда от много любов. Понякога се чувстваше самотна, докато живеехте там, на плажа.

— Не бях самотна — възрази ожесточено тя. — Двете с мама бяхме там една за друга. Така ни харесваше.

— Самотни бяхте. Но тя постъпваше така, както смяташе, че е най-добре за теб. Разкъсваше се между желанието си да ти осигури нормален живот и да се опита да те защити. — Направи пауза. — Защото нито една от двете ви не беше съвсем нормална. И двете бяхте малко... различни.

Мегън почувства как всеки мускул в тялото ѝ се стяга.

— Не, това е лъжа.

— Сара те учеше да отговаряш така. Трябваше да отричаш пред всеки, който те запита. Само така тя можеше да те защити. Тя излъга дори теб и ти каза, че гласовете, които чуваш, са причинени от проблеми в мозъка, нали така?

— Не те слушам.

— Напротив. Сара беше много надарена психически и предаде тази си дарба на теб. Тя обаче смяташе това не за дарба, а за проклятие. Не искаше този тормоз и в твоя живот, затова отричаше, че съществува.

Паниката започна да я завладява.

— Не трябва да се пазиш от мен — поклати глава той. — Или може би трябва. Но не и от истината. Никой не е по-наясно с тази дарба от мен.

Тя поклати глава.

— Не знам нищо за подобни психически глупости.

— Тогава е добре, че аз знам много, нали? По света има много психически таланти. Хора, които могат да четат мисли, да лекуват, да предсказват.

— Шарлатани.

— Някои от тях. Но другите са напълно автентични.

Тя навлажни устни.

— Не и аз. Аз не съм нищо от това.

— Не. Досега си показала само една дарба. Ти си Слушател.

— Какво?

— Чуваш ехо, отзвуци. Ако си поставена на място или в ситуация, в която се случва нещо силно стресиращо или трагично, ще можеш да разиграеш цялата сцена. — Тихо добави: — Само че има прекалено много трагедии, прекалено много човешки същества, които

изпитват болка или мъка. Ехото те бомбардира, отзвучите се смесват, докато накрая станат един дълъг нескончаем писък.

Той греша, помисли си тя. Всеки писък е индивидуален и ясно определен, болката е неопишимо лична.

— А майка ти така и не те научи как да ги потискаш. Може би не знаеше как. Тя трябваше да се справя със собствената си дарба, а не беше сред други, надарени с такава. Беше чист, необработен талант, когато я срещнах. Огромен талант, какъвто никога не бях виждал. Беше едновременно изпитание и грешка, огромнен товар и травма за нея. Опитах се да ѝ помогна, но бях много млад и все още се борех със собствените си проблеми.

— Това е лудост — каза Мегън несигурно. — Нямаше нищо нередно у мама. Аз бях единствената с...

— Тя също чуваше гласовете. Просто се преструваше, че не е така.

— Не би ме излъгала.

— Тя не беше силен Слушател и вероятно е имало моменти, когато не е чувала това, което чуваш ти. Но знаеше какво са гласовете. Когато откри, че ти имаш същата дарба, можеше да контролира ума ти достатъчно, за да държи гласовете далеч от теб. Но никога не се опита да направи допълнителна стъпка и да ти помогне да поемеш контрола над тях. Тя отчаяно искаше ти да водиш обикновен живот. Вероятно щеше да го направи по-късно.

Просто ще забравим за това, бейби. Ела при мен, ако отново имаш този проблем.

— Тя те обичаше, Мегън — каза той тихо. — Беше объркана и правеше огромни грешки, но винаги те е обичала.

— Няма нужда да ми казваш това — отговори тя рязко. — Ти беше с нас само едно лято. Не знаеш нищо за нас.

— Знам, че когато тя се отказа, трябваше да се намеся аз и да поема контрола върху теб. В противен случай ти щеше да си отидеш с нея. — Направи пауза. — Обаче единственият начин, по който можех да запазя спокойствието ти, беше да променя някои от спомените ти.

— Какви спомени? — Тя прокара несигурно длан през косата си. — Господи, не мога да повярвам, че зададох този въпрос. Защото така признавам всичките тези глупости.

— Защото дълбоко в себе си знаеш истината. Аз можех да окажа само първа помощ, но чувството ти за самосъхранение свърши останалото. Сигурна ли си, че искаш да знаеш какво покриваше първата помощ? Мога да почакам.

Мълча известно време, бореше се да устои на изкушението. Защо не? Нямах да си разреши да му повярва, но можеше поне да види колко далеч щеше да отиде той с тази невероятна история.

— Какви спомени?

— За теб беше най-добре да не помниш онази последна нощ с майка ти. За да имаш нормален живот, беше най-добре да не помниш нито гласовете, нито интерпретацията на майка ти за тях. Защото така само щеше да се съмняваш в нормалността си.

— Както в момента започвам да си мисля, че ти си луд.

Той се усмихна.

— Отново инстинктът за самосъхранение. Започваш да си спомняш... и да вярваш.

— Глупости. Аз съм лекар. Вярвам, че трябва да отида при уважаван психиатър и да обсъдя с него погребаните и потиснатите си спомени. Има логични и научни причини, които нямат нищо общо с физиката и... ехото.

Беше ѝ трудно да произнесе последната дума. Ехо, писъци и гласове. Дори само мисълта за това беше достатъчна да предизвика паника. Опита се да придаде подигравателна нотка на гласа си.

— От думите ти разбирам, че ти си един от онези вуду, които имат контрол над психиката?

— Нямах да мога да ти помогна, ако самият аз не притежавах талант. Но ти вероятно имаш потенциала да бъдеш много по-силна и да долавяш повече аспекти. По тази причина ще имам нужда от помощта ти.

— Тогава чукаш на погрешна врата. — Тя се поколеба, преди да зададе въпроса: — Защо не искаше да помня случилото се онази нощ?

Той я изгледа с присвити очи.

— Предлагам да оставим това за друг път.

Обзе я страх.

— Не, защо, по дяволите?

Той не отговори веднага.

— Защото щеше да ти се наложи да се справиш с убийството на майка си.

— Убийство? — Опита се да се засмее, но гърлото ѝ беше свито. — Сега вече знам, че си луд. Майка ми падна по склона и си счупи врата. Беше нещастен случай.

— Вратът ѝ беше счупен от мъжа, когото ти видя в подножието на хълма онази нощ. И когато тя умря, ти разбра, че е била убита. Усетих го в теб.

— Не. Никой не би искал да убие мама. — По бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи. — Мили боже, колко грозно може да стане това?

— Много, дяволски грозно. — Той се изправи. — Мисля, че е по-добре да си тръгна и да те оставя да попиеш информацията. В момент на отричане си и ще ти трябва известно време, за да пренастроиш мисленето си. Едно от нещата, които трябва да знаеш, е, че не бива да се страхуваш, ако отново намаля контрола. Никакви гласове повече. Трябваше да те накарам да ме изслушаш, а това беше най-бързият начин да илюстрирам думите си.

— Най-бързият и най-жестокият — каза тя несигурно.

— Да, ще изпратя Филип да те успокои и да подържи ръката ти. Той е много добър в това.

— Не се присмивай на Филип — каза тя рязко. — Той е много по-добър човек, отколкото ти някога ще бъдеш.

— Не съм мислил по въпроса, но ти вероятно си права. Не бих го избрал, ако не изпитвах огромно уважение към него.

Тя смръщи вежди.

— Избрал?

— В живота ти трябваше да има човек, който да ти даде сигурност, а аз, Господ ми е свидетел, не мога да дам това никому. Изпратих Филип да свърши работата.

Очите ѝ се разшириха от шока.

— Това не може да е вярно. Той е наполовина брат на майка ми. Той ми е чичо.

— Не, Филип Блеър никога не е виждал майка ти. Не ѝ е брат дори наполовина. Но лъжата беше необходима. — Обърна се към вратата. — Платих му, но той щеше да го направи и без нищо. Филип е идеалист и има много топло сърце. Казах му каква нужда имаме и той предложи услугите си доброволно.

— Това не може да е вярно — прошепна тя отново. — Той не би ме излъгал.

— Попитай го.

Вратата се затвори зад него.

Мама. Филип. Всичко, което беше казал, беше шокиращо и болезнено, но ѝ беше най-трудно да понесе последните няколко изречения. Затвори очи. Чувстваше се като след тежък побой. Лудост. Това беше истинска лудост.

Хората няма да разберат, Мегън. Ще кажат, че си луда. Ние и двете знаем, че това не е истина, бейби. Но ще си остане между нас.

Майка ѝ никога не ѝ беше говорила за психика, за необикновени таланти или някакви такива подобни глупости. Беше позволила на Мегън да мисли, че чуването на гласовете се дължи на болест, беше ѝ внушила, че не бива да говори за това. Беше започнала да ги чува на седемгодишна възраст, но тогава те бяха слаби, едва доловими. Едва след като достигна пубертета, те започнаха да я нападат като акули. Но мама беше до нея, за да я утеши, и гласовете скоро заглъхваха.

Тя успяваше да контролира ефекта, наречен ехо.

Трябваше да се намеся аз и да поема контрола или ти щеше да умреш заедно с нея.

Какво от това беше истина? И какво — лъжа? Ако повярваше на Грейди, щеше да означава, че целият ѝ живот е построен върху лъжи. О, Господи, имаше ужасното чувство, че започва да му вярва.

ГЛАВА 4

Грейди с горчивина си помисли, че ѝ беше причинил болка. Да, действията му бяха равносилни на това първо да я съблече, а после да я налага с камшик. Не беше правилно. Не ѝ беше казал всичко. Просто беше подготвил пътя, който водеше към пътеката, обсипана с тръни.

— Е? — вдигна поглед Филип, когато той влезе във всекидневната. — Как го прие тя?

— А ти как очакваше да го приеме? — Отиде до прозореца и зарея поглед над градината. — Обвини ме, че съм луд. Бори се със зъби и нокти, за да си изкопае дупка и да се зарови в нея.

— Не съм изненадан. — Направи пауза. — Каза ли ѝ, че е възможно тя да е Пандора?

— Не, казах ѝ, че е Слушател. За нея беше достатъчно тежко да се справи дори с това.

— Възможно е тя да е само това, да.

Грейди се надяваше, че той е прав. Беше успявал да запази обективността си винаги — до момента, в който влезе в спалнята. Въпреки че моментът беше тежък за нея и равносилен на наказание, Мегън беше успяла да запази смелост и присъствие на духа, които му бяха повлияли — по начин, който нямаше нищо общо със съжалението. Беше я наранил, но не беше успял да я сломи. Искаше да облекчи болката ѝ, но пък точно тази болка щеше да я подтикне да прави това, което той иска от нея.

— Не ѝ казах нищо нито за Молино, нито за Книгата. Тя има достатъчно проблеми с приемането на истината за майка си. — Погледна Филип. — И за теб.

— Казал си ѝ за мен? Много ти благодаря, Грейди. Не можеше ли поне това да почака? По дяволите, аз съм най-добрият ѝ приятел.

— Никакви лъжи повече. Време е да излезем на чисто.

— Дори ако това означава тя да остане съвсем сама на света.

Грейди кимна.

— Осигурих ѝ черупка, макар и изтъкана от лъжи, която я пази в продължение на дванайсет години. Но сега трябва да излезе от нея и да се изправи лице в лице с истината. — Тръгна към вратата. — А сега отиди при нея и ѝ помогни. Много я боли.

— Благодарение на теб.

— Нима очакваш да отричам? — запита той грубо. — Разбира се, вината е моя. Аз ѝ причиних болка. И бих го направил отново.

Затръшна силно вратата след себе си и изтича надолу по стъпалата на верандата. Трябваше да се отдалечи от Мегън Блеър, Филип и болката, която беше причинил и на двамата. Нямахше значение, че тя беше необходима. Понякога и необходимите действия причиняваха болка и мъка. Искаше той да бъде този, който да се върне в спалнята и да даде на Мегън утеха, успокоение и надежда. Искаше той да държи ръката ѝ и да ѝ каже, че ще държи затворени всичките ѝ лични демони.

Но не можеше да го направи. Заплаха беше също така подтикът и можеше да му се наложи да го използва. Филип щеше да бъде Белия рицар, който щеше да спаси измъчената принцеса. Грейди беше свикнал да бъде Черния рицар.

— Може ли да вляза? — запита тихо Филип. — Ако искаш, ще се върна по-късно.

— Защо? — Мегън седна в леглото. — Отлагането ще накара ли онова, което имаш да ми кажеш, да звучи по-приятно и по-приемливо?

— Не. — Той затвори вратата. — Лъжите винаги са мръсни, а тази ми засяда на гърлото от години. Радвам се, че се сложи край. — Седна на стола до леглото. — Изглеждаш ужасно. Мога ли да ти донеса нещо?

Устните ѝ се изкривиха.

— Може би още една чаша горещ шоколад? Не си прави труда. Няма нужда да продължаваш да играеш играта.

— За мен не беше игра — каза той нежно. — А удоволствие. За мен моментите, които сме прекарвали заедно, са много ценни.

Тя изпита топлота към него. Не, не можеше да си позволи да омекне. Дори към него. Той я беше предал.

— Той каза, че ти е платил. Вярно ли е?

— Да. Трябваше да живея някак си, докато се установя тук. Но не заради това го направих. Исках да ти помогна, Мегън.

— Да, разбира се.

— Погледни ме. Знам, че се чувстваш объркана, наранена и сама. — Ръката му хвана нейната. — Не си сама. Аз съм тук за теб. Интересувам се от теб. Ако имах дъщеря, не бих могъл да я обичам повече. Искане ми се ти да беше моя дъщеря. — Направи кратка пауза. — Знаем колко много те боли. Мен също ме боли.

Казваше истината. Тя *усещаше* тъгата и болката му. Опитваше се да не им обръща внимание. Това беше невъзможно. Пред нея беше Филип. Не можеше да го остави нещастен. Но не можеше и да не обсъдят онова, което той беше направил.

— Постъпил си неправилно, Филип. Не е трябвало да го правиш.

— Ако не се бях съгласил с Грейди, той щеше да намери някого друго. Той ми даде възможност да се откажа. Трябваше да се срещна с теб на погребението на майка ти. Ако усетех, че не мога да ти помогна, можех да откажа. — Усмихна се. — Той обаче знаеше, че сърцето ми ще омекне, още щом те видя. Ти стоеше до гроба объркана, страдаща, но се опитваше да бъдеш смела. Не ставаше въпрос дали искам да ти помогна, а как да го направя. А се оказа, че е толкова лесно. Станахме семейство. И позволих на Грейди да подправи документите, така че всичко да изглежда законно. — Усмивката му изчезна. — Не ми отнемай семейството, Мегън.

Тя почувства как сълзите се събират в очите ѝ.

— Откъде да знам, че просто не правиш онова, което Грейди иска от теб? Той, изглежда, е... Е, не знам. Каза ми... Каза, че съм странна.

— Сигурен съм, че не е използвал тази дума. Това ще прилича на поговорката: „Присмял се хърбел на щърбел“.

Тя замръзна.

— Но ти не оспорваш основното, нали? За Бога, Филип. Аз не съм... Никога през живота си не съм правила нещо странно. Знаеш, че казвам истината.

— Не и откакто аз те познавам. — Направи пауза. — Но тук не става въпрос какво си правила, а каква си всъщност. Това, че си Слушател, те прави жертва. Понякога се случва така.

Тя го гледаше така, сякаш не вярваше на ушите си.

— Ти вярваш на всичките тези глупости?

— Трябва да вярвам. Съпругата ми, Нора, беше Слушател.

— Съпругата ти?

— Умря няколко години преди да дойда при теб. По тази причина Грейди знаеше, че ще ти помогна. — Поклати глава. — Макар че на теб ти е било по-лесно в сравнение с Нора. Грейди ти помагаше. А аз не можах да помогна на съпругата си. Дори не знаех, че има хора, които могат да облекчат бремето ѝ. — Лицето му се озари от лъчезарна усмивка. — Искане ми се да познаваше моята Нора. Много си приличате. Тя винаги се движеше със скоростта на светлината, интересуваше се от всичко. И беше мила, любяща... Беше най-нежната жена на земята. Бяхме женени от дванайсет години, когато започна да чува гласовете, и то много рядко. Можехме да не им обръщаме внимание. — Усмивката му изчезна. — После започнаха кошмарите и гласовете я обгръщаха непрекъснато. Тя помисли, че полудява. Терапията не ѝ помогна. Молеше ме да я настаня в някоя клиника и да я изоставя. Борих се с това заедно с нея, преди тя да направи първия си опит за самоубийство.

— Самоубийство — повтори Мегън вцепенена.

Той кимна.

— Тя спечели. Подчиних ѝ се и тя прекара пет години в психиатрична клиника, преди Грейди да се появи на прага ми. Изкарахме я от клиниката и тя прекара щастлива останалите няколко години от живота си. Дължа му това.

— Психиатрична клиника — прошепна тя. — Аз не съм луда, Филип.

— Не, не си. Но си ужасена, защото майка ти е намеждала точно това през целия ти живот.

— Майка ми ме обичаше. Тя беше и моя приятелка. Беше прекрасна, по дяволите.

— Не го оспорвам. Не я познавах. Грейди каза, че била... изключителна.

— Какво трябва да означава това?

— Няма нужда да се защитаваш или пазиш от мен. Запази го за Грейди. С него трябва да говориш.

— Не искам. Дори не съм сигурна, че ще ми каже истината, ако го запitam. — Ръката ѝ неволно стисна тази на Филип. — Той... Не ми

харесва това, което ми причини. Кой, по дяволите, е той?

— Той не те е излъгал. Казва се Нийл Грейди. Каза, че си прекарала цяло лято с него, така че вероятно го познаваш по-добре от мен.

Нийл отмята назад тъмнокосата си глава и се смее на нещо, което Сара е казала. Нийл седи неподвижно върху една от дюните, обгърнал коленете си с ръце, и гледа Мегън, която навлиза в морето. „Мили Боже, не можеш да свалиш очи от него, нали? — казва някак си подигравателно майка ѝ. — Вярвам, че си влюбена в нашия Нийл. О, не се тревожи, няма да му кажа.“ Усмивката ѝ изчезва. „Не се влюбвай прекалено много, бейби. Знам, че ти е чудесен приятел това лято, но е доста по-голям от теб. Преживял е прекалено много. Изпитах майчински чувства към него, когато го срещнах за първи път. После, след като станяхме приятели, започна да ми се струва, че е като Мерлин магьосника и се подмладява с времето.“ „Това е глупаво, мамо.“ „Предполагам, усмихна се тя. Но е грубо от твоя страна да ми го казваш, когато се опитвам да проявя мъдрост и дълбокомисленост.“

Да, Мегън си спомни, че познава Нийл Грейди. Но тогава го беше гледала с очите на самотното младо момиче и беше сляпа за всичко, освен за онова, което искаше да види.

— Всъщност не знам нищо за него. Когато той се появи онова лято, мама каза, че го е срещала и преди, но не спомена къде. Той не приличаше... Беше като всички други. — Тя повтори: — Кой е той? Престани да избягваш въпросите ми, Филип.

— Не ги избягвам. Искам да събера мислите си. Ще ти кажа каквото знам за него. Роден е и е израснал в гетата на Ню Орлиънс. Бил нает от военните на шестнайсетгодишна възраст и накрая изпратен в Специалните сили. — Направи гримаса. — Когато не изстребвал от лицето на земята лошите момчета, играел ролята на консултант.

— Консултант?

— Нашето правителство от десетилетия се занимава с програми, касаещи човешката психика. Както и руснаците и няколко други европейски страни. За тях не се говори, но те определено съществуват. ЦРУ ги използват все по-често напоследък. В „Делта Форс“ от време на време също се появяват хора с по-висока чувствителност, които

могат да четат мисли, да предсказват, да контролират. Таланти, които са безценни за армията. Но талант като Грейди сигурно им се е сторил като подарък от Бога.

— Защо? Какъв талант има той?

Филип сви рамене.

— Не знам всичко, на което е способен. Знам, че може да замъгли реалността за някои хора, да причини загуба на паметта на други, да контролира мисловния процес на трети. За моята съпруга той играеше ролята на буфер и така спаси разсъдъка ѝ. След смъртта на майка ти той прекъсна връзките си с военните и започна да работи с Психичната разузнавателна група във Вирджиния, която се оглавява от Майкъл Травис.

Тя поклати глава, сякаш отново не вярваше на ушите си.

— Още небивалици.

— Не, тук става въпрос за чисто психически таланти. Накарах Грейди да ме заведе там, за да го проверя. Трябваше да му имам доверие, преди да му позволя да помогне на Нора. Не съм глупак и бях много впечатлен. Очаквах да видя сбирка шарлатани. Но открих нещо, което отвори очите ми за напълно нов свят. — Направи гримаса. — И което силно ме изплаши. Трябваше ми седмица да го преодолея и да реша да оставя Грейди да помогне на съпругата ми.

— Искаш да кажеш, че той е някакъв психар, който ходи по света и помага на хората, човек, който може да превърне водата във вино?

— Не, казвам, че Грейди помага понякога, в специални случаи. Главният му фокус е в друга посока.

— Каква посока?

Той сви рамене.

— Мисля, че търси нещо. Попитай него.

— А той ще ми каже ли?

— Да. — Навлажни устни. — Абсолютно сигурен съм, че ще ти разкаже за това.

Тя мълча няколко минути.

— Ти му нямаш доверие.

— Имах му доверие, когато ставаше въпрос за Нора. Но не знам дали да му имам доверие сега с теб. Ситуацията е различна.

— Няма нужда да си толкова загрижен. Не съм дете. Аз съм тази, която ще вземе решенията. — Поклати уморено глава. — А не знам

какво да мисля. Всичко това е истинска лудост. Ако повярвам на теб, трябва да повярвам и на казаното от Грейди. — Прошепна: — А не искам, Филип.

— Знам. — Той стисна леко ръката ѝ, после я пусна. — Но ти винаги си признавала фактите, колкото и да ти е било трудно. Гледай на това просто като на още един факт. — Усмихна се. — Е, предполагам, че беше доста слабо казано.

— *Предполагам* — повтори тя подигравателно. Извърна поглед от него. — И не са глупости, Филип?

— Не мога да те обвиня, че се съмняваш. Защото никой не се съмняваше повече от мен. — Направи пауза. — Не го разбирам, но не, не са глупости. Кълна се, Мегън.

— Но аз не искам този талант — каза тя ожесточено. — Едва ли не предпочитам да бъда луда, отколкото странна. Как да се отърва от него?

— Не можеш. Научаваш се да живееш с него. — Пусна ръката ѝ и се изправи. — Защото този е единственият начин да оцелееш.

— Но ти не го знаеш от собствен опит. Ти не си странен. Вероятно знаеш само онова, което ти е казал Грейди.

— Аз проведох и собствени разследвания. Нора беше много важна за мен, за да я поверя на друго без проверка.

Отново го беше наранила. Беше изпълнена с гняв и чувство на безсилие, но не биваше да си го изкарва на Филип.

— Съжалявам. Аз просто... — Хвана ръката му и я допря до бузата си. — Не си виновен. Искам просто да се събудя и да се окаже, че всичко това е било кошмар.

— Знам — каза той нежно. — Аз също искам това за теб. Но не мога да направя така, че да се случи. Единственото, което мога да ти кажа, е, че ще бъда тук за теб. Няма да позволя на Грейди абсолютна свобода.

— Той защо се върна? Животът ми беше добър. Не искам той да се намесва в него.

— Животът ти беше добър, защото той ти помагаше... Точно както и на Нора.

— Няма да завися от него. Господи, чувствам се безпомощна. Той е способен да ме нарани, да ме огъне. Все едно че съм инвалид. Трябва да направя нещо.

— Тук не мога да ти помогна, Мегън. Страхувам се, че си сама в това. — Погали я по бузата, преди да отстъпи назад. — Ти обаче никога не си се притеснявала да поемеш инициативата. Ще се радвам да наблюдавам действията ти.

Изведнъж тя си спомни нещо друго, което се беше изгубило в шока и объркването.

— Грейди каза, че има нужда от мен, за да му помогна. В какво?

— Сигурен съм, че скоро ще разберем. Грейди може да бъде изключително търпелив, но и при тези обстоятелства.

Тя загледа как Филип върви към вратата. Когато беше влязъл в стаята, тя беше изпълнена с болка и гняв, с чувство за самота и изолираност. А колко малко време ѝ трябваше, за да се примири с новото място, което Филип заемаше в живота ѝ. Ролята беше странна, но самият Филип не се беше променил. Той все още беше неин приятел. Тя все още го обичаше с цялото си сърце. Докато той беше до нея, тя не беше сама.

Той щеше да застане редом до нея и срещу Грейди. Изведнъж застина, осъзнала хода на мислите си. Разчиташе на Филип, както беше правила и през всичките тези години. Грейди го беше натоварил с тази роля, а тя се притискаше във Филип, държеше се за него като дете в тъмното.

Е, вече не беше дете. Беше възрастен човек, който си беше проправил път в живота, беше се борила, за да стане лекарка. Грейди беше казал, че майка ѝ я беше излъгала, и може би беше така. Вече не беше сигурна в нищо. А Филип беше казал, че тя е зависима от Грейди, защото той държи гласовете далеч от нея, помага ѝ да запази разсъдъка си. Обаче нямаше да узнае това със сигурност, докато не ѝ се наложеше да остане без Филип и без Грейди, който да ѝ помага.

Ако Грейди ѝ позволеше да остане сама. Пазеше отвратителния спомен за това как той беше позволил на гласовете да я нападнат. Позволил, не. Беше ги накарал да го сторят. Но ако думите му отговаряха на истината, той можеше само да им пречи да стигнат до нея, не можеше да ѝ ги праща. Тя беше единствената, която можеше да ги спре или да ги контролира. Щом майка ѝ е можела да го прави, би трябвало Мегън също да има такива способности. Може би. Затвори очи, паниката я завладя при мисълта да се опита да овладее този ужас.

Искаше да се свие на кълбо, както беше направила по-рано следобеда, когато се беше затворила в спалнята си.

Престани да се поддаваш на страха, да се държиш като последна страхливка, каза си тя с отвращение. Дори не знаеш дали всичките тези глупости за някакви психични способности отговарят на истината, а вече се свиваш в черупката си. Разбери какво е истина и какво — опити за манипулация. Грейди беше казал, че е вдигнал само отчасти контрола на гласовете, което можеше също да означава, че спомените й също са филтрирани от него. Трябваше да му отнеме тази сила, да я привлече на собствена страна.

Не можеше да живее така. Трябваше да знае дали майка й е била убита, както твърдеше Грейди. Не можеше да понесе мисълта никога да не узнае дали има психичен талант или не. Не можеше да понесе мисълта да бъде под натиска на Грейди, да живее в неговата сянка. Обаче не можеше да позволи и на онези проклети гласове да ръководят живота й.

Отметна завивките и скочи от леглото. Облечи се. Престани да трепериш. Знаеш какво трябва да направиш. Знаеш къде трябва да отидеш.

Паника! Грейди изправи гръб, както беше седнал на стола пред компютъра си, когато усети нарастващия ужас на Мегън. Какво, по дяволите... Звънна мобилният му телефон. Филип. Отговори.

— По дяволите, какво става, Филип?

— Ти ми кажи — отговори кисело Филип. — Тя излезе.

— Къде?

— Не знам. Чух я да запалва колата и изтичах навън да проверя. Тойотата я няма, както и Мегън. Молино?

— Възможно е. — Не, страхът, който Мегън изпитваше, не беше насочен към точно определен човек. — Не мисля. Но тя много се страхува от нещо. Много, едва ли не ще изгуби разсъдъка си от страх.

— От теб? Каза, че се чувства безпомощна и не й харесва идеята, че ти дърпаш конците.

— Тя изпитваше гняв, а не страх, по отношение на мен.

— Защо избяга, тогава? Беше добре, когато я оставих в стаята й. По дяволите, уж има психични способности, а не можеш да ги

използваш, когато имаш нужда от тях ли?

— Казах ти, че не мога да чета чужди мисли. Понякога улавям някоя и друга откъслечна мисъл, но не мога...

— Как, тогава, ще я намерим?

— Не е нужно да мога да чета мисли, за да съм в контакт с Мегън. У нея всяка емоция буквално пици и аз я откривам сред тълпата. Заедно сме психически и умствено от дванайсет години, тя излъчва високо и ясно.

— Къде отива, тогава?

— Всъщност не е толкова лесно. Чувствам я, така че вероятно ще успея да я проследя. Обаче в други отношения съм сляп, колкото си и ти. — Стана от стола. — Нямам време да споря с теб. Ще те взема след петнайсет минути. Трябва да тръгнем след нея. Възможно е да имам нужда от теб, за да я успокоиш, когато я намеря. Ако все още не се страхува от Молино, скоро и това ще стане. Обзалагам се, че къщата ти е била под наблюдение тази вечер, както и в момента, когато тя е излязла.

Филип изруга тихо.

— Чакам те — каза и сложи край на разговора.

Грейди взе сакото си и тръгна към вратата. Ужасът, който Мегън изпитваше, нарастваше с всяка минута. Той усещаше напрежението и студените тръпки, които я побиваха.

Мили Боже, колко ми е студено!, помисли си Мегън. Стисна здраво кормилото, за да спрат ръцете ѝ да треперят. Трябваше да започне да диша дълбоко и да не мисли какво ще прави, като стигне там, закъдето е тръгнала. Трябваше да мисли за нещо приятно, носещо щастие. До този момент не беше осъзнавала колко е трудно да фокусираш мислите си върху нещо безгрижно и приятно в живота. Откакто майка ѝ беше умряла, за нея животът се състоеше предимно от работа и задължения.

Дейви. Дейви тича, Дейви я моли да поязди слона, Дейви ѝ се усмихва. Да, би могла да държи страха далеч от себе си, ако продължи да мисли за Дейви.

— Къде е тя? — запита Филип през стиснати зъби. — През последния час караш без определена посока.

— Млъкни, Филип! — срязва го Грейди. Беше много нервен. — Ако знаех, щях да... Тя е по-спокойна сега. Не е така уплашена. Не мога да кажа къде точно е, по дяволите.

— И какво ще стане, ако Молино я открие първи? Ти каза, че вероятно сме под наблюдение...

О, Господи, не искам да правя това.

— На изток — прекъсна го Грейди и натисна педала на газта. — Някъде близо до границата с Каролина. Не ѝ харесва там, където е. Отново се страхува.

— Каролина? — Филип се обърна и изгледа втренчено Грейди. — Защо ще... — Замълча. — Къщата, където умря майка ѝ?

— Не — отговори той мрачно. — Това не би предизвикало страх у нея. Отива в пещерата.

— Защо?

— Защо, мислиш? Мястото, където я изпрати майка ѝ в онзи последен ден. Може би вярва, че там е по-безопасно за нея.

— По-безопасно?

Грейди ругаеше тихичко под носа си.

— Това ще е нещо като покана, дяволите да го вземат.

Там не е по-безопасно, Мегън. Не го прави. Остави ме да ти помогна.

Не можеше да достигне до нея. Вниманието ѝ беше изцяло фокусирано върху онова, което правеше.

— Покана?

— Ще позволи на гласовете да я завладеят.

— Не — прошепна Филип. — Ще свърши като Нора. Ще полудее. Спри я.

— Не мога да я спра. Тя е много силна. Бори се с мен почти толкова ожесточено, колкото и с гласовете. Не мога да ѝ помогна. Може би когато достигна до нея, ще мога да направя нещо.

— Ако не е прекалено късно — каза мрачно Филип. — Нора се опита да се самоубие три пъти, преди да я настаня в клиниката, а живееше с гласовете от години. Да се подложиш на такава травма без подготовка е...

— Престани да говориш за това — каза грубо Грейди. — Знам какво може да се случи. Обаче майката на Мегън оцеля, без никой да ѝ помогне. Може би Мегън ще успее да... — Поклати глава. — Не знам на какво е способна тя. Трябва да стигнем до нея.

Изгубих я, помисли си с раздражение Дарнел, когато видя „Тойота“-та ѝ паркирана на плажа. Тя не беше в колата, нито се виждаше някъде наблизо. Страхуваше се да се приближи много до нея по време на преследването. Тя реагираше остро на заплахите, както беше показал опитът му да я изблъска от магистралата. Преди няколко минути я беше видял да излиза от главното платно и да поема към плажа. А той беше спрял камиона зад една будка за хотдог близо до шосето и беше слязъл пеш до плажа.

Дали не беше влязла в някоя от къщичките по плажа? Осветлението не беше включено в нито една, а не можеше да нахълта в тях, за да я търси.

Погледна вълните, които се разбиваха в брега само на няколко метра от него. Удавянето можеше да се дължи на нещастен случай, а можеше да бъде приписано и на самоубийство. И в двата случая щеше да му предостави удобен начин да се отърве от нея.

Защо да се опитва да я намери? Тя щеше да се върне за колата си. А той просто щеше да я чака.

Дванайсет години.

Не искаше да влезе в онази пещера.

Престани да трепериш. Направи го.

Толкова много пъти беше идвала тук с майка си през годините, в които живееха на плажа, но помнеше само онзи последен път, когато беше изтичала нагоре по хълма. Падна на колене и се сгуши до студения камък. „Аз съм тук, мамо.“

Само че мама не беше там. Там нямаше никого, освен Мегън.

И може би гласовете.

Ти излъга ли ме, мамо? Добре, да видим дали ще мога да разбера. И как да го направя? Отпусни се. Отвори съзнанието си. И да видим какво ще се случи.

Гласове. Писъци. Болка.

Трепна и се опита да се отдръпне. Не. Трябваше да се изправи срещу това. Да се застави да го направи. Заби зъби в долната си устна толкова силно, че усети вкуса на кръвта. Изпитанието продължи като че ли цяла вечност.

Не разбирам. Не разбирам. Не разбирам.

Гласове. Болка. Неразбираемо ехо.

Простена тихо и хвана главата си с длани. Не, ехото не беше съвсем неразбираемо. Един глас беше по-силен от останалите — мъжки глас, изразяващ силен гняв.

Курва. Кучка. Със собствения ми брат.

Не, Хирам. Стой далеч от мен. Не ме насилвай. Ние не сме...

Дългият протяжен вик на жена...

После отново започнаха неразбираемите звуци.

Бебето ми. Моят малък Джон. Не ме напускай.

Просто звуци.

Това е твоето дете, копеле. Не можеш да ме изоставиш просто защото си един от всемогъщите Пърсил. Ще кажа на всички, че ти си...

Гласовете отново заглъхнаха. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

Вървете си. Не искам да чувам болката ви. Не мога нищо да направя, по дяволите.

Гласове. Те сякаш я бутат, промушват, задушават. Завладя я гняв.

Вървете си. Няма да ви позволя да ми причините това. Няма!

Гласовете изчезнаха. Тя ахна шокирана. Само толкова ли беше необходимо? Да насочиш гнева, да канализираш емоциите си, за да спреш нападението? По дяволите, грешеше, все още ги чуваше. Не, това не беше глас.

Мамо, не си отивай. Не ме изоставяй.

Не... Пандора.

Нийл застанал на прага. Кръвта, която се стичаше от гърлото на мъжа, когато ножът му се беше плъзнал по него.

Мама.

Смърт.

— Не! — Тя скочи на крака и изтича във от пещерата. — Мегън! Грейди. Обзе я паника. Изтича покрай него и надолу по пътеката.

— Мегън, няма да те нараня. Господи, не мислех, че ще стигнеш толкова далеч сама или самият аз щях да ти кажа всичко. Ти не трябваше да го правиш сама. — Затича след нея. — Нямахте да те оставя сама, ако мислех, че ти...

— Стой далеч от мен. — Гласът ѝ трепереше. — Стой далеч от мен.

— Няма начин. — Той беше до нея, протягаше ръка към нейната. Тя заби юмрук в стомаха му, обърна се и продължи да бяга.

Той беше близо зад нея, настигаше я.

— Мегън, не се опитвам да те нараня...

— Кръв. Смърт. Видях. Ти си я убил.

— Не съм убил майка ти. По дяволите, да, убих човек онази нощ, но това не беше майка ти. А кучият син, който беше убил нея. Позволи ми да говоря с теб. О, по дяволите!

Хвана я и я събори на земята. Тя се бореше отчаяно, ожесточено, но той беше отгоре ѝ и тежестта на тялото му я притискаше към земята. Тя го гледаше гневно.

— Ти си я убил.

— Не, казах ти истината.

— Ти си я убил, канел си се да убиеш и мен.

— Така мислеше ти онази нощ, но това не означава, че истината е такава. Беше изгубила разсъдък си от мъка. — Гласът му вибрираше от вложените в него чувства. — Не го направих аз. Уби я мъжът, когото ти видя долу до боровете. Тя се опита да го отведе далеч от теб. Той я залови и я уби.

— Не. — Тя се опита да освободи ръцете си. — Не искам да... — Затвори очи. — Не трябваше да ѝ позволя да се отдалечи от мен. Знаех, че нещо не е наред. Трябваше да остана с нея.

— Нямахте да можеш да я спасиш, само щеше да я лишиш от възможността тя да спаси теб.

— От теб.

— Не, вече не вярваш в това. — Той я пусна и се изправи. — Не е хубаво да стоиш така, на открито. Върни се в колата. Филип ни чака.

Тя отвори очи и го изгледа гневно.

— Няма да отида никъде с теб.

— Напротив. Дори ако трябва да те нося.

Щеше да го направи. Тя се изправи бавно.

— Добре. Да вървим.

Мегън поклати глава.

— Остави ме сама.

— Това не мога да направя. Отсега нататък ще сме неразделни.

— Сви мрачно устни. — Едва не те изгубих онази нощ, когато се опитаха да те изблъскат от магистралата. Вложил съм прекалено много в теб, за да си позволя да те изгубя. Да се върнем при Филип.

Разяждаха я гняв и чувство на безсилие. Той беше прав. Тя вече не знаеше в какво да вярва. Искеше да удари нещо, някого. А щеше да е безполезно да се опита да го стори с Грейди. Вече беше открила колко е силен той. По-добре щеше да бъде да пести силите си. Докато дойде подходящият момент.

Обърна се на пети и тръгна по пътеката, която водеше към плажа.

ГЛАВА 5

— Мегън! — Филип забърза нетърпеливо към нея, когато я видя да слиза по хълма. — Добре ли си? Тревожех се за теб.

— Добре съм.

Но не беше. Изпитваше гняв и страх, искаше да се махне оттук, да се отдалечи от Грейди. Усещаше погледа му в гърба си, докато вървеше към Филип.

— Просто трябваше да направя нещо.

Погледът на Филип търсеше някакъв знак в изражението ѝ.

— И направи ли го?

— По дяволите, да — отговори Грейди вместо нея в мига, когато ги настигна. — Бореше се с ехото, докато тичах нагоре по хълма към пещерата. Не можех да повярвам, че е способна на това. — Стисна мрачно устни. — Някои от нейните мисли и открития ме изненадаха.

— Ако наричаш убийството откритие — каза студено Мегън. Обърна се към Филип. — Ти знаеше ли какво се е случило там преди дванайсет години?

— Разбира се, че знаеше — отговори грубо Грейди. — Макар, признавам, да му разказах нещата само в общи линии, без подробности, които биха смутили съвестта му. Нямахме защо да го карам да се тревожи. — Огледа неспокойно безлюдния плаж, после кимна по посока на „Тойота“-та, паркирана на няколко метра от тях. — Филип, ти ще я закараш обратно до дома. Аз ще ви следвам. Искам да съм сигурен, че...

— Нямам нужда от никого със себе си — каза Мегън. — Възможно е да не искам да се прибера у дома. Трябва да помисля.

Последното беше доста слабо казано, помисли си тя с горчивина. Умът ѝ беше като трескав, не можеше да достигне до никаква свързана мисъл в този хаос.

— Ще се върнеш у дома си — каза твърдо Грейди. — Или ще карам след теб, докато се успокоиш и ми позволиш да говоря с теб. Изборът е твой.

— Не се налага да избирам, копеле. — Изгледа го гневно. — Нямам нужда от теб. Давай, опитвай се да ме нараниш. Пусни на воля проклетото си ехо. Ще се справя с него без твоята помощ.

— Ехото не е мое — каза той тихо. — То е твое, а аз никога не съм искал да те нараня.

— Глупости.

Тя тръгна към „Тойота“-та.

— Позволи ми да дойда с теб, Мегън — забърза след нея Филип. — Когато се успокоиш, ще разбереш, че имаш приятели, които да ти помогнат в...

— Залегнете!

Грейди се хвърли върху Мегън и я събори на пясъка, Филип се хвърли след тях. Куршум разби предното стъкло на „Тойота“-та!

— По дяволите! — Филип пълзеше към нея. — Влез в колата, Грейди.

— Вие двамата влезте в колата. — Грейди покриваше тялото ѝ със своето. — Огънят идва откъм онази къща. Видях проблясване на метал. Не можем да рискуваме да я изложим...

Друг куршум се заби в пясъка до тях. Последва го трети. Грейди започна невъздържано да проклина.

— По дяволите! — Хвана я през кръста и двете тела се претърколиха към колата. — Остани тук. Аз ще го заловя.

— Кой...

Но Грейди вече не беше до тях. Не можеше просто да остане да лежи така. Трябваше да влезе в колата. Беше оставила дамската си чанта под предната седалка. Трябваше да извади мобилния си телефон и да се обади в полицията. Запълзя към предната врата.

Поредният куршум разби огледалото за обратно виждане. Къде, по дяволите, беше Грейди? И Филип? И тогава го видя.

Беше коленичила в пясъка до Филип, когато Грейди се върна при тях след десет минути.

— Чаках те — каза тя рязко. — Той е прострелян. Трябва да го закараме в болница. Обадих се на 911, но не знам кога ще дойдат.

— Всеки момент. — Грейди коленичи до Филип. — Сирените изплашиха онзи, който стреляше по нас. Играехме на котка и мишка, обаче той се отказа, скочи в колата си и потегли. Как е Филип?

— Не знам. Куршумът като че ли одраска главата му. В безсъзнание е. — Прехапа силно долната си устна. Трябваше да направят всичко възможно за Филип, да не му позволят да си отиде. — Раните в главата могат да имат два изхода. Възможно е утре да е добре, а може и да е мъртъв. Намалих кръвотечението. Само това мога да направя. — Сви ръце в юмруци. — Чувствам се дяволски безпомощна! Искам да му помогна, Грейди.

— Ще му осигурим най-добрата помощ, Мегън — каза Грейди. — И най-добрата болница. Обещавам ти.

— Защо някой би искал да застреля Филип? — прошепна тя. — Той беше толкова добър, Грейди. Дори ти не можеше да го превърнеш в нещо, което не беше. Не можеше да го промениш.

— Тогава очевидно той е бил закрилян от своите ангели. — Грейди се изправи на крака, когато видя светлините на линейката да прорязват мрака. — Идваха за него. Тъй като раната е от куршум, ще има въпроси. Аз ще се погрижа да им отговоря. А ти ще отидеш с Филип до болницата.

Тя кимна, без за секунда да отдели поглед от лицето на Филип. Чувстваше се така, сякаш някой я разкъсваше отвътре. Искаше да пици с всички сили и да удря с юмруци по пясъка.

— Няма да го изоставя дори за секунда. Никога.

Филип не се върна в съзнание през следващите десет часа. На другия ден го транспортираха с хеликоптер от местната болница в „Еймъри хоспитал“ в Атланта.

— Няма ли промяна? — запита Грейди на следващата сутрин, когато влезе в чакалнята, където седеше Мегън. Подаде ѝ чашка кафе. — Какви са резултатите от теста?

Тя поклати глава.

— Според лекарите е възможно да има увреждане на мозъка, но не са сигурни. Той просто не идва в съзнание. И казват, че това може никога да не стане. — Изчака секунда гласът ѝ да спре да трепери. — В кома е. Свързан е с какви ли не апарати, които да поддържат живота му. — Преглътна. — Не помня колко пъти самата аз съм нареждала пациентите да бъдат поставени на животоподдържащ режим. Но сега е различно. Това е Филип.

— Съжалявам — каза тихо Грейди. — Той е прекрасен човек. Не заслужава това.

— Не, но получи куршума, нали? И въобще няма значение дали го заслужава или не. — Извърна поглед. — Мисля много за Филип, откакто седя тук. Нямах никого, освен майка си, която да се грижи за мен, докато в живота ми не се появи той. Затова и ме заболя толкова, когато помислих, че ме е предал. Почувствах се... изиграна. Измамена. Мислех, че той само се преструва.

— Не, той наистина много те обича, Мегън.

— Знам. Усещам го. И то не с необикновените си психични способности. Той беше... Ние бяхме един отбор. — Поклати глава. — Каза ми, че много би искал да съм негова дъщеря. И аз го искам. Баща ми е умрял преди раждането ми и аз дори не го познавам. Никой обаче не би могъл да ме обича повече. Не можеш да си представиш колко добър беше с мен.

— Напротив, мога.

— Разбира се, ти ни събра. Но знаеш ли, това вече не ме тревожи. Важното е, че двамата имахме тези години заедно. — Пое си дълбоко дъх. — Имам въпроси, но в момента не искам да мисля за нищо друго, освен за Филип.

Трябваше да говори с доктор Претки, специалиста, когото бяха повикали от „Джон Хопкинс“. Лекарите не бяха дали особена надежда. Но трябваше, все пак, да направят всичко възможно.

— Трябва да знам едно. Куршумът не беше предназначен за Филип, нали? Стреляха по мен.

Грейди кимна.

— Ти беше главната цел. Макар че е възможно стрелецът да е искал да ликвидира и свидетелите.

— А онази нощ, в която искаха да ме изблъскат от моста?

— Преднамерено действие. Вероятно същият човек.

— Защо?

— Не е заради нещо, което си направила. Мъжът, който уби майка ти, искаше да изтрие от лицето на земята членовете на цялото й семейство.

— Какво? Звучи като вендета на мафията.

— Молино би оценил сравнението. Израснал е на остров Сицилия в сянката на мафията.

— Молино? Той ли е убиецът на майка ми?

— Той даде заповедите. А всъщност я уби един от хората му, Тед Дагнос.

— Защо Молино е искал смъртта на майка ми?

— Отмъщение.

— За какво?

— Историята е дълга, а ти каза, че в момента не искаш да мислиш за това. Ще съм тук и ще отговоря на въпросите ти, когато си готова. — Изучаваше я с поглед. — Прие факта, че не аз съм убиецът, нали?

— Както казах, имах много време да мисля, докато седях тук. Беше ми трудно да приема, че майка ми е била убита. — Добави несигурно: — Но се налага да го приема. Когато се върнах в пещерата преди два дни, преживях отново много от нещата, в ума ми настъпи истински хаос, но вярвам, че смъртта на майка ми не е била случайна. Налагаше се да го докажа пред себе си. Но подлагам на съмнение всичко друго. — Поклати глава. — Не, прав си. Не сега. Но ще искам всички отговори, Грейди. И по-добре да си готов да ми ги дадеш.

— Когато кажеш. — Добави напълно сериозен: — Обади ми се веднага, щом разбереш нещо за състоянието на Филип.

Тя кимна рязко.

— Това ще стане скоро.

— Искаш ли да остана?

Тя го изгледа спокойно.

— Не, не бих казала, че ми е приятно да се облягам на рамото на човек, който ме е мамил и манипулирал.

Той се усмихна.

— Права си. Но не мисля, че се страхуваш, че мога отново да те манипулирам.

— Не, вече не се страхувам.

Вярно беше, че вече не усещаше непосредствена заплаха от него. Той беше неотлъчно до нея през последните няколко дни, беше уредил бързо и ефективно всичко по отношение на Филип. Никога не се натрапваше, но присъстваше тихо в живота ѝ.

— А и не ти стреля по мен на плажа. Дори е възможно да си спасил живота ми. Макар да съм сигурна, че си го сторил по напълно егоистични причини, очевидно е, че не искаш смъртта ми.

— Да, това е ясно. — Обърна се към вратата. — Знаеш номера на мобилния ми телефон. Обади ми се, ако имаш нужда от мен.

— Къде отиваш?

Той сви рамене.

— Не ме искаш тук, но аз трябва да те държа под око. Ще съм наоколо. И ще бъда при теб само пет минути, след като ми се обадиш. Трябва да ти кажа, че помолих Джед Харли да те наглежда. Не искам да си помислиш, че е един от хората на Молино.

— Кой е Джед Харли?

— Наех го да те пази. Добър е.

— Колко добър? И в какъв смисъл?

— Във всякакъв. Огнестрелно оръжие, ножове, карате. А ако нямаш нужда от него, за да те отърве от някого, той може да те забавлява.

— Не мисля, че в момента имам нужда от развлечения.

— Харли пет пари не дава от какво имаш нужда. Той е това, което е. Тъй като имаш проблеми с изтърпяването на моята компания, аз трябва да се уверя чрез него, че си в безопасност. Нищо няма да ти се случи, Мегън. — И той излезе от чакалнята.

Последните му думи я успокоиха. Защото се чувстваше много самотна в онзи момент, а и беше изпълнена с объркване и тъга. Грейди не беше ръководен от любов, но искаше тя да е защитена. А тя щеше да има нужда от защита и подкрепа, ако искаше да премине през този ужасяващ лабиринт.

— Здравей, лоша работа, а? Мога ли да направя нещо?

Тя отвори очи и видя висок мъж с дълги крайници, облечен в червена хавайска риза, застанал на прага. Изправи гръб, както беше седнала на стола.

— Не, благодаря.

— Сигурна ли си? — Той влезе в чакалнята. — Не съм просто любопитен, който си пъха носа в твоите работи. Подобно отношение би вбесило и мен. Казвам се Джед Харли и ми плащат, за да се интересувам от теб. — Седна на стола до нея. — Това би трябвало да те накара да се почувстваш по-добре. Защитена и спокойна. Това ми е работата.

Тя го гледаше втренчено. Той беше в средата на трийсетте, загорял, с пясъчноруса коса и ярки сини очи. Ризата му придаваше вид на плажен плейбой.

— Поведението ви е твърде необичайно, като се има предвид, че сме край леглото на човек, който може би умира, мистър Харли.

Той се усмихна.

— Но не ти си в леглото. Всъщност моите маниери в леглото са прекрасни. Веднъж работих като шофьор на линейка и трябва да ти кажа, че пациентите бяха извънредно спокойни. Аз просто нагаждам маниерите си към ситуацията. Ти не си от жените, които биха оценили подобаващо потупване по гърба и успокоителни думи. Ти си изключително независима.

— Откъде...? О, за Бога, да не си някакъв откачен тип като Грейди?

— Господи, не. — Сви рамене. — Изгони тази мисъл от главата си. Аз ценя простия, спокоен живот без усложнения. Но мога много добре да преценявам характерите на хората. Държа те под око, а ти не си от тези, чиито мисли и емоции се преценяват трудно. Вече се чувствам така, сякаш те познавам отдавна.

— Колко мило — каза тя сухо. — Напоследък аз самата се питам дали се познавам достатъчно добре.

Той се усмихна.

— Разговаряй с мен. Аз ще ти помогна да си изясниш някои неща. — Облегна се назад на стола. — А сега ще замълча и ще те оставя да се отпуснеш. Не, май няма начин да се отпуснеш, но така поне няма да ти се налага да се примиряваш с глупостите ми. При други обстоятелства със сигурност ще намериш компанията ми за очарователна, но не и сега. Просто се облегни назад и помни, че съм тук, до теб, и ще направя всичко, каквото мога.

За свое удивление, тя откри, че прави точно онова, което е казал той. Имаше нещо любопитно успокояващо и нежно под суровата му външност.

— Не се налага да бъдеш тук заради мен. Сигурна съм, че Грейди не е имал точно предвид да седиш тук и да ме държиш за ръката.

— Което означава, че винаги се старая да изпълня задълженията си, а и не само това. Вярвам, че животът трябва да носи удоволствие, и

ми е тъжно, когато видя човек, чийто живот се е превърнал в мъчение. И винаги се опитвам да направя нещо по въпроса. — Скръсти ръце на гърди и протегна крака пред себе си. — А сега можеш да не ми обръщаш внимание, докато не настъпи моментът, когато ще имаш нужда от мен.

Странен. Той беше абсолютно странен. Но странно, успокояваше я. Тя затвори отново очи, стисна дръжките на стола и зачака.

Изминаха десет минути. Петнайсет. Двайсет.

— Мегън. — Ръката на Харли изведнъж покри нейната. Топла, силна, успокояваща. — Мисля, че насам идва лекарят на Филип.

Тя бързо отвори очи.

— Доктор Блеър? — На прага стоеше доктор Претки, специалистът от болницата „Джонс Хопкинс“. Тя стисна здраво ръката на Харли. Лицето на Претки изразяваше съчувствие и... съжаление.

По дяволите. По дяволите. По дяволите.

Филип не беше едър, но изглеждаше още по-дребен в бялото болнично легло.

— Здравей, Филип — каза Мегън несигурно още докато вървеше към леглото. — Не съм сигурна дали ще можеш да ме разбереш. Специалистите така и не успяха да постигнат съгласие по въпроса за комата.

Взе ръката му в своята. Тя беше студена, той не отговори на докосването ѝ. Което беше толкова различно от топлотата на ръкостискането и подкрепата, с които беше свикнала.

— Реших, че мога да опитам. Ако можеш да разбереш онова, което става тук, може би ще почувстваш моята безпомощност. — Беше твърдо решена да не заплаче отново. — Казват, че в момента не могат с нищо да ти помогнат. Затова ще те преместим в частен старчески дом, където ще се грижат прекрасно за теб. Възможно е да не мога да те посещавам толкова често, колкото ми се иска, но никога няма да престана да мисля за теб. — Преглътна мъчително и прошепна: — Обичам те. Благодаря ти за всичките години, които прекарахме заедно, Филип.

Не, това звучеше като сбогуване, а тя не трябваше да се отказва от Филип, независимо какво казваше доктор Претки.

— Ще имаме още години заедно. Просто ми дай малко време да оправя нещата. — Наведе се и го целуна леко по челото. — Ще се видим.

Тръгна бързо към вратата, но беше заслепена от сълзите, когато излезе в коридора.

— Хей, спокойно. — Грейди я взе в прегръдките си, притисна я към себе си. — Не се бори с мен. Имаш нужда от рамо, на което да се облегнеш, и аз ще съм този, който ще ти помогне, по дяволите.

Тя не се съпротивляваше. Чувстваше се топла, силна и жива. Имаше нужда от този прилив на живота след срещата със смъртта, която заплашваше да ѝ отнеме Филип.

— Претки каза, че той вероятно никога няма да излезе от комата. Искаше да знае дали ще пожелае да престанат да поддържат живота му. — Зарови глава в рамото му. — Да върви по дяволите. Няма начин. Филип още не е имал възможност да се опита да се бори, да намери изход от това. И аз не съм имала възможност да се боря за него.

— Шшш, тихо. — Грейди я галеше по косата. — Права си. Ще се погрижим за него. И ще намерим начин да му помогнем.

— Дяволски си прав. — Тя се отдръпна от него и изтри сълзите си. — И първото, което ще направим, е да открием онзи кучи син, който стреля по него. Не искам това копеле да се радва на живота, докато Филип лежи неподвижно, прикрепен към разни апарати.

— Работя по въпроса. — Той стисна силно устни. — Не изглеждай така изненадана. Аз съм човекът, изпратил Филип при теб. Въобще не подлежеше на съмнение, че ще преследвам стрелялия по него. Какво мислиш, че правих, докато ти седеше в чакалнята?

— Кой е той?

Грейди поклати глава.

— Скоро ще знам.

Тя изкриви устни.

— Как? Чрез кристална топка?

— Не, чрез лабораторията на полицията в Атланта. Имаше следи от гуми в пясъка и парче плат от дрехите му на верандата, където е коленичил.

— Не е много.

— Но е начало. Имам връзки в ЦРУ, а те ще окажат натиск да се ускори разследването. Обадох се още и на Майкъл Травис. Той каза, че

има познат, който може да помогне.

Тя си спомни името.

— Филип каза, че Майкъл Травис оглавява разузнавателната група на хората с психични таланти във Вирджиния. А мисля, ти каза, че няма да използваш кристална топка.

— Да, това е истината. Майкъл говореше за властите в Атланта. Връзките му там са неограничени...

— Откачени.

— Можеш да ги наричаш както искаш. — Погледна я право в очите. — Никой няма повече право от теб да ги нарича както пожелае.

Тя уморено си помисли, че той има предвид, че тя е една от тях.

— Още не съм готова да призная това.

— Какво? Дори след онова, през което премина в пещерата?

— Възможно е, все още, това да се дължи на някакво мозъчно увреждане. Аз съм много практичен човек и нямам доказателства за обратното.

— Не е така, по дяволите — каза той грубо. — Приеми го, Мегън.

— Когато мога да го докажа на себе си. Не вярвам, че съм шизофреничка. Но вярвам на инстинктите си. Дали да им повярвам, макар че това противоречи на логиката? Дали да тръгна против казаното ми от мама? Онова, което ти ми причини в зоологическата градина, няма логическо обяснение. Филип вярва в онова, което си ми казал ти. Не знам. — Стисна длани в юмруци. — Ти каза, че гласовете обикновено са свързани с емоционално неспокойствие. Нали така?

— Да.

— Тогава в тази болница ехото трябва да ечи. Защо не чувам нищо?

— Аз ти помагам малко.

— Малко?

Той кимна.

— Ти също много помагаш, блокираш ги. Кое е невероятно. Сигурно го правиш инстинктивно. Не съм имал възможност да те науча.

— И защо би искал да ме научиш? Така ще премахнеш всяка заплаха и няма да си присвоиш заслугите за отстраняването ѝ.

— Вярно е. Обмислих тази възможност. Но накрая ти все пак ще се справиш сама, а е по-добре, ако ми помогнеш доброволно.

— Ще се справя сама? — повтори тя с горчивина. — О, да. Нали притежавам талант, който да ме унищожи, както е направил със съпругата на Филип.

— Тя не беше и наполовина така силна като...

— Не искам да слушам повече — прекъсна го тя. — Не сега. Трябва да отида у дома и да проверя нещо. А после трябва да опаковам вещите на Филип. — Потрепери забележимо. — Така се прави след смъртта на някого. Но той няма да умре, Грейди. Няма и да живее в този мълчалив ад. — Тръгна бързо по коридора. — Трябва да намеря начин...

Компютърният екран проблъсваше в синьо под светлината на лампата, поставена на бюрото на Мегън в библиотеката.

Направи го. Не стой така, втренчена в празния екран. Използвай световната мрежа за информация. Можеш да намериш абсолютно всичко в компютъра си, ако търсиш достатъчно дълго и упорито. Или той поне ще ти каже къде да го намериш, щом толкова силно желаеш.

Тя обаче не искаше да узнае дали майка ѝ не я е излъгала.

Концентрирай се. Спомни си онези гласове, които чуваше съвсем ясно. Хирам.

Протяжен женски писък, който бавно се стопява в далечината... Дали е на жена, паднала в пропаст?

Джон, бебето ми...

Какво бебе?

Пърсил. Жена, която беше пострадала от мъж на име Пърсил. Но тя не знаеше дори в какъв период от време са се случили тези неща. Помисли, че информацията е съвсем оскъдна, и я обхвана чувство на безсилие. Разбира се, можеше да отиде в пещерата и да се опита да върне гласовете.

Да, разбира се. Да се подложи отново на онова изцеждащо силите изпитание? Не, не и по собствено желание.

Набра „Миртъл Бийч“ и натисна бутона „Гърсене“. Щеше да прегледа старите местни вестници и може би щеше да открие нещо,

което да потвърди, че гласовете, които чува, са отзвуци от реално случили се събития, както твърдеше Грейди. Само Господ знаеше колко време ще ѝ е необходимо за това, като се имаше предвид с колко оскъдна информация разполага.

Нямаше значение. Щеше да отдаде на това толкова време, колкото беше нужно.

Грейди се облегна назад, седнал зад кормилото, втренчил поглед в малкото прозорче на библиотеката, от което струеше светлина. Тя стоеше будна вече цяла нощ, а той имаше представа с какво се е захванала.

Давай, Мегън, напред. Трябва да се справиш сама. Аз ще съм тук и ще пазя гърба ти.

ГЛАВА 6

Наближаваше обяд, когато Мегън най-после изключи компютъра и се облегна назад. Готово. Би трябвало да е изтощена, но беше прекалено напрегната, за да чувства нещо друго, освен вълнение, напрежение... и страх. Трябваше да преодолее чувствата си. Не беше прекарала всичкото това време и вложила толкова много усилия, за да позволи на емоциите си да ѝ попречат да действа. Щеше да вземе горещ душ и да си приготви цяла каничка кафе. Да мисли ясно и логично, да прегледа бележките си, а след това и да стигне до някакво заключение. Независимо колко неясно и нелогично можеше да е заключението.

— Позвънила си ми? — запита Грейди, когато входната врата се отвори пред него два часа по-късно.

— Преди десет минути. — Тя смръщи вежди. — Ти вероятно вече си бил на прага.

— Почти. — Влезе във фойето и затръшна вратата след себе си. — Казах ти, че ще дойда, когато се обадиш.

— Но това беше в болницата.

Той се усмихна.

— Няма никакво значение къде и кога съм го казал. Не говоря празни приказки. И не вярвам в краткотрайните обещания. Щом ми звънеш, значи имаш основателна причина. В момента не съм един от любимците ти.

— Вярно е. — Завъртя се рязко на пети. — Ела в кухнята и седни. Трябва да говоря с теб. И дори ще ти предложи чашка кафе.

— Ще ми дадеш храна или напитка под твоя покрив?

Нали през Средновековието този жест е означавал, че имаш доверие на госта си?

— Но това е само чашка кафе. — Тя издърпа един стол. Вече беше поставила на масата каничка кафе и две чашки. — А доверието

ще зависи напълно от онова, което ще ми кажеш.

— Тогава ще започна да ти разказвам за Филип. Обадих се в болницата, откъдето ми казаха, че са го настанили удобно в старческия дом в Белхейвън. Харли ще му осигури охрана.

Тя застина.

— Чакай малко. Нямах право сам да избереш старческия дом, трябваше да се допиташ и до мен. Имаш ли представа колко много от старческите домове не отговарят на изискваните стандарти? А пациентът в кома е напълно безпомощен.

— Не бих уредил да настанят Филип на място, където няма да се грижат добре за него. Проверих. Мястото е добро. Имат специален рехабилитационен център за пациенти в кома, ръководен от доктор Джейсън Гарднър. Заведението е малко, но от висока класа. Няма да позволят на нито един пациент просто да лежи и да вегетира. Ще опитат експериментална медицина, нестандартна терапия и дори ще проучат основно психическите му реакции. Разговарях с доктор Гарднър, той ми направи впечатление на човек, отдаден на работата си и изключително въодушевен по отношение на очакваните резултати. А ти би трябвало да оцениш тези му черти.

— Оценявам ги. — Филип щеше да има нужда от всичкото усърдие на света, за да премине черната бездна. — Той даде ли вече оценка на състоянието на Филип?

— Не. Ще го направи утре. В момента няма промяна в състоянието му. Ще се свържат и с двама ни, ако настъпи такава, независимо дали добра или лоша. А утре ще можеш да разговаряш директно с доктор Гарднър. Той ми даде номера си и каза, че непрекъснато е на разположение на семействата на пациентите си.

— Той, изглежда, е добър лекар и добър човек. — Направи кратка пауза. — Благодаря ти.

Умно беше от страна на Грейди да смекчи отношението ѝ към самия него, като заговори за единствения човек, когото тя обичаше и за когото двамата разговаряха, без да влязат в конфликт.

— Просто не мислех, че ще го преместят по-рано от утре.

— Искях той да бъде удобно настанен.

— За да можеш да го свалиш от първото място на списъка с приоритетите си?

— Не. — Той я погледна право в очите. — За да можеш ти да се успокоиш. Да, исках той да получи възможно най-добрите грижи, но също така исках твоят ум да е бистър и концентриран. Ако това ме прави копеле, така да бъде. — Напълни чашката си с ароматната черна течност. — Не вярвам обаче моята егоцентричност да е толкова важна за теб в този момент, в противен случай нямаше да съм тук. Твой ред е, Мегън. Защо искаш да разговаряш с мен?

— Защото ти си единственият, който разполага с отговорите. — Тя стисна здраво чашката. — Искам да знам повече.

— Повече?

Тя извади сгънат лист хартия от джоба си и му го подаде.

— Когато бях в пещерата, чух много гласове, но тези бяха единствените, които долавях ясно в цялата какофония. Те представляваха най-силното ехо.

— И?

— Трябваше да *знам*, че казаното от теб отговаря на истината. — Поклати глава. — Не, няма начин да знам със сигурност, но трябваше поне да повярвам. — Пое си дълбоко дъх. — Затова и прекарах последните шестнайсет часа пред компютърния екран и прегледах всички стари броеве на местния вестник. Трябваше да намеря нещо, за което да се хвана.

— И откри ли нещо?

Тя не отговори директно.

— Не беше лесно. Трябваше да отнеса информацията към някаква дата. Да прегледам всяка една статия от 1913 година насам, когато е бил основан вестникът. И особено онези, които се отнасяха до каменоломната. Дори не знаех дали случилото се там ще бъде отразено във вестника. Възможно беше да има и неразкрити престъпления. Ако емоционалната травма е лична, няма причина за нея да пишат в пресата.

— Да, няма абсолютно никаква причина. — Той я изгледа с присвити очи. — Ти си... въодушевена. — Показа първото име в списъка, който тя му беше показала. — Хирам?

— През 1922 Хирам Лъдлоу, работник в каменоломната, бил съден за убийството на съпругата си, Джоана. Бутнал я от скалата, която е само на няколко метра от пещерата. След това застрелял брат си. Умрял в затвора през 1935.

Грейди посочи второто име в списъка.

— Пърсил.

— През 1944 Кити Брендъл съдила Доналд Пърсил за издръжка на дете. Ставало въпрос за нейната незаконна дъщеря. Тя работела във фабриката за килими на Пърсил близо до града. Очевидно, когато се върнал от Втората световна война, по време на която служил в армията, Доналд започнал да спи с нея. Срещали се тайно в пещерата онова лято и дъщеря ѝ, Гейл, била зачената там. Той отрекъл да е бащата, тя била уволнена от работа и прогонена от града. Но се борила, спестила пари за адвокат и завела дело, когато дъщеря ѝ била на седем години.

— Спечелила ли?

— Не. Неговото семейство притежавало и власт, и пари. Тя трябвало да плати съдебните разноски, спечелила си лоша репутация, което било ужасно по онова време. Исках да открия какво се е случило с нея по-късно, но не разполагах с повече време.

Той сведе поглед към третото име.

— А бебето Джон?

Тя поклати глава.

— Не можах да открия нищо във вестниците. Може би на него не му се е случило нищо лошо в онази пещера. Може би майка му просто е побягнала като ранено животно, когато бебето ѝ Джон умряло или е пострадало сериозно. Не знам нищо повече, но предполагам, че е изгубила детето си.

Грейди постави въпросителен знак до името Джон.

— Двама от трима. Не е лошо.

— Не е лошо? Ужасно е. Всичко това е ужасно. — Тя вдигна ръка, когато той понечи да каже нещо. — Да, знам, че говориш за предполагаемия ми успех. Но аз просто не мога да отделя гласовете от агонията, която са преживели. Не мога да сложа край на собствената си болка. Като че ли я поемам цялата и после не мога да се освободя от нея. Успяваше ли съпругата на Филип да стори това?

Той кимна.

— Тя обаче не усещаше така силно чувствата на другите. Нора не успяваше да отдели гласовете един от друг. Те просто идваха на приливни вълни и ѝ звучаха като непрекъснато ехо. Мисля, че е така при повечето Слушатели.

— Тогава, защо аз имам такъв късмет? — запита тя с горчивина. Той погледна в черната течност в чашката си.

— Възможно е твоят специфичен талант да има и други аспекти. — Той смени темата. — Не отговори на въпроса ми. Търсеше нещо сигурно, някакво доказателство, което да те убеди. Намери ли го?

— Всичко може да е плод на предположения, съвпадение.

Той повтори.

— Намери ли го, Мегън? Вярваш ли ми? Вярваш ли, че имаш психичен талант?

Тя не отговори веднага. Не искаше да произнесе думите. Ако направеше това последно признание, щеше да промени всичко — миналото си, настоящето и бъдещето си. И никога вече нямаше да може да погледне на себе си по същия начин.

— Страхуваш ли се? Ако това ще ти помогне, ще ти кажа, че не се налага да се изправиш сама срещу това. Аз ще съм тук за теб.

— Не искам помощта ти. — Това не отговаряше на истината. Имаше нужда от помощ, обаче не искаше да я приеме. — Аз съм това, което съм. Аз съм тази, която трябва да се справи с всичките си проблеми.

— И какво по-точно си ти, Мегън? — запита той тихо. — Кажу го.

— Аз съм доста интелигентна жена и съм лекар.

— И?

Тя се поколеба, после, все така колебливо, изрече думите:

— Аз съм Слушател, по дяволите.

Той се усмихна.

— Най-последно.

— Но аз не съм Нора и няма да завися от тебе като нея.

— Тази мисъл ми хрумна, след като се наложи да те гоня, когато ти реши да се изправиш срещу демоните си, вместо да се оставиш да бъдеш травмирана като повечето хора. Не вярвам, че думата *зависима* въобще може да бъде включена в описанието на твоя характер.

Тя беше престанала да го слуша още след първото изречение.

— Демони — повтори. — Използвал си тази дума и преди. Но аз не мога да мисля за гласовете като за демони, дори да се наложи да живея с тях. Те принадлежат на хора. Лоши хора, добри хора, егоисти,

щедри и великодушни, безпомощни, притежаващи власт, но хора. Винаги хора. Ако трябва да се справям с демони, животът ми ще бъде истински ад.

— Мили боже!

— Какво?

— Ти вече моделираш ситуацията така, че тя да ти приляга, за да можеш по-късно да се справиш с нея.

— Опитвам се да оцелея. *Ще оцелея.*

— Сигурен съм в това. — Той отново отпи от кафето си. — Обаче не си ме поканила тук, за да гледам как се бориш с таланта си. Каза, че имаш нужда от отговори.

— Умът ми обикновено е стриктно подреден. Справям се с проблемите един по един.

— Очевидно вече прескочи първия. Задай ми въпросите.

Прескочила? Имаше чувството, че мислите й пълзят бавно като охлюви, беше й трудно да свикне с факта, че е Слушател. Но вече го беше приела и сега трябваше да продължи нататък.

— Каза, че майка ми била убита от човек на име Молино. Отмъщение. Защо?

— Той я обвини, че е убила сина му, Стивън. Молино е най-подлата гад на земята, но обичаше сина си. Гордееше се с него и вероятно имаше причини за това. Доколкото обаче аз можех да преценя, момчето беше лъжец, садист и изнасилвач: качества, които беше наследило от баща си.

— И той е решил, че майка ми е убила сина му? — Поклати глава. — Сгрешил е.

— Зависи как ще погледнеш на нещата.

— Не, не е така и не съм съгласна с теб. Тя беше мила и нежна.

— Да, но дори милите и нежни хора убиват при самозащита.

— Но от какво се е наложило да се защити? Кой, по дяволите, е Молино?

— Гад, измет. Ръцете му са изключително мръсни. Търгува с наркотици, собственик е на верига публични домове в Африка и Южна Америка, замесен е дори в търговия с деца.

— Какво?

— Плаща на бандитите да крадат деца от селата в Африка, замесен е дори в отвличания на деца в Съединените щати и Европа.

Продава ги на клиенти по целия свят. Тази търговия е изключително доходна. Много племена в Африка вярват, че ако дефлорират девственица, ще се отърват от СПИН-а.

Мегън не можеше да повярва на целия този ужас.

— Не! — прошепна тя.

— Нямахте да те запозная с всичките тези отвратителни подробности, но трябва да разбереш какъв кучи син е Молино всъщност. — Направи пауза. — И защо майка ти трябваше да те изостави, когато с нея се свързаха и помолиха за помощта ѝ, за да го спрат.

— И кой се свърза с нея?

— ЦРУ. Правителствена поръчка. Трябваше да прекратят потока наркотици, с които Молино плащаше на бандитите и с които наводняваше пазара. — Сви рамене. — Не че те не бяха само капка в морето. Мрежата на Молино беше толкова широка, че те не вярваха, че могат да го спрат. Все пак решиха да направят опит.

— И защо замесиха точно моята майка?

— Трябваше да го открият и да го поставят в ситуация, в която да могат да съберат доказателства срещу него. По онова време той пътуваше из Африка със скоростта на светлината и обикновените информатори бяха безполезни. Затова ме накараха да напусна военните и да се опитам да го проследя. — Поклати глава. — Само че аз не бях в силата си — не това беше моята област. Аз мога да контролирам, не да откривам. Обадих се на Майкъл Травис и го помолих да изпрати някого, който може да свърши работата. Той ми даде името на жена, с която се срещнал преди три години. Тя отишла при него, защото дъщеря ѝ показвала признаци на Слушател. Искала да знае как може да блокира ехото, което дъщеря ѝ чува. Успявала да блокира своето, но имала нужда от помощ за детето. Справяла се и с неговото, когато детето било на седем, но след пубертета проблемът станал твърде сериозен и тя не можела да се справи сама.

— Ставало е въпрос за мен? — прошепна Мегън.

Той кимна.

— Майкъл Травис ѝ помогнал, доколкото можел, но каза, че тя вече била по-силна от него. Той провел тестове с нея и открил, че е необикновено надарена с различни таланти. Тя била не само Слушател, но също така и Следотърсач. Ако получила шал, ръкавици,

наполовина изпушена цигара, можела не само да усети човека на разстояние от една миля, но дори да го разпознае в тълпа. Решил, че тя е точно това, което ни трябва, стига да можем да я накараме да ни сътрудничи. Защото не искала да бъде замесена в нищо, свързано с психичните феномени. Искала просто да оцелее, да постигне нормален живот за себе си и за детето си. Майкъл беше много разочарован, защото виждаше проблясъци на възможни таланти, които са изключително редки, и искаше да направи още тестове. Тя обаче благодарила и отказала.

— И си тръгнала от Вирджиния?

— Да. Той не я видял никога вече. Продължил обаче да се интересува от нея, защото чувствал, че ще е безотговорно от негова страна да не обърне внимание на потенциала ѝ.

— Това звучи толкова... научно. — Мегън потрепери. — Тя не беше просто някакъв потенциал, а моята майка. Имала е право да живее нормален живот. Трябвало е да я оставите на мира.

— Но ние не сме я насилили. Разкрихме ѝ каква е ситуацията и оставихме на нея да реши. — Устните му се изкривиха в горчива гримаса. — Не казвам, че ЦРУ не я убедиха посредством няколко снимки на деца, които бяха успели да освободят от собствениците им. Две от тях вече бяха жертви на СПИН.

— Мили боже!

— Това се оказа достатъчно тя да се съгласи да свърши работата. Но трябваше да уреди някой да се грижи за теб и те изпрати на летен лагер за шест седмици. Тогава ти беше на тринайсет. Помниш ли?

— Разбира се. Не исках да ходя на лагер. Исках да остана с нея. Но тя каза, че трябва да съм в компанията на деца на моята възраст.

Обаче тогава Мегън не знаеше какво планира майка ѝ. Сара непрекъснато я окуражаваше да общува повече с хората и изпращането ѝ в лагера изглеждаше напълно естествено.

— И къде отиде тя?

— Централна Африка. Молино имаше среща там с един от бандитите главатари, Кофи Баду, на когото трябваше да плати щедра сума. Там я срещнах аз. Станахме... близки.

— Колко близки? — Направи пауза. — Любовници?

— Не. Тя беше много уплашена и аз се опитах да ѝ помогна. Бях свикнал да бъда откачен в очите на всички останали, но тя беше

изложена на това за първи път. Защото винаги беше крила таланта си.
— Погледът му срещна нейния.

— Това ли си помисли, когато онова лято, когато ти беше на петнайсет, се появих на плажа? Че сме любовници?

— Не отначало. Но понякога ми се струваше, че си четете мислите.

Изведнъж си спомни, че тогава ревнуваше. Майка ѝ беше права. Мегън се беше увлякла силно по Грейди. От момента, в който го беше видяла, той беше привлякъл и задържал вниманието ѝ. Той беше неин приятел и учител, но тя не можеше да отрече, че я привлича и сексуално. Имаше моменти, когато само един поглед към него беше достатъчен да накара сърцето ѝ да забие учестено. За бога, тогава тя беше само на петнайсет. Този отговор е напълно естествен, когато момиче се среща със зрял мъж, който е така физически привлекателен като Нийл Грейди.

— Уверявам те, че четенето на мисли нямаше нищо общо с нашата физика — каза Грейди. — Психическата връзка между нас се беше оформила още в джунглата.

— И майка ми откри ли Молино?

— Да. — Устните му отново се изкривиха в горчива гримаса. — Дадохме ѝ червената риза, която Молино беше оставил в един от публичните си домове в Мадагаскар, и тя се оказа достатъчна за нея. Отидохме с хеликоптер в джунглата, където мислехме, че е скривалището на Кофи Баду, и прекарахме три дни там. Тя откри Молино и отиде с екипа, който трябваше да ги ликвидира.

— И там е убила сина на Молино?

— Не, това стана по-късно. Нападението ни се оказа пълен провал. Чакаха ни. Изгубихме седем човека... А майка ти беше заловена.

Тя застина.

— Какво?

— Успяхме да я освободим след два дни. Но злото вече беше сторено. Вече беше убила сина на Молино, Стивън.

— Пет пари не давам за сина му — каза тя ожесточено. — Разкажи за майка ми. Нараниха ли я?

— Да. Но тя оцеля и уби сина на Молино.

— Какво са ѝ сторили?

— Сигурна ли си, че искаш да знаеш?

— Да, по дяволите.

— Синът на Молино я изнасилил.

Прилоша ѝ.

— Тогава се радвам, че е мъртъв. — Господи, какво беше преживяла майка ѝ! — Тя никога не ми разказа за това. Не позволи на преживяното да я промени. Когато се върна у дома, беше същата жена, която тръгна оттам.

— Казах ти, тя успя да преодолее всичко. Сара беше достатъчно силна да не позволи на мръсотията да я засегне. — Направи пауза. — Но когато се върна у дома, решихме да вземем предпазни мерки — да я накараме да се скрие за известно време. Затова и двете напуснахте Ричмънд веднага след завръщането ѝ.

— Тя каза, че е получила по-доходна работа.

— Искахме да ѝ дадем кредитни карти и документи с ново име, но тя каза, че това не е необходимо, тъй като Молино се крие от ЦРУ. Според нея Молино щеше да бъде заловен всеки момент. Понякога Сара вярваше в онова, което искаше. Не искаше да знае нищо за него, нито за таланта, който се опитваше да крие от теб. Опитах се да я разубедя.

— Защо?

— Молино е безмилостен. И е решен на всичко. Скри се, закопа се като къртица в земята и Сара се чувстваше все повече и повече в безопасност. Всяка седмица спокойствие приспиваше вниманието ѝ. А той през цялото време работеше, търсеше, подкупваше кого ли не, за да научи всичко за нея и да я открие. След смъртта ѝ разбрахме, че предишния ден хората на Молино са влезли с взлом в библиотеката на Майкъл Травис и са откраднали всички записки за нея. — Поклати глава. — По дяволите, знаех, че ще я открие. Той беше израснал с идеята за вендата и нямаше да се спре, докато не убиеше Сара и цялото ѝ семейство. С изтичането на годините Сара ставаше все по-уверена, а аз все по-неспокоен. Затова и онова лято наех къщичката на плажа — за да бъде близо до вас.

— Но не беше в онзи последен ден.

— Сара не искаше да ми позволи дори да дойда там. Тя започваше да става раздражителна, когато съм край нея. Искаше да забрави за Молино, а аз не ѝ позволявах.

— Затова и умря.

— Да.

— По дяволите. — По бузите ѝ се стичаха сълзи. — Заради мен. Нали? Искала е да съм в безопасност, да водя нормален живот, а те откриха и двете ни.

— Изборът беше неин, Мегън. Не носиш вина за нищо от това. Ти беше единственият човек на земята, когото тя обичаше, и тя не искаше ти да се чувстваш преследвана заради онова, което тя беше сторила на Молино.

— Но не го спря, нали? Той все още е жив, някъде по света, и продава наркотици на децата. Уби майка ми. Нейните опити са се оказали напразни. Как е възможно?

— Той е умен, богат. Има връзки в правителствата на няколко страни. Корупция. Подкупи. Страх. — Сви рамене. — Главният му щаб е в Мадагаскар. Жилището му е подсигурено и охранявано като крепост. А когато пътува донякъде, е почти невидим — разполага с достатъчно пари, за да се скрие. ЦРУ се опитва да го залови от години, но така и не успява да открие копелето. На два пъти едва не се докопах до него, но ми се изплъзна.

— Докопа?

— Сара ми беше приятелка. Нали не мислиш, че ще му позволя да живее, след като я уби?

— Не знам какво да мисля за теб, Грейди.

— Някога знаеше какво да мислиш за мен.

Лятно слънце. Нежен прибор. Грейди ѝ се усмихва.

— Ти се преструваше дори и тогава.

— Може би. — Добави уморено: — А може би не. Онези дни бяха добри за мен. Чувствах се така, сякаш отново имах семейство. Не усещах това като работа. Бях там, за да защита и двете ви, а чувствата винаги пречат при изпълнението на задълженията. Трябваше да не обърна внимание на Сара, когато ме помоли известно време да стоя далеч от вас. Обаче аз прекалено много се интересувах от нейните чувства и мисли. Няма да допусна отново тази грешка. Не и с теб, Мегън. Затова и казах на Филип да ти каже, че е наполовина брат на майка ти — за да може да те склони да смениш фамилията си от Натан на Блеър. Трябваше да те скрия след смъртта на Сара.

— Филип ми каза, че двамата трябва заедно да сложим ново начало и че вече ще сме семейство. — Тя трепереше. Не искаше да повярва на Грейди. Не искаше да омеква. — Не се налага да се тревожиш за моите чувства. Трябва да се погрижиш да стигна до Молино.

— За да го убиеш?

Убийство. Думата беше грозна, беше й чужда. Беше прекарала години в обучение как да спасява човешки животи, а ето, че сега имаше намерение да убие. Поклати глава.

— Виждаш ли? Това не е лесен избор за човек като теб.

— Но той уби майка ми. Филип може никога да не излезе от комата. Решението не е чак толкова трудно. Можеш да ми помогнеш, нали?

— Да, но винаги и за всичко трябва да се плати някаква цена. Ще ти помогна, ако и ти ми помогнеш. Обещавам да заловим Молино.

Цена. И преди беше споменавал, че му е необходима помощ.

— Какво искаш да направя?

— Търся определен предмет. И вярвам, че можеш да ми помогнеш да го намеря.

Тя смръщи вежди.

— Аз не съм като майка си. Не мога да намирам хора или неща.

— Всъщност Намирането е често срещан талант. То често придружава по-съществените такива. Човек никога не може да каже какъв талант ще изскочи. — Сви рамене. — Не разчитам да си наследила точно този. Аз имам нужда само от Слушател. И това ще бъде достатъчно.

Тя потрепери при спомена за мъчителното преживяване в пещерата. И той искаше тя отново да се изложи на тази травма?

— Вероятно ще е още по-зле отпреди, по-лошо от всичко преживяно от теб досега. — Той наблюдаваше внимателно изражението ѝ. — Струва ли си, как мислиш?

Мили боже, разбира се, че си струваше. Би могла да понесе всичко, ако това означава да стигне до Молино. Неговото гротескно присъствие хвърляше сянка над целия ѝ живот.

— Няма да съм твоята кукла на конци. Няма да направя нищо, което е аморално според моите критерии.

— Тогава ще трябва да се уверя, че ти ще останеш част от проекта, като се погрижа всичко да бъде чисто, или ще се наложи да те примамя към тъмната страна. — Продължи забързано: — Ще трябва веднага да тръгнем оттук. Хората на Молино те наблюдават, а аз искам да се движиш свободно. Изненадан съм, че не е предприел нов ход след стрелбата, в която беше улучен Филип. Няма да му дадем друг шанс.

— Къде ще отидем?

— Във Франция. Говориш ли френски?

— Колкото съм научила в гимназията. Но и много съм забравила. Ще имам ли нужда от този език?

— Не знам.

— А и нямам паспорт.

— Няма проблеми. Вече съм ти приготвил.

Спомни си думите на Филип, че Грейди подготвил всички необходими документи, които да докажат, че той е неин чичо.

— Колко удобно. Трябва да си бил много сигурен в мен.

— Не, но обичам винаги да съм подготвен. Като момчетата скаути.

Седнал там, небрежно отпуснат, мургав и тъмнокос, той й напомняше за забележката, която майка й беше направила за него — приличаше на принц от Ренесанса, притежаваше и смъртоносното излъчване на онази епоха.

— Ти определено не си момче скаут. — Бутна стола си назад. — Отивам да си приготвя багажа и да се обадя в болницата, за да им кажа, че се налага да взема непредвиден отпуск. Ще съм готова след час.

Той кимна.

— Аз самият трябва да уредя някои неща.

Тя тръгна към вратата.

— Което означава, че не си напълно готов. — На прага се спря, обърна се и го погледна. — Истината ли ми каза, Грейди?

— Абсолютно.

Погледът й внимателно се плъзгаше по лицето му, изучаваше го.

— Но не ми каза всичко, нали?

Той мълча няколко секунди.

— Трябваше да се досетя, че ще усетиш. Не, не ти казах всичко.

— Защо?

— Не е в мой интерес. А и като не знаеш някои неща, няма да си изложена на опасност.

Нямаше да ѝ каже нищо повече.

— Ще открия всичко, Грейди.

— Не се съмнявам. Но не сега, не и от мен.

— Мога да направя това част от сделката.

— Не сега, Мегън — каза той тихо, но категорично.

Тя се поколеба. Нямаше желание да спори с него в момента. Вярваше, че ѝ беше казал истината. Останалото можеше да почака, докато не постигне по-голям контрол над себе си и над ситуацията.

— *Ще разбера* всичко, Грейди. И по-добре да си подготвен за това, момче скаут.

Премина коридора с широки крачки и затръшна след себе си вратата на спалнята.

ГЛАВА 7

Докато гледаше как вратата се затваря след нея, Грейди си помисли, че тя вероятно ще открие всичко много по-бързо, отколкото е удобно за него. Той просто имаше късмет, че в момента доста неща занимават ума ѝ, главно, от които беше Молино. Щеше да е забавно да застави събитията да се развиват толкова бързо, че тя да няма време да спре и да помисли. Не беше сигурен каква част е усетила в онази пещера при смъртта на майка си и колко неща е успяла да разбере чрез болката. Беше невероятно, че се беше съгласила отново да преживее толкова много болка.

Не, не беше чак толкова невероятно. Той беше разчитал на силата и решителността ѝ, когато беше решил да я помоли за помощ. Никой не познаваше Мегън така добре като него. От момента, в който я беше срещнал в къщата на плажа, той беше почувствал връзка с нея, която се беше задълбочила и станала по-силна още през онова лято. Беше се опитал да я запази непокътната. Опитваше се да изпитва към нея братски чувства, но това никога не му се беше удавало. Тя още тогава беше зряла за възрастта си и така дяволски жива, излъчваше блясък, който привличаше. Беше дяволски трудно да не протегнеш ръка към нея, да не я докоснеш.

Спомни си как една сутрин я беше видял да вдига лице към слънцето. Беше извила дълга грациозна шия, а вятърът я беше погалил. Господи, шията и раменете ѝ бяха много красиви. Той беше млад тогава, но не беше без опит. И така отчаяно я желаше, че едва успяваше да скрие това. В онзи момент трябваше буквално да избяга, да се скрие у дома си.

Колко пъти му се беше наложило да бяга от Мегън през онова лято? Усещането беше чувствено, нежно и сладко-горчиво. А след осъществяването на психическата връзка той се беше почувствал така, сякаш беше част от нея.

Да, разбира се. Ако тя беше част от него, значи той беше мазохист, щом искаше от нея да преживее онова, което я очакваше в

Париж. Той щеше обаче да бъде само страничен наблюдател. Тя щеше да страда. Трябваше да приеме този факт и да продължи нататък. Извади телефона от джоба си и бързо набра номера на Винъбъл от ЦРУ.

— Възможно е да имам нужда от помощ — каза веднага щом му отговориха. — Мегън Блеър е мишена на Молино и не знам какво може да се случи. Искам да бъдеш готов.

— В Атланта?

— Не веднага. Вероятно в Париж. Ще търсим Книгата.

— По дяволите. Не можеш ли да не я замесваш в това?

— Не, Книгата ми трябва. Интуиция, Винъбъл?

— По дяволите, да. Винаги съм се питал дали не можех да предотвратя онзи кошмар със Сара в лагера в джунглата. Вероятно можех да направя нещо различно. Но бях много млад и нетърпелив, действах като по учебник.

— И двамата бяхме млади. Аз също съм имал своите съмнения през годините.

— Но не достатъчно, та да се откажеш да използваш дъщеря й.

— Преследваш Молино от много време — толкова отдавна, колкото и аз. Имаме шанс да намерим и него, и Книгата. И имам нужда от Мегън, която ще успее да направи това. — Направи пауза. — Не ти се обадох, за да обсъждаме това. Ще ми помогнеш ли, когато имам нужда от помощ?

— Разбира се, по дяволите. — И той затвори.

Беше странно, че Грейди беше този, който се канеше да използва Мегън Блеър и да й причини болка вместо Винъбъл, който години наред вече работеше за ЦРУ. Не, всъщност не. Онзи епизод със Сара беше оставил отпечатък върху всички тях. Винъбъл беше прекрасен агент и вероятно нямаше нещо, което да може да се направи по друг начин в онази нощ, в която бяха извършили нападението. Грейди мислеше, че е направил всичко, на което е способен, но то също не се беше оказало достатъчно.

Това обаче нямаше да се случи този път. Никакви грешки, по дяволите.

Бързо набра друг номер.

Мегън се спря изненадана на прага на кухнята.

— Какво, за бога, правиш тук, Харли?

— Наглеждам те. — Джед Харли се усмихна широко и се изправи. — И възстановявам дишането си. Грейди не ми даде много време да стигна тук. — Погледът му се спря на малкия куфар, който тя носеше. — Ще пътуваш с малко багаж.

— В това куфарче е компютърът ми. А медицинската ми чанта е в коридора. Нямам намерение да пътувам в разкош. Къде е Грейди?

— Тръгна напред, за да подготви нещата. Каза ми да се погрижа да стигнеш в безопасност и безпрепятствено до Париж. — Поклони се леко. — Трябва да те доставя там във физическо здраве и емоционално спокойна. Какви са шансовете ми да сторя това според теб?

— Откъде да знам? Вероятно не са много добри. Може би петдесет на петдесет. Напоследък не може да се каже, че съм спокойна.

— Тогава ще трябва да разчитам поне да те опазя жива. — Взе куфарите ѝ. — Да вървим. Не мисля, че си особено доволна от факта, че замествам Грейди и движението може да попречи на гнева ти да избухне. Моите чувства са нежни и лесно биват наранявани.

Прав беше. Беше изпитала разочарование, когато беше влязла в стаята и видяла Харли да седи на стола, обикновено заеман от Грейди. Предполагаше, че всъщност трябва да изпитва облекчение. Времето, което беше прекарала с Харли в чакалнята на болницата, се беше оказало най-спокойното напоследък. Той ѝ въздействаше благотворно. Изразяваше съчувствието си по ненатрапчив начин, успокояваше я. От друга страна, нямаше нищо такова при Грейди. Беше напрегната непрекъснато, когато беше с него. Вечно се колебаеше между съмнението и крехкото доверие. Господи, да, по-добре беше да се колебае. Той вече беше признал, че не ѝ е казал цялата истина. Но разочарованието все още беше там, макар и не толкова силно. Може би защото всеки миг с Грейди беше предизвикателство.

Харли въздъхна.

— Да, няма да ме погалиш по главата и да изразиш съчувствие. Нежните чувства обикновено извикват по-ентузиизиран отговор у хората.

— Глупости. — Тя се усмихна. — Нямах нужда някой да те гали по главата. Няма да знаеш как да се държиш, ако това се случи.

— Бих могъл да се науча. Не ти минават тези? Предполагам, че ще трябва да опитам нещо друго. Остави ме да помисля. — Хвана я за ръката. — На път за Стокхолм.

— Стокхолм? Мислех, че отиваме в Париж.

— Така е. Но ще минем през Стокхолм. Грейди има нужда от малко време, за да ни прокара път, така да се каже.

— И не искате Молино да знае къде отиваме, в случай че ни следи?

— О, да, той ни следи. Но няма да е за дълго. В Стокхолм ще се смесим с тълпата и ще изчезнем. Хайде, ще изтървем полета си, ако не побързаме. — Той ѝ се усмихна и я хвана за лакътя. — Обещавам да направя полета интересен. Още не съм имал възможност да покажа остроумието си, защото в чакалнята на болницата бях зает да бъда мил и да предлагам утеха.

— Свърши добра работа.

В момента също вършеше добра работа. Тя осъзна, че откакто е с него, вече не е така нервна и се страхува по-малко от бъдещето. Харли не само отвличаше вниманието ѝ от проблемите и неприятностите, но лекият жест, с който я побутваше към вратата, я успокояваше също толкова, колкото и думите и поведението му в чакалнята на болницата.

— Трябва обаче да се придържаш към това, в което си добър. В момента за мен ще е изтощително да се възхищавам на нечие остроумие.

— Какво облекчение! Огромна тежест се смъкна от раменете ми.

Тя осъзна, че вече не се чувства напрегната. По време на дългия полет щеше да има възможност да мисли за всички неща, преобърнали живота ѝ така внезапно. Щеше да има и много, много часове да се подготви за следващата си среща с Грейди. Дали Грейди не преследваше точно тази цел, като беше уредил Харли да я заведе до Париж? Възможно беше.

— Да вървим. — Тя тръгна пред Харли към вратата. — Колкото по-рано тръгнем, толкова по-скоро ще приключим с това.

— Тя лети към Стокхолм — каза Питър Сиена, обърнал се с лице към Молино. — Дарнел ме информира, че самолетът е излетял преди четирийсет минути.

— Заедно с Грейди ли?

— Не, Грейди е излязъл от къщата ѝ почти два часа преди тя да тръгне за летището. Дарнел е решил, че ти ще предпочетеш той да остане на поста си и да наблюдава Мегън Блеър. Качила се е в самолета с Джед Харли — мъжа, който беше с нея и в болницата.

Молино изруга тихо.

— Което е все едно, че е с Грейди. Харли работи за него през последните четири години. Кой са нашите хора в Стокхолм?

— Още нямаме такива. Но Макс Уидър е в Берлин. Да му се обадя ли и да го изпратя в Стокхолм?

Молино кимна.

— Искам да е на летището, когато техният самолет пристигне. Възможно е направо оттам да вземат друг самолет, а аз искам да знам накъде са тръгнали. — Направи гримаса. — Освен това трябва да следим и Грейди. Това сигурно е негова работа.

— Опитва се да я защити?

— Може би. Но не се налага да я изведе от страната, за да стори това. Обзалагам се, че работи по въпроса с книгата.

— Работи?

— Ако тя е като майка си, може да му помогне да я намери.

— О, разбирам.

Изражението на Сиена остана спокойно, но Молино усещаше скептицизма му. Долавяше още и насмешка. Той знаеше, че Сиена не вярва на *всичките тези психически глупости*, както ги наричаше. Дяволски искаше и той да може да си позволи да не вярва. Дори когато Стивън беше умрял, Сиена беше помислил, че смъртта му е естествена. Но какво знаеше той? Беше в Маями, когато Стивън беше убит. Но Молино знаеше, че го е убила онази кучка. Беше видял как го беше направила.

Болката, макар и стара, отново го завладя. Кучка. Кучка. Кучка. Беше се погрижил тя да гние в ада, но дъщеря ѝ беше още жива. И другите откачени, които бяха с нея.

Но не задълго.

Нямаше да обърне внимание на скритото презрение на Сиена, както продължаваше да прави през всичките тези години. Възмущаваше се, но не можеше да го обвини, че не вярва във факта, че Стивън беше станал жертва на онази вещица. Понякога, когато се

събудеше посред нощ, Молино също не вярваше в това. То обаче беше вярно и щеше да остане истина, докато той не успееше да го превърне в лъжа. Докато не изтребеше от лицето на земята тези откачени. Докато не убиеше Мегън Блеър и не намереше Книгата.

— Следят ни. — Погледът на Харли беше прикован в огледалото за обратно виждане. Бяха наели кола на летището в Стокхолм. — Черно „Волво“. Един човек, мисля. Това обикновено означава наблюдение, няма да последва опит за убийство.

— Каква утеха! — прошепна Мегън. — Мога ли да отбележа, че в камиона, който се опита да ме изблъска от магистралата, имаше само един човек?

— Да, но аз не бях с теб — усмихна ѝ се той. — Моята репутация е добра. Извиквам ужас в сърцата на враговете.

— Аз не те намирам за толкова страшен.

— Защото потискам агресивната си натура в твоє присъствие. — Отново погледна в огледалото за обратно виждане. — Ще трябва да се погрижа той да ни изгуби. Не искам да е по петите ни, когато стигнем на пристанището?

— Пристанище?

— Ще вземем бързоходна моторна лодка до частно летище на крайбрежието. А оттам ще вземем самолет до Париж. — Натисна педала на газта. — Дръж се здраво.

Тя си помисли, че съветът му е добър, защото скоростта се увеличи многократно, улицата беше тясна и стръмна, после завиха рязко вляво и излязоха на булеварда.

— Все още е зад нас — измърмори Харли. — Доста е добър. Ще трябва да вложи малко повече умение, ако искаме да му избягаме. Какво удоволствие...

Удоволствие? През следващите петнайсет минути Мегън се чувстваше така, сякаш се беше качила на панаирно влакче на ужасите. Когато пристигнаха на пристанището и Харли изказа удоволствието си, че са изгубили волвото, на Мегън ѝ се виеше свят и беше напълно дезориентирана.

— Няма ли пътна полиция в Стокхолм? — запита тя, когато слезе от колата. — Изненадана съм, че не ни спряха.

— Всъщност жителите на Стокхолм силно почитат реда и закона, затова и движението тук е много стриктно. Затова и трябва веднага да скочим в лодката и да побързаме да напуснем града. Сигурен съм, че за нас са докладвали поне дузина пъти. — Помогна й да се качи на борда. — Не мисля, че Грейди би искал да се забавим.

— Трябваше да помислиш за това, преди да започнеш да шофираш така, сякаш си на пистата в Индианаполис.

— Не, пилотите там са майстори, но не притежават никаква спонтанност. Аз съм много по-добър за шофиране по градските улици от тях. Споменах ли, че веднъж бях шофьор каскадър в Холивуд?

— Не, не си. Какво друго?

— О, бил съм много неща — каза той, без да уточни нищо, когато лодката потегли. — Обичам промяната. — Хвърли й бърз поглед. — Не съм като Грейди и теб, не се интересувам от човешката психика. Правя каквото ми харесва и оставям на другите тежкото бреме.

— Колко е добре това за теб. Аз обаче нямам намерение да се подчинявам на нищо, освен на собствената си воля; избрах медицината и точно с това имам намерение да се занимавам.

— Браво на теб! — Той увеличи скоростта на лодката. — Тогава ми остава да съжалявам само за Грейди.

Грейди ги чакаше, когато чартърният самолет се приземи на малкото летище в Шантили, близо до Париж. Мегън почувства как познатото напрежение стяга мускулите й, докато го гледаше как върви към тях с широки крачки. Вятърът караше дънките и ризата му да прилепват по стройното му мускулесто тяло и тя усети нещо... различно в него. Преди той създаваше впечатление за сдържана сила, а сега походката му беше заредена с енергия. Силата бликаше от него, той не правеше усилие да я сдържа. Тя беше готова да се възпламени. И тя инстинктивно се стегна, сякаш щеше да й се наложи да се бори с енергията му.

— Всичко е наред — каза Харли, докато изучаваше лицето й с поглед. — Можеш да се справиш с него.

Разбира се, че можеше. А и беше възможно промяната в поведението на Грейди да е просто игра на въображението й. Кимна,

стана и тръгна към изхода.

— Не се и съмнявам. Той просто изглежда зареден с енергия.

— Защото е в режим на действие, така да се каже. При него обикновено е така. — Харли я последва по пътеката между седалките. — Но може би друг път не е чак толкова...

— Някакви проблеми? — Грейди запитва Харли, докато помагаше на Мегън да слезе от самолета.

— Опашка в Стокхолм. Отървах се от него.

— Шофираше като герой от филм на Стив Маккуин — каза сухо Мегън.

— По-добър съм от всички каскадьори, участвали в неговите филми — възрази Харли. — Те никога не биха успели да се отърват от опашката. Онзи беше наистина добър. — Погледна Грейди. — Какво следва отук нататък?

— Направих резервация в близкия хотел. Двамата с Мегън ще останем в стаите си, докато ти не провериш всичко.

Харли кимна.

— Тръгвам веднага. Ще наема кола и ще тръгнем още тази вечер. — Тръгна към терминала в края на пистата. — Тя трябва да се нахрани. Хапна само фъстъци по време на полета от Атланта. — Усмихна се през рамо на Мегън. — Не искам никой да си помисли, че не съм те запазил във върховна форма. Обикновено се гордея с работата си.

— Каквато и да е тя? — Направи гримаса. — Сега се държиш като кокошка майка. А не мисля, че до този момент си имал възможност да бъдеш такава.

— Господи, не. Това вече е страшно. Прекалено голяма отговорност.

Тя откри, че се усмихва, докато го гледа как върви към терминала. Харли беше странен, не приличаше на нито един от познатите ѝ, но тя се чувстваше много по-спокойна с него, отколкото с хора, които познаваше от години.

— Харесваш го. — Погледът на Грейди не се отделяше от лицето ѝ. — Това не ме изненадва. Повечето хора просто гравитират около Харли.

— Гравитират? Странна дума.

Грейди сви рамене.

— Но приляга съвсем точно за случая. Привлича хората към себе си, както слънцето планетите.

— Мисля, че той би се засмял на това сравнение — усмихна се тя. — Или може би не. Вероятно ще бъде поласкан, ще го приеме като нещо, което му се полага.

— Имала си възможност да го опознаеш по пътя дотук. — Хвана я за лакътя и я поведе към чакащата кола. — Мисля, че малко ревнувам.

Тя му хвърли скептичен поглед.

— А аз мисля, че ме лъжеш. Защо?

— Защото усещам някаква интимност между вас. А през последните дванайсет години само аз съм интимен с теб. — Гледаше я право в очите. — И не искам никой друг да се приближава толкова до теб.

Тя почувства как я залива топлина — бавно, на вълни. Думите му бяха неочаквани за нея, изненадаха я. Както и отговорът ѝ.

— Ти може и да се чувстваш интимен с мен, но това е само от твоя страна. Нима мислиш, че не съм имала истински интимни връзки с мъже през всичките тези години?

— О, да. Беше влюбена през първата си година в колежа. Но това въобще не ме тревожеше. Втората ти връзка беше с младия латиноамериканец. Как се казваше той? Джулио някой си. — Устните му изтъняха. — Тогаваше се тревожех, защото често си лягаше с него. Чувстваше прекалено много. Беше нещо средно между това да се побъркам и своего рода еротично воайорство. Беше обезпокоително като дявола. Дори се наложи да намеря начин да се затварям за теб по време на интимните ви моменти.

Бузите ѝ пламнаха.

— Опитваш се да ме накараш да изпитвам смущение? Престани да говориш така. Ти си едва ли не непознат за мен.

— Едва ли не. — Отвори ѝ вратата на колата. — Обаче тази е ключовата дума. Познаваше ме доста добре онова лято на плажа.

— Така мислех. — Тя влезе в колата. — Какви ги вършиш, Грейди? Какво си намислил?

— Мили боже, колко си подозрителна. Каза, че искаш да бъда честен с теб. Аз просто ти се подчинявам.

И упражняваше чара и сексапила си, които я бяха привлекли към него преди толкова много години.

— Защо сега?

— Защото ще бъдем много близки през следващите няколко седмици. Искам всичко да е ясно, за да можеш да се концентрираш. Не искам нищо да ти пречи. Има само един елемент, който може да предизвика незабавен проблем. — Влезе в колата и запали двигателя. — Не бива да има никакви подмолни течения, които да отвличат вниманието ти. Понякога те могат да бъдат по-лоши от... — Млъкна, защото трябваше да изкара колата на заден ход от паркинга. — Не искаш да слушаш подобни неща, затова ще ги съкратя. Искам да правя секс с теб. Искам да ти направя всичко, което ти стори онзи недорасъл Медера, че и повече. От момента, в който те видях в зоологическата градина, искам това да се случи. По дяволите, даже може би преди това.

Тя не можа да проговори веднага.

— Прав си — каза накрая несигурно. — Не искам да слушам.

— Почти свърших. Ако те гледам така, сякаш искам да ти скоча, то е, защото наистина го искам. Няма нужда да си задаваш въпроси или да се тревожиш, да се питаш какво ли ще направя, ако ми дадеш възможност. Тази част от мен е примитивна и егоистична. — Колата влезе в уличното платно. — От друга страна, основното, което ме привлича към теб, не се намира между краката ти. Няма да си легна с теб, ако това ще ме лиши от помощта ти.

Тя се опита да запази спокойствие.

— Свърши ли?

— Да. Достатъчна ли ти е тази искреност?

Повече от достатъчна, помисли си тя. Чувстваше се като във вътрешността на нагорещена пещ. Грубостта на думите му можеше и да я обиди. Но не, беше възбудена. Гореше, не ѝ достигаше въздух, тялото ѝ вече беше готово. Спомените за онзи Грейди, когото познаваше през онова лято, се смесваха с реалността на този нов Грейди — по-мургав, по-опасен, по-опитен.

— Напълно ми е достатъчна.

Тъмните му очи блестяха, погледът му задържахше нейния. Майка ѝ го беше сравнила с принц от Ренесанса и точно този образ виждаше сега тя. Чувствената извивка на устните му, хлътналите бузи,

изражението, което подсказваше сексуално желание. Побърза да извърне поглед.

— Това, че искаш да си легнеш с мен, не ме тревожи, освен ако не ме изнасилиш. А ако се опиташ, ще съжаляваш. А сега може ли да говорим за нещо друго?

— На всяка цена. — Сведе поглед към долната половина на тялото си и направи гримаса. — Този разговор ме кара да се чувствам доста неудобно. Но чувствах необходимост да прочистя въздуха, преди да продължим. Прекалено си емоционална да не усетиш какво чувствам.

Да прочисти въздуха? Въздухът между тях беше така зареден с електричество, че тя едва си поемаше дъх.

— За бога, можем ли да престанем да говорим за сексуалните ти желания и да изясним защо съм тук? Вярвам, че този въпрос е малко по-важен.

Той я погледна изненадано, отметна назад тъмнокосата си глава и се засмя.

— Съжалявам. — Очите му блестяха. — За мъжете е най-важно сексуалното им желание. То доминира в нашия свят. — Колата се вля в магистралата. — Но отсега нататък ще се опитвам да не те отегчавам с този въпрос. Наблизо има ресторант. Предлагам да спрем и да хапнем. Какво ще кажеш? Харли се тревожеше, че не си се хранила доста време. Сигурен съм, че ще ме запита дали съм се погрижил за теб, когато се обади да докладва.

Беше се променил за секунди, сексуалността му вече не струеше от него — сякаш беше лампа, която трябваше да изгаси, защото свети прекалено ярко. Сексуалността все още беше там, но вече можеше да бъде игнорирана.

— Бих могла да хапна нещо. Бях неспокойна по време на полета от Стокхолм.

— Знам.

Колата излезе от главното платно и спря пред „Льо Пти Шат“, дълга дървена постройка с прозорци във формата на диаманти.

— Затова и реших да пътуваш с Харли, а не с мен.

— Предполагам, че си имал своите причини. — Тя неочаквано и рязко се обърна към него. — Разумът ти е преценил така, нали? Каква част от това е нормално и каква — не?

— Дали мога да чета мислите ти? Не. Но съм изключително чувствителен към онова, което чувстваш. Абсолютно ясно долавям усещанията и чувствата ти. Ти инстинктивно се научи да блокираш контрола ми над теб, но чувствителността ми за теб остана. — Слезе от колата, заобиколи я и ѝ отвори вратата. — Но дори да нямаше връзка между нас, щях да знам, че искаш за известно време да избягаш от мен. Интуиция, не здрав разум.

— Истината ли ми казваш?

— Да. Може и да съм пропуснал да ти кажа нещо, но ще бъде глупаво да те лъжа. — Усмихна се. — Защото ти също си изключително чувствителна по отношение на мен. Връзката е двупосочна.

— Така ли? Нямам повече нужда да блокираш гласовете. Не можеш ли просто да прекъснеш връзката?

— Не знам. Не знам точно как се получава тя. Никога преди не съм бил свързан с никого. Затова и не исках да го правя онази нощ в пещерата. Но няхах избор. — Помогна ѝ да слезе от колата. — Така че, възможно е да сме принудени да останем свързани.

— Няма да приема това.

— И защо не? Ти дори не ме усещаше през последните дванайсет години.

Да, но сега го усещаше прекалено ясно. А не можеше да отдели физическото от психическото, миналото от настоящето. Но усещаше, обезпокоително ясно, връзката.

— Това не ми харесва. Дори да не можеш да четеш мислите ми, не ми харесва някой да долавя ясно чувствата ми. Те са също толкова лични, колкото и мислите ми, по дяволите.

— Ще се опитам да го запомня. — Отвори вратата на ресторанта. — А междувременно, можеш да упражниш френския си, като прочетеш менюто и като изслушаш келнера, който най-вероятно ще ни изреди кои са специалитетите на деня.

Специалитетът на деня беше съомга и беше приготвена с типичното за галите съвършенство.

— Десерт? — запита Грейди, когато тя преглътна и последната хапка и се облегна назад. — Сигурен съм, че Харли би го одобрил. —

Той се усмихна. — Макар че ти вероятно нямаш нужда от него. Яде колкото шофьор на камион.

— Храната беше превъзходна. А и бях гладна. — Поклати глава. — Но ще откажа десерта. Може би само кафе.

Той направи знак на келнера.

— Safe, s'il vous plait.

— Аз също успях да разбера какво казва келнерът — каза Мегън, когато той се отдалечи. — Но защо се налага да разбирам френски? Ти го говориш напълно свободно. Издиктува менюто, сякаш си роден и израснал във Франция.

— Защото не знам как точно става чуването на гласовете, какво точно означава да си Слушател.

— Какво? — Тя повдигна вежди. — Има нещо, което не знаеш за цялата тази странна работа с психиката?

— Няма нужда да проявяваш сарказъм. Слушателите са изключително рядко явление. Дори групата на Майкъл Травис не знае много за тях. — Добави: — А има страшно много неща на света, които не знам.

— Например?

— Дали ако гласовете говорят на италиански, френски или немски, ехото, което Слушателят чува, е също на тези езици. Или ехото е просто предаване на чувствата и се превежда на езика на Слушателя.

— О, за бога! — Тя смръщи вежди. — Нима трябва да разбирам, че не само трябва да чуя проклетите гласове, но и да превода какво казват?

— Ще разберем това, когато се опиташ да ги чуеш. — Не проговори, докато келнерът наля кафето им, а после се оттегли дискретно. — Но независимо от всичко, трябва да опиташ.

— *Не се налага* нищо да правя. Изборът ще бъде мой. — Вдигна чашката към устните си. — Сключихме сделка. Ако това ще ми помогне да стигна до Молино, ще се опитам.

— Да, това ще ти помогне да стигнеш до Молино.

— И кого трябва да чуя?

— Едмънд Гилъм.

Тя навлажни устни.

— А той... мъртъв ли е?

— Да, предполага се, че се е самоубил преди шест седмици.

— Предполага се?

— Мъртъв е. Вероятно е самоубийство. Но трябва да знам при какви обстоятелства.

— Защо?

— Търся една Книга. Вярвам, че той знаеше къде е.

— И мислиш, че аз ще успея да открия местонахождението ѝ?

— Има голяма вероятност. — Направи пауза. — В противен случай нямаше да те карам да преминеш през всичко това. Защото ще е грозно.

— Предупреждаваш ме.

— Да. Това, че имам огромно желание да ми помогнеш, не означава, че искам да си с вързани очи. Бъди подготвена, Мегън.

Тя сведе поглед към кафето в чашата си.

— Тази Книга трябва да е много важна за теб.

— Важна е за доста хора. Искаш ли да ти разкажа за нея?

Тя се замисли. После поклати категорично глава.

— Не искам да знам нищо за това. Не искам да съм замесена в делата ти. Искам да открия това, което търсиш, а после да преследвам Молино.

— А, разбирам. Искаш да останеш встрани, докато не дойде времето да убиеш?

Тя трепна.

— Ако настояваш да се изразиш така.

— Нещата са такива, каквито са. — Той сви рамене. — И не мога да те обвинявам. Все още се страхуваш да стъпиш в подвижните пясъци, стоиш на ръба и се опитваш да не паднеш в тях. Напълно естествено е да искаш да се защитиш. — Направи знак на келнера. — Готова ли си да тръгнем? Хотелът е на около двайсет мили оттук и ми се струва удобен. Но както и да е, ще прекараме там само една нощ. Ако Харли свърши своята работа и успеем безопасно да те настаним.

— Защо трябва да е безопасно?

— Просто обичам да съм сигурен. Има вероятност Молино да наблюдава мястото.

— Не мога да повярвам, че той очаква Слушател. Това е прекалено странно.

— Не, той очакваше мен. Но успях да пристигна и да си тръгна от Рим, без той дори да разбере, че съм бил там.

— А сега къде отиваме?

Той остави пари на масата и се изправи.

— В цирка.

ГЛАВА 8

— Какво искаш да кажеш с това? — запита Мегън, веднага след като влезе в колата.

— Точно каквото казах. Едмънд Гилъм умря във фургон на цирка „Кармеж“. А те бяха в Рим по онова време. Циркът пътува из цяла Европа и Шантили е втората им спирка след Рим.

— И аз трябва да седя във фургона и да чакам, за да видим какво ще стане?

— Точно така.

— Ако е умрял в Рим, откъде знаеш, че фургонът е все още с този цирк?

— Тяхна собственост е. Дават ги под наем само на цирковите артисти.

— А Едмънд Гилъм е бил един от тях?

— Да.

Тя изкриви устни.

— Гадател?

— Не, не искаше да бие на очи чак толкова много. Тренираше коне. Усещаше неимоверно животните и имаше шест красиви коня, които правеха някои наистина интересни номера. Нищо изключително. Нищо, което да му осигури договор в Лас Вегас. Но на него така му харесваше. Не искаше да привлеча прекалено много вниманието, а работата му позволяваше да пътува из континента.

— Звучи така, сякаш е водил типичен за циганите живот.

— Той смяташе пътуването за част от работата си.

— Женен ли беше?

— Не и по време на смъртта си. Беше женен няколко години преди това за германка, собственичка на магазин, но се разведеха след пет години брак.

— Знаеш доста за Гилъм.

— Прочух го основно, преди да реша, че той е човекът, когото търся. Беше добър човек. Мисля, че щях да го харесам.

— Трябва да е бил с нестабилна психика, щом е допуснал самоубийство.

— Може би.

— Ти каза, че ехото се чува само на места, станали свидетели на страшни трагедии или огромен стрес.

— Доколкото ние знаем.

— Мислиш, че онзи фургон е бил сцена на поне едно от двете. Самоубийството със сигурност е трагедия, но невинаги е свързано с висока степен на стрес. Понякога е просто тъга и примирение.

— Не вярвам смъртта на Гилъм да е била тиха или пък в резултат на смирение. Умря от трудна смърт. Преряза си гърлото с парче нащърбено стъкло.

Обзе я ужас.

— Защо?

— Не остави бележка. Ще трябва ти да ми кажеш.

— Ако мога. — Тя поклати глава. — Не знам нищо за това. Дори не знам дали мога да чуя нещо друго, освен несвързани части от изречения.

— Успя да доловиш цял разговор в онази пещера.

— Но дали ще мога да го направя отново?

И дали искаше да го направи? Разбира се, че не искаше.

Вече се ужасяваше от мисълта, че ще трябва да влезе в онзи фургон.

— Ти самият каза, че не знаеш какво да очакваш от един Слушател. А аз сигурно съм Слушателят с най-малко опит на тази планета.

— Отказваш ли се?

Да.

— Не.

Нямаше да избяга още при първото предизвикателство. Не само заради сделката с Грейди, но и заради факта, че ако не се изправеше срещу гласовете, цял живот щеше да се страхува от тях.

— Няма да се откажа. — Погледна през прозореца на колата. — Но искам твоето обещание.

— Че ще ти помогна?

— Не, че ще останеш въвн от това. Искам да съм сама в онзи фургон. Не знам дали ще можеш да улесниш нещата за мен. Каза, че не

си успял да го направиш онази нощ в пещерата. Ако можеш, не искам това да се случи.

— Не мога да направя много, освен ако не ми позволиш. Вече си прекалено силна. — Стисна здраво кормилото. — Позволи ми, Мегън. Не ме оставяй отново отвън.

— Не те искам. Трябва да се справя с това сама. Няма да бъда инвалид. Обещай ми.

Той замълча, после неохотно кимна с глава.

— Добре, имаш думата ми. — Добави горчиво: — Щастлива ли си сега?

— Не. — Опита се гласът ѝ да прозвучи спокойно. — Страхувам се. Но това не променя нищо. Така трябва да бъде.

— Искаш да кажеш, че е така, както ти искаш да бъде.

Не, не беше така. Тя искаше да се облегне на силата му. Искаше да бъде сгушена и защитена от острите ветрове и гласовете, които никога не спираха. Повтори:

— Както трябва да бъде. — После смени темата: — Наближихме ли вече хотела?

— Остават още само няколко мили. Наех малка къщичка с две съседни стаи. Искам да те наглеждам.

— Добра идея. Нямам възражения срещу това да се грижиш за моята безопасност. Имам си достатъчно задачи и проблеми. Що се отнася до мен, моята безопасност е твое задължение.

— И аз ще се справя. Бих искал ти да... — Звънна мобилният му телефон и той погледна екрана. — Харли. — Отговори: — Какви са новините? — Слуша известно време, после погледна Мегън. — Претърсил е района на цирка и не е видял и следа от Молино и хората му. Можем да сме абсолютно сигурни, но той ще предприеме и втора обиколка. Фургонът може да бъде на твое разположение или утре вечер... — Направи пауза. — Или тази вечер. Ти избираш.

Тя се напрегна. Не мислеше, че ще ѝ се наложи да вземе това решение. Мислеше, че ще има време да се подготви физически.

— Не оказвам натиск — каза тихо Грейди. — И утре вечер е добре.

Но това означаваше, че през всичките тези часове тя ще трябва да изпитва ужаса на очакването. А и можеше ли въобще да се подготви психически? Нямахше никаква представа какво ще се случи.

— Тази вечер.

Той се поколеба и тя помисли, че ще започне да спори с нея. След това той каза по телефона, като подчертаваше всяка дума:

— Тази вечер.

Затвори и се обърна към нея:

— Сега е само девет часът. Ще се наложи да изчакаме до около три след полунощ, преди да предприеме нещо. Затова ще се настаним в хотела.

— Чудесно.

Недей да трепериш. Не му позволявай да види колко се страхуваш.

— Ще взема душ и ще се опитам да се обадя на доктор Гарднър. Ще се представя и ще запитам как е Филип. След това ще изпратя електронно съобщение на моя приятел Скот и на съпругата му Жана, за да им кажа, че съм добре и не бива да се тревожат за мен. Нямах тази възможност, преди да напусна Атланта. Ще помоля Скот да се погрижи за редовното лечение на трима от пациентите ми. На него мога да имам доверие.

— И това е всичко, което ще му кажеш?

— Разбира се, това е всичко. Те не биха разбрали нищо от тези психически странности. Само ще ги разтревожа. По дяволите, самата аз не ги разбирам.

Но прекрасно знаеше, че само след няколко часа ще пътува към цирк „Кармеж“, и страхът ѝ нарастваше с всеки момент.

Мегън откри, че доктор Гарднър е така сърдечен и отзивчив, както беше казал Грейди.

— Прочетох доклада за състоянието на чичо ви и мога само да ви обещавам, че ще направя всичко възможно да ви го върна — каза той тихо. — Никога не бих ви излъгал, доктор Блеър. Вече са ви казали колко е сериозно състоянието му, а голяма част от лекарите смятат, че за пациентите в кома има много малко надежда.

— Разбира се, знам това. Повечето пациенти остават в дълбока кома не повече от четири седмици. След това или умират, или остават във вегетативно състояние. И какво можем да направим сега, за да избегнем тези две състояния?

— Вярвам, че мистър Грейди ви е казал какви процедури използвам при моите пациенти.

— А те дават ли резултат?

— Не толкова често, колкото бих желал. Иска ми се да мога да върна всички пациенти към живота — каза той уморено. — Водя непрекъснатата борба с управата на старческия дом, които искат да закрият моето крило, защото резултатите не оправдават вложените средства. Не мога да ги накарам да разберат, че спасяването на дори само един човешки живот си струва. Но винаги имам надежда. И наистина правя всичко възможно за пациентите. Можете да сте сигурна, че на Филип Блеър ще бъде даден всеки шанс и че целият ми персонал ще положи усилия.

— С какво мога да ви помогна? Необходимо ли е присъствието ми там?

— Не и докато не започне да дава признаци на излизане от комата. — Направи пауза. — Някои от пациентите отговарят. Други — не. И накрая никога не съм сигурен дали успехите ми се дължат на усилията ми или на благосклонните решения на Господ. Как ви се струва това като научен подход?

— Не знам, в момента съм доста уморена. Мога ли да ви се обадя утре?

— По всяко време.

Тя изпита различни, неопределени чувства, докато затваряше телефона си. Гарднър не беше изразил определен оптимизъм, но тя и не очакваше такъв от него. Но беше добре да знае, че за Филип се грижи лекар, който вярва, че е възможно да се излезе от състоянието на кома. Както беше казал Грейди, Гарднър имаше вяра, а с нейна помощ могат да се повдигнат планини... И може би Филип ще бъде изтръгнат от лапите на мрака.

— С Гарднър ли разговаря? — Грейди стоеше на прага на вратата, която съединяваше стаите.

— Да. Винаги ли подслушваш?

— Не. Исках само да те предупредя да не водиш дълги разговори. Всяко телефонно обаждане отсега нататък трябва да бъде ограничено до три минути. Телефоните са чудесно изобретение, но могат да бъдат проследявани.

— Ще го запомня.

Тя погледна часовника си. Едва минаваше полунощ. Оставаха още три часа до тръгването им към цирка. Господи, изпитваше страхотна нервност! Искаше ѝ се всичко да е приключило вече. Искаше да тръгнат сега.

— Искаш ли чашка кафе? — запита Грейди.

Мегън поклати глава.

— А да се разходим?

Тя смръщи вежди.

— В полунощ? Какво се опитваш да направиш?

— Винаги е трудно да чакаш.

Да, както обикновено, Грейди долавяше чувствата ѝ.

— Ще се справя. — Седна пред компютъра. — Мога да се заема с нещо, което да отвлича вниманието ми.

Усещаше погледа на Грейди в гърба си. След миг той затвори вратата след себе си. Да, трябваше да се разсейва с нещо. Три часа...

Циркът „Кармеж“. Знамето, което се развяваше на пилона над лагера, беше малко избеляло, но червените букви бяха големи и весели. Същият червен цвят присъстваше в райетата на голямата шатра, разпъната в средата. Минаваше три часа след полунощ и наоколо не се виждаше жива душа.

— Фургонът на Едмънд Гилъм е в далечния край на лагера — прошепна Грейди. — В момента се използва от един от общите работници, Пиер Жакмино, но Харли го подкупи да прекара нощта в града. Трябваше да остави вратата отключена.

— Изпитвам облекчение, че няма да бъдем арестувани за влизане с взлом.

Тя го последва. Пресякоха лагера. Чувстваше се напрегната, струваше ѝ се странно да върви тихо през мястото, обикновено претъпкано с щастливи хора, а сега тъмно и смълчано. Фургонът също беше лишен от живот. Но беше сцена на ужасно самоубийство.

— Не бих проявил такава немарливост — каза Грейди. — Ще имаш достатъчно трудности и без да ти се налага да се изправяш срещу местната полиция.

— Може би. — Тя виждаше малкия сребрист фургон да проблясва в далечината. Дланите ѝ бяха студени и се потяха. — А

какво, ако не чуя ехото на Едмънд?

— Ти ще изпиташ облекчение, а на мен ще се наложи да потърся друг начин да постигна целта си. — Погледът му не се отделяше от фургона. — Можеш да отложиш всички подобни тревоги до утре.

— Никога не съм обичала да протакам нещата. — Бяха стигнали до вратата на фургона. — Трябва само да вляза там.

— Веднага. — Той ѝ отвори вратата и пристъпи встрани. Подаде ѝ малко джобно фенерче. — Не включвай осветлението. Сигурна ли си, че не ме искаш с теб?

— В този момент съм готова да се радвам дори на присъствието на Дракула във фургона с мен.

Пристъпи в мрака на фургона и веднага беше атакувана от миризмата на пот и препарат за почистване с аромат на лимон.

— Добре съм.

Затвори доста силно вратата след себе си. Мрак. Изолираност от света. Не можеше да се отърве от чувството за изолация, но можеше да направи нещо по въпроса с мрака. Включи фенерчето.

Стоеше в малка стая с удобно на вид легло и нощно шкафче с телевизор върху него. До стаята имаше прикрепена дори още по-малка кухня. На облегалката на дивана беше метнат черен суичър. Дали принадлежеше на Едмънд? Не, Господи, какви мисли ѝ минаваха през ума? Сигурно беше на общия работник, Пиер... На онзи, заел фургона след смъртта на Едмънд. На нея просто ѝ се струваше, че всичко, което я занимава, е свързано по някакъв начин с Едмънд Гилъм. Тя го усещаше тук. Дали беше игра на въображението ѝ или не?

Какво трябваше да направи сега? Не искаше да седне на дивана. Не искаше да докосне нищо, принадлежало някога на Едмънд. Отпусна се на пода до вратата и започна да движи лъча на фенерчето из стаята. Над телевизора висеше картина, която изобразяваше поле, обсипано с макове. Мебелите бяха евтини и доста износени, но килимът беше сив и изглеждаше съвсем нов. Вдигна лъча на фенерчето към стените. Те бяха облицовани с ламперия от дърво, но неговата повърхност също изглеждаше стара и избеляла. С изключение на едно по-светло петно до завесите. Петното беше квадратно и с напълно различен цвят. Вероятно някога там е висяла картина. Или огледало.

Преряза гърлото си с нацърбено парче стъкло.

Нов килим. Защото не е било възможно да се изчистят петната кръв от стария? Господи, прилоша й. Бедният човек.

Той беше добър човек. Мисля, че щях да го харесам.

Добър човек ли беше ти, Едмънд? И какво те накара да сложиш край на живота си? Обзе я дълбока тъга. Животът е скъпоценен дар и вероятно психическата агония на Едмънд е била наистина ужасна, щом е довела до самоубийството му.

Е, беше време да престане да си задава въпроси и да разбере дали притежава дарбата на Слушател, дали ще може да намери отговорите. Пое си дълбоко дъх и изключи фенерчето. Беше тъмно като в преизподня, но тя продължаваше да вижда, макар това да беше невъзможно, по-светлото квадратно петно на стената. Може би някога там беше висяло огледало...

Едмънд...

Тя се напрегна и бавно, колебливо, се откри за гласовете. Нищо. Никакъв шепот. Никакви викове. Нищо. Обзе я облекчение. Беше опитала. Беше направила онова, което беше обещала. Не беше нейна вината, че нищо не чуваше. Може би все пак не притежаваше дарбата.

И тогава те дойдоха, заляха я.

Писък на агония, толкова силен и мъчителен, че Мегън изпита болка до костите си.

— Кажу ми. Не се прави на глупак, Гилъм. Къде е Книгата?

— Не! — Накъсано дихание. — Никога няма да ти кажа, Молино. Ти и без това ще ме убиеш.

— А може би няма. Можеш поне да опиташ.

— Не.

— Сиена, продължавай да го убеждаваш.

Друг протяжен и силен вик на болка.

— Знаем, че не я държиш тук. Къде си я скрил?

— Книгата никога... не е била у мен.

— Но знаеш у кого е. У кого е тя сега, Гилъм?

— Не... знам.

— Започни работа върху тестисите му, Сиена.

Поредният вик на болка накара Мегън да притисне гръб към стената — като че ли болката беше причинена на нейното тяло, а не на това на Едмънд. „Накарай ги да спрат, Едмънд. Кажу им. Не им позволявай да те нараняват повече.“

— *Защо ги защитаваш, Гилъм? Те са просто откачени. Няма да ти помогнат. Нито Откривателите, нито Слушателите, нито Четците на мисли. И без това повечето от тях сигурно са лъжци и измамници.*

— *Защо искаш да ги намериш, тогава?* — *запита Едмънд.*

Молино не отговори.

— *Разкажи ми за онези, които наричат себе си Пандора.*

— *Не знам за какво говориш.*

— *Кои са те? Колко са на брой?*

— *Не знам...*

— *Започвам да ставам нетърпелив. Книгата. Сиена, направи го. Едмънд отново изпищя. Но нищо не им каза. Болката продължи, ехото отекваше и отекваше.*

— *Не!* — *прошепна тя. Сви се на топка на пода. — Те нараняват нас, Едмънд. Не си струва. Кажи им...*

Какво можеше да е толкова важно, че да го кара да мълчи при такива изтезания? Но явно, че беше достатъчно важно за него. Той вече говореше, но продължаваше да им отказва, нямаше да им даде онова, което искаха. Тя си помисли, някак неясно и между другото, че той е смел човек. И добър. А добрите хора не бива да бъдат измъчвани така.

Господи, как ѝ се искаше да заглуши всички гласове.

Чувстваше се свързана с Едмънд и болката беше непоносима. А не можеше да го направи. Нямаше сили. Бяха свързани и тя усещаше ужасната му самота.

— *Всичко е наред, Едмънд. Няма да те оставя сам. — Протегна рязко ръка и заключи вратата, преди да зарови глава в ръцете си. — Нека сцената се разиграе отново. Ти не си сам този път. Аз ще остана с теб... до края.*

Той трябваше да влезе там. Даденото обещание можеше да върви по дяволите. Грейди заби нокти в дланта си, после стисна юмруци. Болката помиташе Мегън със силата на торнадо.

— *Какво става?* — *Към него вървеше Харли. — Изглеждаш така, сякаш се каниш да разрушиш фургона.*

— *Щях да го направя, ако можех. Тя заключи проклетата врата.*

— И й нямаш доверие, че ще излезе оттам сама?

— *Боли я.* Ще се върна в колата и ще взема железен лост.

— Това ще отнеме време. Да видим какво мога да направя аз. —
Наведе се и огледа ключалката. — Казвал ли съм ти, че съм бил и шлосер?

— Не.

— Добре, защото щеше да е лъжа. Но в ранната си младост се занимавах с разбиването на сейфове.

— Побързай! — каза Грейди с дрезгав глас.

Усмивката на Харли изчезна.

— Още няколко секунди.

Ключалката поддаде. Грейди отвори рязко вратата и нахълта във фургона. Мегън лежеше, свита на кълбо, на пода. Беше в безсъзнание. Или мъртва? Не, отвори едното си око.

— Трябваше да остана, докато свърши. То... приключи... нали?

— Да.

— Радвам... се. — Отново затвори очи. — Толкова много го болеше...

Той не знаеше дали отново не е изпаднала в безсъзнание, но нямаше намерение да чака, за да разбере. Взе я на ръце и я изнесе от фургона.

— Ще я закарам обратно в хотела, Харли. Ти заключи фургона, ще се срещнем там.

Харли кимна.

— Ще карам десет минути след теб.

Грейди седеше до леглото й, когато Мегън отвори очи.

— Ти... не ми каза, че са го измъчвали — прошепна тя.

— Не бях сигурен дали е така.

— Но си подозирал.

— Мислех, че има голяма вероятност. Молино иска Книгата.

— Да, така е. — Тя навлажни устни. — Той направи на Едмънд неща, за които не ми се говори. Молино и някакъв мъж на име Сиена.

— Сиена е първият по ранг след Молино.

— Мисля, че Молино се наслаждаваше на мъченията. Те продължиха дълго. Той непрекъснато го наричаше откачен и му

обясняваше какво точно ще е следващото мъчение. Искаше той да се страхува, да очаква с ужас поредното изтезание. — Потрепери силно. — Той е ужасен човек.

— Това го знаеше и преди.

— Да, знаех разни неща за него, но не го познавах. Двамата с Едмънд бяхме изгубени сред тази мръсотия, не можехме да се измъкнем.

— Едмънд и ти?

— Така ми изглеждаше. Беше различно отпреди. Исках да го изоставя, но не можех. Щеше да е съвсем сам, когато умре. Знаех, че не мога да направя нищо, но това нямаше значение. — Поклати глава. — Трудно ми е да обясня.

— Не трябваше да заключваш вратата.

— Не исках да ни прекъсват. Реших, че ще усетиш болката ни.

— Не Гилъм го болеше, а теб, по дяволите.

— И двамата изпитвахме болка. — Вдигна глава и разтри слепоочията си, които продължаваха да туптят. — Ти беше прав, Едмънд е бил добър човек. Заслужавал е по-добра участ от тази насилствена смърт. Трябвало е да живее дълго и щастливо.

— Какво искаш да кажеш с това, че ви е боляло и двамата?

— Открих и някои данни за Слушателите, които можеш да предадеш на приятеля си, Майкъл Травис. Първо, дори Едмънд да говореше на езика зулу, пак щях да го разбера. Предават се чувствата. Второ, дори не се налагаше те всичките да говорят. Знаех какво чувстват, какво мислят. — Затвори очи, защото емоциите от нощта отново я връхлетяха. — И особено добре знаех какво преживява Едмънд. Той не искаше да умре.

Той мълча известно време.

— По дяволите, чувствам се безпомощен. Искам да ти помогна. И как мога да го направя? Искаш ли аспирин? Господи, колко нелепо звучи това!

Тя отвори очи.

— Боли ме навсякъде. Не мисля, че аспиринът ще ми помогне. — Погледна към прозореца, през който струеше силната утринна светлина. — Колко е часът?

— Почти единайсет. Беше там почти седем часа. И аз много се уплаших.

— Добре. А сега трябва да се успокоиш. — Седна в леглото. — Ти ме изпрати в онзи фургон. Аз самата много се страхувах. — Спусна краката си на пода. — А сега ще взема душ, ще си измия зъбите и ще се преоблека. Всичките тези рутинни, ежедневни неща, които съставляват живота ни. Трябва да се освободя от Едмънд и Молино и от случилото се във фургона.

— Мога ли да ти задам един въпрос?

— Не, не можеш. — Тръгна към банята. — Ще говорим отново по-късно. Поръчай вечеря в твоята стая. Трябва да помисля, а и да поема нещата, преди да мога да говоря с теб.

Но той ѝ зададе въпроса.

— Беше ли с него накрая?

Тя се спря, но не се обърна.

— Имаш предвид онзи момент, в който той осъзна, че не може да издържи повече, а трябваше да се увери, че те няма да стигнат до Книгата?

— Да.

— Дяволски си прав, там бях — отговори тя неспокойно. — Те решиха, че е в безсъзнание, и го оставиха сам в стаята. Огледалото беше единственото му оръжие. И той го използва.

Затвори вратата след себе си и се облегна на нея. Завладя я тъга. *Не бива да се разпадаш сега.* Беше успяла да преживее нощта и щеше завинаги да пази спомена за нея, но това не трябваше да намалява силите ѝ. Едмънд не беше слаб човек. Беше страдал и умрял, но не беше позволил на онази измет да получи каквото искаше. Стегна се и отиде да вземе душ.

— Ще преживеем всичко това, Едмънд — прошепна. — Молино няма да нарани никого другото. Обещавам ти, че той няма да спечели.

Телефонът на Грейди звънна, когато вратата на банята се затвори след Мегън.

— Тя дойде ли вече в съзнание? — запита Харли, след като той отговори.

— Преди около петнайсет минути.

— Добре ли е?

— Не, изпитва болка. Но ти какво очакваше? Тя е преминала през ада за една нощ.

— Спокойно. Не си го изкарвай на мен. Помни, аз не съм като вас, така че не знам какво да очаквам. Всеки обикновен, нормален човек не би видял нищо повече от това, което видях аз.

— Съжалявам.

— Няма проблеми. Тя ще се оправи ли?

— Може би. Тя е... различна.

— Как? По какъв начин?

Грейди не беше сигурен. Той не знаеше какво да очаква, когато Мегън дойде в съзнание. Можеше само да се моли тя да не бъде увредена трайно. Все още беше възможно това да е така, но той да не е способен да го долови. При влизането ѝ във фургона той беше доловил объркване и страх. А когато беше дошла в съзнание, около Мегън имаше някаква аура, тя беше някак си по-мъдра, по-силна... по-завършена. И той усещаше чиста стомана под тази нейна сила.

— Ще се наложи да почакаме и да видим. Мисля, че в момента тя самата си обяснява нещата. Ти откри ли човека на Молино в района на цирка?

— Жена — поправи го Харли. — На име Мари Леду, акробатка, изпълнява номер на трапец. Заклета комарджийка, а напоследък пръскала много повече пари, отколкото получавала като заплата. Тази сутрин беше изключително любопитна и задаваше въпроси. Непрекъснато питаше къде е Пиер, къде е прекарал нощта.

— А ти каза ли ѝ?

— Не, но той ще ѝ каже, както и всичко друго, което тя поиска да узнае. Защото му е любовница.

— Наглеждай я. Тя вероятно няма да се свърже с Молино, докато не напусне Пиер. А това ще ни даде малко време.

— Точно така. — Харли затвори.

Но не много време, помисли си Грейди. Щом Молино узнаеше къде са, щеше да изпрати човек след тях. Щеше да направи опит да отвлече Мегън.

Но не още. Имаше странното усещане, че опитите на Молино ще приличат на това да тревожи красива пеперуда, докато тя се излюпва от какавидата. Тя не беше увредена през изминалата нощ и той нямаше

да рискува това да стане сега. Мегън имаше нужда от време и той щеше да ѝ го даде.

ГЛАВА 9

Мегън отвори вратата, която свързваше двете стаи, в отговор на почукването на Грейди в 18:15 същата вечер. Той подигравателно ѝ се поклони.

— Вечерята е сервирана. Надявам се да не е прекалено рано за теб. Защото искам да сме на летището в 20:00 часа.

— Защо? Има ли проблем?

— Не, но човек никога не знае. По-добре да тръгнем веднага.

Обърна се и я поведе до покритата с бяла покривка маса. Издърпа един стол за нея.

— Лицето ти е по-румено и имаш по-здрав вид сега. Успя ли да си починеш?

— Малко. — Тя седна и разстла салфетка в скута си. — Но не можах да заспя.

— И аз не мислех, че ще можеш. — Той седна срещу нея. — Поръчах пиле и супа от гъби. Храната ще ти хареса, нали? Спомних си, че Сара често ти приготвяше тези ястия.

— Да, така е. — Тя повдигна вежди. — Но това е толкова дребно нещо и не бих и помислила, че ще си спомниш.

— Дребните предпочитания разкриват характера. — Той взе вилницата си. — Ти обичаш да тичаш в приборя, обичаш малките кученца, честните и любящи хора, обичаш да гледаш как слънцето изгрява. Не обичаш храната да има консистенция на каша, измамните политици, жестокостта във всичките ѝ форми и най-много от всичко мразиш да се чувстваш безпомощна.

— Някои от тези неща не са толкова дребни.

— Така е. Но те само дават представа за цялостната личност на Мегън Блеър. Опитай салатата. Превъзходна е.

Тя започна да се храни.

— И помниш всичките тези неща от онова лято, прекарано с мама и мен?

— Винаги се опитвам да запомня добрите неща. Защото това помага при лоши времена. Онова лято беше прекрасно време за мен. — Усмихна ѝ се. — А ти беше голяма част от онова, което го правеше хубаво. Сара непрекъснато повтаряше, че си изключително сериозно дете, но аз така и не видях тази твоя сериозност. Ти беше нетърпелива и забавна, от теб бликаше живот. Господи, дотогава не познавах човек с толкова много енергия и жизненост.

— А това, че се влюбих в теб, никак не увреждаше егото ти — каза тя спокойно. — И ти го знаеше, нали? За теб бях буквално прозрачна. Но дори и мама можеше да го забележи.

— О, да. Знаех. За мен беше... чест. — Той направи гримаса. — Когато не се опитвах да се боря с тъмната страна. Непрекъснато си повтарях, че ти не си Лолита и че ще съжалявам, ако те съблазня. — Той сви рамене. — Понякога дори си вярвах. Но ако бях останал с теб още няколко месеца, вероятно щях да изпадна в немалка беда. Аз самият бях само на двайсет и пет, твърдоглав, свикнал всичко да става според моите желания.

Дори сега, като го гледаше, тя усещаше как я залива познатата горещина. Тази вечер всичко ѝ се струваше по-ясно, по-просто, всяко чувство — по-силно и отговарящо на всяка дума, всеки нюанс.

— И аз можех да кажа нещо по отношение на съблазняването. Влюбването невинаги означава, че ще скочиш в леглото с някого.

— И това щеше да е някакво начало. — Той се изправи, отнесе чинията от салатата и ѝ подаде супата. — След това просто щях да се потрудя да получа от теб всичко, което пожелаея.

Тя повдигна вежди.

— Като например супа от гъби?

— А, разкри ме! — Той се облегна назад. — Гощавам те със супа от гъби вместо с шампанско или силни наркотици.

Гъбена супа, спомени и намек за сексуалност, много по-силна и въздействаща от всякакви наркотици. Опита супата.

— Превъзходна е. Изборът ти е добър.

Вдигна глава, когато вече беше преполовила супата, и откри, че той я гледа.

— Какво?

— Просто се питах защо ми каза, че си била влюбена в мен преди толкова много години. Защото отричаше всичко, случило се

онова лято, докато не се върнах в живота ти.

— Не е вярно.

— Права си, отричаше само онова, което се отнасяше до мен.

— Може би съм решила, че не мога повече да си заравам главата в пясъка. Няма причина да го правя. Защо трябва да се срамувам за тогавашните си чувства? Или за сегашните? Докато спазвам собствените си морални норми, няма причина да крия каквото и да било. Ти имаш ли проблеми с това?

— О, никакви. Възхищавам се на ясното мислене. Просто се питах защо изказваш чувствата си точно в този момент.

Тя не проговори веднага.

— Може би защото напоследък получих урок и започнах по-добре да преценявам кое е важно и кое — не. — Втренчи поглед в купата си. — Животът е важен, вярата също е важна, но всичко друго е доста по-надолу в таблицата.

— Според Едмънд Гилъм.

— И според Мегън Блеър. — Вдигна поглед. — Той умря, за да попречи на Молино да сложи ръце върху Книгата. Но защитаваше нещо повече от Книгата, нали? Защитава живота на хората. Молино ги наричаше откачени. Това означава, че са били като мен... и теб. Нали така?

Той кимна.

— Искам да знам повече за Книгата. Искам да знам защо той беше готов да умре за нея.

— Казах ти, че ако пожелаеш, ще узнаеш всичко. Но тогава ти не искаше да знаеш повече от необходимото.

Тя изкриви устни в гримаса.

— Но сега се интересувам живо. Разкажи ми за Книгата. Какво представлява тя?

— Тя е сложно, подробно семейно дърво.

— На кое семейство?

— Дон Хосе Деванес бил патриархът, но през вековете името едва ли не се стопило всред другите.

— Векове?

— Описването на Книгата започнало през 1485, по време на испанската инквизиция. Семейство Деванес били едри собственици на земя в Южна Испания, били изключително богати. Инвестирали пари

в задморски начинания и успехите им следвали един след друг. По онова време се носели клюки, че богатствата им идвали, защото притежавали дяволски сили, които привличали дукатите към тях. Семейството страняло не само от съседите си, но и от градовете и от кралското семейство и двора. Почувствали се застрашени едва когато инквизицията била на върха на мощта си. Местните свещеници разказвали какви ли не истории за тях, казвали, че могат да променят формата на нещата и да предсказват бъдещето. Някои от историите далеч превъзхождали и най-силното въображение.

— А някои били верни?

— Нямало съмнение, че членовете на семейството притежавали силни психически способности. — Направи гримаса. — И не са имали нужда от кристална топка, за да видят написаното на стената. Мъчение и смърт. Свещениците смятали ереста за вид магьосничество и из цялата област се носели различни отвратителни клюки за семейство Деванес. Томас де Торкуемада наскоро бил заел поста на главен инквизитор и изгарянето на хора на кладата станало едва ли не ежедневие. Семейството знаело, че единственият им шанс е да напуснат Испания и да се скрият, така че да не бъдат намерени. Хосе Деванес бил приготвил седем възможни убежища за семейството си и им дал дума да потеглят веднага, щом чуят, че срещу тях се образува случай.

— Къде?

— Англия, Шотландия, Ирландия, Дания, Германия. Разпръснал членовете на семейството из почти всички цивилизовани страни на света. Мислел, че така ще е по-безопасно за тях. Трябвало е да бъдат претопени, да се изгубят в културата на новите си родини, докато не настъпи време да могат да се върнат у дома.

— Книгата — подкани го тя да побърза с обясненията.

— Хосе знаел, че е възможно членовете на семейството да загубят връзка един с друг. Не искал това да се случи. Вярвал в силата на сплотеността. Затова създал Книгата, в която били записани имената, адресите, връзките и дори талантите на отделните членове. Щяло да бъде равносилно на катастрофа Книгата да попадне в ръцете на инквизицията, затова скрил Книгата във от страната, предал я в ръцете на брат си, Мигел. Той бил единственият член на семейството, който знаел точното местонахождение на всичките убежища. Неговата

работа била да поддържа Книгата, да посещава различните клонове на семейството и да събира новата информация относно раждания, смърти и така нататък. В онази епоха всеки човек с психичен талант се намирал в непрекъсната опасност. Повечето хора мислели, че времето на инквизицията бързо ще отmine, но тя продължила да измъчва и избива хората повече от триста години под една или друга форма. Ако възникнали проблеми, той трябвало да помага на различните клонове на семейството и да им намери ново и безопасно убежище. И постепенно той започнал да гледа на семейството си като на свещен съюз.

— Като Едмънд.

— В наше време отговорността за Книгата обикновено се поема доброволно. Потомството е разпръснато по целия свят и колкото повече време минава, толкова по-малко знаят един за друг членовете на семейството. Историята се предава само посредством ядрото му, които са потомци на Мигел Деванес. Макар че, доколкото знам, този клон е достатъчно многоброен. Семейството очевидно е плодовито.

— И откъде знаеш всичко това? Ти един от Деванес ли си?

Той поклати глава.

— Не знаех за тяхното съществуване допреди около петнайсет години. Майкъл Травис има библиотека, която е събирал в продължение на години и в която има всичко, свързано с психичните феномени. Той попаднал на документ, написан от свещеници, на които по времето на инквизицията била възложена задачата да проучат семейство Деванес. Той бил доклад относно странните способности на семейството и в него, не особено подробно, се споменавала Книгата.

— И как са разбрали те за нея?

— Не всички членове на семейството успели да избягат от Испания. Друг от братята на Хосе, Рикардо, бил заловен на границата. Бил жестоко измъчван и накрая разкрил всичко, което знаел, включително съществуването на Книгата. — Изкриви устни. — Свещениците били толкова добри в мъченията, колкото е и Молино. Семейството имало късмет, че Хосе не бил доверил всичко на Рикардо. Не бил му доверил и местонахождението на всичките убежища. Знаел за Книгата, но нищо друго, което да има ценност за Трибунала. Разбира се, те не му повярвали и той умрял по време на изтезанията.

— А Хосе Деванес?

— Той останал в имението, докато и последният член на семейството не бил настанен безопасно в чужбина.

— И после?

— Чул, че свещениците са тръгнали към него, за да го арестуват. Самоубил се, преди да могат да го разпитат.

— Точно като Едмънд...

— Хосе се бил превърнал в мъченик в очите на семейството. Спасил ги, дал им нов живот, а после ги защитил, като отнел живота си. Задачата да пазиш Книгата била не само чест, но се превърнала и в нещо като мит. Галахад и Ланселот не били нищо, сравнени с членовете на това семейство. Обаче митовете с времето избледняват и биват забравяни в полза на прогреса.

— Едмънд не е забравил.

— Не, той имаше нежна душа и беше пълен с идеали.

— И как Молино е разбрал за Книгата?

— Казах ти, че нахлу в жилището на Майкъл Травис, за да се опита да събере информация за майка ти. — Направи пауза. — Намерил записките за нея в същия доклад, който бил написан от Трибунала за семейство Деванес.

Тя замръзна.

— Какво?

— Майкъл беше сигурен, че Сара е наследник на някой от клоновете на семейство Деванес.

— Защо?

— Тя имала определени таланти, които били... необикновени. Той бил чувал за тях само във връзка с докладите на инквизицията. Вече бил изпратил хора, които да разследват и да се опитат да проследят ядрото на семейството, и първоначалните доклади били в онази папка.

— Доклади относно Едмънд?

Той поклати глава.

— Трябваша ми години, за да открия логичен кандидат за Пазач на Книгата. Няма да ти кажа колко фалшиви следи трябваше да проуча. Семейството се защитава. Накрая успях, защото започнах да следя докладите за нови психични феномени. Ако такива се появяха в пресата, имаше вероятност да става въпрос за член на семейството, който не знае, че е потомък на Деванес, а просто открива таланта си. И

кой би се появил тогава, освен член на основното семейство, който би се опитал или да заглуши историята, или да я накара да звучи неправдоподобно.

— Едмънд?

— Не. Всеки път беше различен човек. Но аз наблюдавах и си водех бележки и накрая успях да направя списък на вероятни членове на семейството. Повечето от тях като че ли не поддържаха връзка едни с други, но намерих един мъж, който беше различен. Той като че ли познаваше всички и беше непрекъснато в движение.

— И ето как Молино също е открил Едмънд?

— Не знам. Може и да е започнал по този начин. Но подозирам, че хората му са открили някой член на ядрото на семейството и са го принудили да проговори. — Изкриви устни. — Защото беше по-бърз. Молино откри Едмънд Гилъм два дни преди мен. — Изруга тихо. — Закъснях само с два проклетни дни.

— Молино сигурно е луд, знаеш ли. Не съм виждала друг човек, обладан така от злото.

— Грозно. Много грозно явление. Обсебен е още от амбицията да открие Книгата. Питър Сиена е довереният човек на Молино, но мисля, че това се дължи единствено на банковите сметки.

— Банкови сметки?

— Говори се, че в книгата също така са записани номера на швейцарски офшорни банкови сметки, които са на различни членове на семейство Деванес. Казах ти, че Деванес се справяли блестящо с инвестициите. Можеш да си представиш колко се е увеличило богатството им през годините. А много пари винаги крият опасност. Привличат вниманието, а това е последното, което семейството иска. Те отклонили известна част от парите в други, анонимни, сметки и ги засекретили. Щели да ги използват само ако са им нужни.

— И всеки, който стигне до Книгата, ще има достъп и до тези сметки — каза Мегън. — Ще е, като да откриеш златна мина.

— И се обзалагам, че Сиена много иска той да е този човек — каза мрачно Грейди. — Чух, че се стреми да направи достатъчно пари за разкриването на собствена компютърна и медийна мрежа. Той няма гангстерско минало като Молино, но е сноб. Мисли, че е прекалено умен да работи за когото и да било, освен за себе си. Молино обаче не дава и пет пари за сметките.

— Каза, че той твърдо вярва във вендетата? — Тя поклати недоверчиво глава. — Неговата цел е да унищожи семейството, така ли?

— Той мразеше майка ти. Мрази и теб. Да, мисля, че би убил всеки, свързан с теб. И това ще му достави наслада. Както казах, обсебен е от злото и от идеята да унищожава. Синът му Стивън беше единственият, когото обичаше, а Сара му го отне.

— Измъчването на Едмънд извикваше радост в душата му — каза тя тихо. — Аз не можех да го проумея. Тези чувства са ми... чужди. Беше толкова различно от онова, което чувстваше Едмънд. Той просто се опитваше да издържи и да не измени на дълга си.

— Така ли гледаше той на Книгата — като на свой дълг?

— Да, непрекъснато мислеше, че няма право да позволи да го пречупят. Че трябва да защити всички. — Тя почувства бликналите в очите ѝ сълзи. — Беше като Хосе. Даде живота си за тях.

— И теб те боли, боли те толкова много заради него — каза той грубо. — За бога, та ти дори не го познаваше.

— Познавах го. След изминалата нощ няма човек, когото да познавам по-добре. — Гърлото ѝ беше сухо. Протегна ръка към гарафата с вода. — И той ме познаваше. Поне знаеше за мен. Към края говореше на Молино за мен, опитваше се да го убеди, че аз не съм заплаха за него. Аз не разбирах за какво говори.

— Книгата. Вероятно е мислел, че в Книгата ще има информация за теб.

— Не знам. В онзи момент беше трудно да разбереш какво изобщо казва. Но вярвам, че се опитваше да ме защити. — Ръката ѝ трепереше и се наложи да остави гарафата на масата. — Бях непозната за него, но той продължаваше да се грижи да не бъда наранена. А през цялото време Молино му причиняваше адска болка.

Грейди я гледаше с присвити очи.

— Кажи ми точните думи, които използваша той и Молино.

Тя поклати глава.

— Не мога да си спомня. Говориха много, но всичко е като неясно петно в паметта ми. Трябва да помисля. — Пое си дълбоко дъх и изправи гръб. — Но не сега. В момента няма нищо по-важно от това да намеря Книгата. Няма да позволя Молино да сложи ръце върху нея.

По-скоро ще го пратя в ада. — Стисна решително устни. — Трябва да си доволен. Нали затова ме доведе тук?

— Мислех, че ако гласовете ти помогнат, ще можеш да ми кажеш точното й местонахождение.

— О, гласовете винаги ми помагат. Колко си умен, Грейди.

— Имаш право да си изпълнена с горчивина — каза той уморено. — Не те обвинявам. Аз направих своя избор. Направих, каквото сметнах за най-добро, но то не беше най-доброто за теб.

Тя отвори уста, за да изрази съгласието си, после отново я затвори. Беше очевидно, че той не иска да я подлага на това мъчение. Какво решение щеше да вземе тя, ако знаеше, че Молино може да открие и унищожи толкова много невинни хора?

— Знам защо Книгата беше важна за Едмънд, но защо ти си така обсебен от нея? Каза, че не си от семейство Деванес?

— Самозащита. Ако въобще има нещо, което съм научил, то е, че повечето хора се страхуват от онова, което не разбират, и че инстинктът им подсказва да ударят първи. Инквизицията ни е дала урок, който трябва да помним. За нас е много по-безопасно да останем в сянка, отколкото да сме в светлината на прожекторите. Молино не е разумен човек и не може да се предвиди какво ще направи, ако стигне до Книгата. — Направи пауза. — Нито какво ще направи семейството, принудено да се защитава и да отмъсти.

— Да отмъсти?

— Не ме разбирай погрешно. Обзалагам се, че повечето от тях ще бъдат объркани жертви на своя талант като майка ти. Само дете не искам тези жертви да бъдат притиснати в ъгъла от Молино. — Стисна устни. — Знам какво трябва да направя.

Щеше да се съпротивлява. И Мегън би направила същото.

— Можеше да ме предупредиш какво да очаквам в онзи фургон.

— Аз самият не знаех какво да очаквам. Казах ти, че нашите знания за Слушателите са ограничени. Знаех само, че ще е отвратително. Опитах се да те предупредя.

Да, така беше.

— Е, сега знаеш повече от...

Звънна мобилният телефон на Грейди. Той погледна екрана.

— Харли.

Прие обаждането и известно време само слуша.

— Добре, тръгваме веднага. Ще се срещнем на летището. — Затвори и бутна стола си назад. — Съжалявам, нямаме време за десерт. Трябва да изчезваме оттук. Информаторът на Молино от цирка му се е обадил преди десет минути. Негов човек вероятно вече е тръгнал насам.

Тя се изправи и тръгна към спалнята.

— Ще взема куфарите си. Ще са ми необходими само няколко минути. Но така няма да имаш време да подготвиш документите ни.

Той смръщи вежди.

— Ще влезем в Щатите със същите, с които излязохме от страната.

— Но ние няма да се върнем в Щатите. Още не.

Той я изгледа с присвити очи.

— А къде ще отидем?

— В Мюнхен, Германия.

— Защо?

— Защото там е Книгата. — Спря се на прага. — Поне се надявам още да е там. Едмънд не е имал възможност да я предупреди.

— Кого?

— Рената Вилгер. Дал ѝ я да я пази при последното спиране на цирка в Мюнхен. По онова време бил неспокоен, а бил свикнал да се доверява на инстинктите си.

— Сигурна ли си?

— О, да. — Усмихна се безрадостно. — Не е възможно да съм сбъркала. Той не каза нищо на Молино, но всичките му чувства бяха фокусирани върху нея, когато си преряза гърлото. Молеше се за нея.

— Знаеш ли нещо друго за мястото...

— Нищо — прекъсна го тя. — Оставям нещата на теб, Грейди.

— Точно така.

Когато тя затвори вратата на спалнята, той вече набираше нечий номер.

Харли ги посрещна още със слизането им от наетата кола.

— Бързо пристигнахте. Едва успях да уредя чартърния полет. — Направи гримаса. — Не ми беше лесно, защото не можех да кажа докъде ще летим. Заподозряха ме в терористични намерения.

Трябваше да приложи момчешкия си чар, за да ги убедя в обратното. — Обърна се към Мегън. — Изглеждаш много по-добре от последния път, когато те видях. Хрумвало ли ти е някога, че ще е много по-здравословно да стоиш далеч от Грейди?

Тя се усмихна.

— Да.

— Къде е самолетът? — запита Грейди. — Обади ли се на връзката си в Мюнхен, Байъл, да ни посрещне с документите?

— Хангар номер четиринайсет. — Тръгна към пистата. — Байъл ще ни чака, като слезем от самолета. Сега Мегън ще е Ела Щайнберг. Аз съм Хенри Хигуърт. — Усмихна се. — Искан да променя името си на Хигинс, но се страхувах, че някой ще види връзката с Пигмалион и ще ни причини главоболия.

— Това не е игра, Харли.

— Тъжно. Винаги съм се опитвал да намаля товара ти. — Направи знак към лиъра, спрян пред хангара. — Ето го самолета. Хубав е, нали?

— Красив е — прошепна Мегън. — Помоли ли човека си в Мюнхен да се опита да намери Рената Вилгер?

— Да, но той вероятно няма да разполага с почти нищо, когато пристигнем. — Отстъпи встрани, за да може Мегън да се качи първа в самолета. — Не ни даде много време да реагираме, Мегън.

— Не бях сигурна, че въобще ще ви кажа нещо. Не знаех дали няма да е по-безопасно и за мен, и за Рената, ако се опитам да я открия сама.

— Независимостта отново надига глава — каза Грейди. — Не си задавай повече никакви въпроси. Няма да е безопасно.

— Как можеш да си сигурен? Дватамата с Молино си играете на котка и мишка от години. Той вероятно познава методите ти, както и ти неговите.

— Добро изказване. Но аз периодично се опитвам да променям ходовете си, така че да не образуват модел. — Последва я по стъпалата, настани я на седалката и закопча колана ѝ. — Очевидно си решила, че можем да сме ти от полза, защото в противен случай нямаше да си тук.

— Ти, изглежда, можеш да пресичаш границите без никакви проблеми, а и все още знаеш неща, които аз не знам.

— И веднага щом престана да ти бъда полезен, ще ме захвърлиш?

— А защо не? — запита тя весело. После усмивката ѝ изчезна. — Никога няма да те изоставя, ако имаш нужда от мен. Прекалено съм близка с теб. Връзката между нас не ми харесва, но я има. Което обаче не означава, че няма да вървя по своя собствен път.

— Това се подразбира. — Той седна до нея. — Обаче това, че не ме смяташ за напълно безполезен, ме ободрява.

— Не би могло да е другояче. — Опита се да се усмихне. — А какво, ако Молино те убие? Щом Едмънд имаше такъв ефект върху мен, ти вероятно ще ме преследваш цял живот.

Той поклати глава.

— Ще направя всичко възможно да осуетя това. Ще искам да продължиш да живееш живота си и да не се обръщаш назад. Ако има начин да го предотвратя, никога няма да чуеш гласа ми. Кълна се.

Тя изпита силна мъка, като си представи Грейди мъртъв, отишъл си от този свят. Силата на болката я изненада, порази я. Не искаше да се чувства толкова близка с Грейди. Изглежда, любовта от онова лято се смесваше със сегашното сексуално влечение и двете ставаха по-силни. Опита се да се отдръпне от този водовъртеж от чувства.

— Чудя се дали тези неща въобще могат да се контролират. Изпитвам възмущение, откакто узнах, че психичният ми талант е бил с мен през целия ми живот. Не обичам да изпускам контрола над нещата.

— Добре дошла в клуба. Аз самият се опитвам да намеря различни отговори, откакто навърших десет.

— Още толкова млад си знаел, че имаш талант?

— Да, но това не ме тревожеше. Бях въодушевен от мисълта, че ще мога да контролирам различни ситуации. Децата притежават инстинктивна жестокост и повечето искат да са начело на глутницата. Едва по-късно осъзнах, че ме възприемат не като водач, а като Франкенщайн.

— Кога?

Той сви рамене.

— Когато баща ми ме изхвърли от дома. Бях на шестнайсет и той каза, че мога сам да се грижа за себе си. Не искаше да се примири, че има странно дете.

— А майка ти?

— Тя ни напусна няколко години, преди баща ми да реши, че съм нежелан. — Направи гримаса. — Може би беше решил, че тя нямаше да го напусне, ако не трябваше да се грижи за проблемно дете. Бях голямо главоболие и за двамата. Първо започнаха да ме водят да разговарям с различни социални работници, а после и при двама психиатри, на които плащаше държавата. По-късно се отказаха и казаха на всички, че съм малко странен и просто трябва да бъда оставен сам.

— Сам? Това е най-ужасното нещо, което можеш да причиниш на едно дете.

— Да не би да те боли за онова бедно дете? Не си хаби съжалението. Бях издръжливо малко копеле. Трябва да съжаляваш родителите ми. Те никога не са искали да имат дете, а имаха мен.

— Не ги съжалявам. Трябвало е да се постараят повече с теб. — Добави ожесточено: — И баща ти не е трябвало да те прогонва от дома.

— Виждам, че няма да успея да те убедя, че вземаш грешната страна. — Крайчетата на устните му се повдигнаха в слаба усмивка. — Няма да си правя труда. Харесва ми.

А на нея въобще не ѝ харесваше. Сега към другите чувства, които изпитваше към Грейди, се добави и желание за закрила. Фактът, че не се беше опитал да каже нищо в своя полза, я караше още по-силно да го защитава.

— И тогава ли отиде в армията?

Той кимна.

— Армията ми се струваше добър начин да бъда нахранен, трениран и да стоя вън от затвора. Разбира се, успех да вляза в карцера поне няколко пъти, преди да започна да израствам. После открих своята ниша и вече никой не можеше да ме спре.

— Бях изненадана, когато Филип ми каза, че в армията използват хората с психични таланти. Изглеждаше ми като нещо от научнофантастичен филм. Винаги мисля за армията като за нещо, където глупостите от всякакъв род са изключени.

— Те също така вярват в оръжията и техниката. Могат да преглътнат почти всичко, ако това ще им помогне да спечелят битката. — Облегна се назад и погледна през прозореца, когато самолетът тръгна по пистата. — А според изследването на Майкъл Травис почти

всички хора вярват в някаква форма на паранормални явления. Всъщност доста висок процент вярват, че са имали подобно преживяване през живота си.

Тя поклати скептично глава.

— Висок процент?

— Седни на масата за вечеря и поведи разговор в тази посока. Ще се изненадаш колко интересни истории ще чуеш.

— Истории е ключовата дума?

— Има интересна история относно психическите способности. Да предположим, че всички ние имаме психически таланти в различни степени, но те дремят в деветдесет и осем процента от населението. Майкъл разполага с различни изследвания на мозъка — магнитни, скенерни и химически — проведени върху мозъците на доброволци, които показват, че количеството течност е по-високо в близост до мозъчния център. А какво, ако течността съдържа ДНК фактор, който позволява на мозъка да функционира на напълно различно ниво? Ако този „химически грим“, да го наречем така, е наследствен, това ще означава, че психическият талант се предава на членовете на семейството.

— Като при семейство Деванес?

Той кимна.

— Тестовете на майка ти показаха необикновено висок процент такава течност.

— А твоите тестове?

— Не бяха с такива показатели като тези на Сара. Нейните резултати бяха нечувани дотогава. — Срещна погледа й. — Обзалагам се, че твоите тестове ще бъдат удивителни. Сара каза, че си по-силна от нея.

— Няма да разберем това. Не искам да съм опитно зайче за твоя Майкъл Травис.

— Възможно е да промениш решението си. Аз също не бях изпълнен с ентузиазъм, но човек не може да контролира проблема, ако няма знания за него. Аз съм изцяло за контрола. — Усмихна се. — Мислех, че тази хипотеза ще ти допадне. Защото е много по-научна от вуду магията, черната магия и другите видове магьосничество.

— А ти вярваш ли в нея?

— Мисля, че е напълно възможно. Първо, трябва да приемеш, че Вселената не следва непременно логически модели, за да ни е удобно на нас. А после трябва само да приемеш, че не сме способни да видим, чуем или усетим Вселената в еднаква степен. Кучетата и котките също усещат и помирисват нещата различно. Птиците виждат цветовете много по-ярко, виждат също нюанси, които ние не бихме и мечтали да зърнем. — Усмихна се. — Аз не чувам това, което чуваш ти. Глух съм за него. Ти не можеш да направиш това, което правя аз. Не го разбираш. Възможно е понякога човек, който всъщност не е надарен с психичен талант, да получи приток на адреналин или на някакво друго химическо вещество, което да промени донякъде работата на мозъка. За секунда, кратък миг, пет минути или различно време потисканият психичен талант се проявява.

— Може би.

Той се засмя приглушено.

— Това обяснение ти харесва. Знаех, че ще е така. Откакто си въввлечена във всичко това, душата ти се чувства изнасилена.

— Прав си. Опитвам се да запазя разсъдъка си. — Направи гримаса. — И може би ми харесва идеята, че всеки притежава, в някаква степен, психичен талант. Така се чувствам по-малко самотна.

Той покри с длан нейната, поставена на дръжката на стола.

— Не си сама.

Ръката ѝ беше топла, пулсът ѝ се ускори при докосването му. Той я докосваше може би, за да я успокои, но тя не се усещаше спокойна. Дали той го знаеше? По дяволите, разбира се, че знаеше. Беше ѝ казал, че е изключително чувствителен към нейните емоции, а в момента тя беше потънала в най-различни чувства.

— Не ме... докосвай.

— Защо? На теб ти харесва, искаш го.

Господи, това не беше лъжа. Тръпките, които беше започнала да усеща в дланта си, сега бяха обзели цялото ѝ тяло. Усещаше осезателно присъствието му, тялото му. Напрежението в мускулите му, слабата миризма на афтършейв и мускус, топлината, която се излъчваше от него. Не биваше да го погледне в този момент. Знаеше какво ще види, а това само щеше да добави масло в огъня. Ръката ѝ стисна здраво дръжката на стола.

— Невинаги вземам това, което искам.

— Аз също. — Той изруга тихо. — А и сега моментът никак не е подходящ. Не съм имал намерение да започна нещо сега, то просто се случва.

И как се случваше? Докато говорех за мозъчни изследвания, изведнъж усетиха сексуално напрежение.

— Тогава отдръпни ръката си.

— Да, по-добре ще е. — Разкопча колана си и стана. — Ще отида в кабината да говоря с пилота и Харли. — Сведе поглед към нея, а тя съдържа дъха си, като видя изражението му. — Обаче за теб ще е по-добре да свикнеш с идеята. Можех да контролирам ехото, когато бях сигурен, че не искаш да го чуваш, но случаят вече не е такъв. Нали?

Не изчака отговора ѝ. Тя го гледаше как върви с широки крачки по пътеката между седалките и направи опит да се отърве от разочарованието. За бога, какво ѝ ставаше? Да не би да искаше той да я вземе в скута си и да я люби?

Затвори очи, когато отговорът на този въпрос ѝ стана ясен. Да, тя го искаше — примитивно, грубо, нямаше значение как. Но това щеше да бъде грешка. В момента тя беше нестабилна емоционално и не искаше сексът да се добави към неспокойствието ѝ. Пое си дълбоко дъх и разкопча колана си. Щеше да наплиска лицето си със студена вода и да си даде време да се успокои. Когато се наложеше отново да се види с Грейди, щеше да е спокойна и хладна.

Което не беше особено вероятно.

ГЛАВА 10

— Джед Харли? — повтори Молино. — Онази кучка от цирка е сигурна, че Харли е платил на общия работник?

— Описанието, което Пиер даде, отговаря напълно — каза Сиена. — Но това означава Грейди.

— И, обзалагам се, Мегън Блеър.

— Защо са искали да влязат във фургона? Грейди би трябвало да знае, че ние не бихме оставили доказателства.

Обикновени доказателства, помисли си Молино с горчивина. Кой знаеше с каква информация можеше да се сдобие един откачен?

— Пет пари не давам защо са искали да влязат във фургона. Ако намерят следа, която води към Книгата, искам да го знам. Изпрати ли някого в Шантили?

— Пет минути, след като приех обаждането. Фалбон ще е там след няколко часа. — Направи пауза. — Какви са инструкциите му? Трябва ли да убие жената, ако му се предостави възможност?

Молино се замисли. Двата опита да премахнат Мегън Блеър се бяха оказали неуспешни. Кое то беше смешно. Ако Фалбон можеше да свърши работата, би трябвало да му позволят да я убие.

Книгата. Списък на имената на всичките чудовища като онова, убило сина му.

— Не, можем да изчакаме. Просто му кажи да я намери и да наблюдава всеки неин ход.

Щеше да остави кучката да го отведе до Книгата.

— Рената Вилгер. — Харли поклати глава над листа, който му дадоха на летището. — Седем имена. Няма да е лесно. Какво трябва да направя? Просто да отида при тях и да ги запitam дали някой не пази Книгата? Тя вероятно знае какво се е случило с Едмънд Гилъм.

— А може би не знае — каза Грейди. — Гилъм не би поверил Книгата на никого, за когото се знае, че му е близък. Молино вероятно

вече е посетил всички, които попадат в тази категория.

— А бившата му съпруга? — запита Мегън. — Макар че бяха разведени. Дали Молино би...

— Тя се удави при злополука с лодка седмица след смъртта на Едмънд.

— Молино? — прошепна Мегън.

Той сви рамене.

— Тя беше добър моряк, а времето беше прекрасно. Имаше наранявания по тялото ѝ, когато го извадиха от водата.

— Не си ми казал.

— С какво щеше да ти е полезно това? Случаят беше описан като злополука, а ти и без това се срещаш с достатъчно грозота.

— Не искам да държиш каквото и да е в тайна от мен.

Той отново сви рамене.

— Тя вероятно не е знаела нищо за Книгата. От онова, което открих за развода, крайт бил пълен за тях двамата. Едмънд не би ѝ се доверил за нищо на света.

— Аз все още искам да имам право да решавам и сама. — Обърна се към Харли. — Ще ти помогна да прегледаш списъка.

— Не, няма — каза Харли. — Това е моя работа. Ще стесня кръга от потенциални Пазачи на Книгата, а вие двамата с Грейди ще пресеете каквото е останало. — Погледна през прозореца. — „Шератън“ е право пред нас. Хубав хотел. Прекарах няколко дни в него миналата година. Меки пухени матраци и вдигащ пара горещ шоколад в сребърни чашки. Тиха музика на заден фон, уют.

— А какво правеше ти там? — запита Мегън.

— Посещавах курс по сладкарство. Всички мислят, че най-добрите курсове по готварство са в Париж, но се научих да правя най-прекрасните... Защо се смееш?

— Друга кариера, Харли?

— Не кариера. Само се обучавах месец-два. Тук имаше главен готвач, който умееше да приготвя невероятни неща. Създаде двайсет и осем различни маслени крема и всеки един беше превъзходен.

На устните ѝ все още имаше усмивка.

— А човек никога не знае кога ще му се наложи да приложи на практика такива знания. Чудесно е, ако хората могат да те разберат. — Грейди беше спрял пред главния вход и Харли скочи от колата. — Ще

проверя дали има свободни стаи. Защото, ако човекът зад рецепцията види Мегън само веднъж, ще може да я опише после. Тя има толкова лице. Чакайте ме в бара.

— Съседни стаи — каза му Грейди.

— Добре. — Той изчезна в хотела.

— Напрегна се, когато казах това — каза Грейди с пресъхнало гърло. — Вратата между нас няма да има никакво значение. Въпрос на избор.

— Точно затова не казах нищо.

Обаче мисълта за интимност имаше определен ефект върху нея. По дяволите, всичко в него ѝ въздействаше на физическо ниво. Отвори вратата и слезе от колата.

— Това не е стар шпионски филм от петдесетте години. Тревожа се дали ще остана жива, а не за честта си. — Усмихна се безрадостно. — Знаеш ли, винаги съм мислила, че тази фраза е смешна. Мъжете всъщност са се грижели само за собствената си чест. Смятали са жените за нещо, което само задоволява страстта им, същество без чест.

— Но толкова твърдение би било погрешно по отношение на теб. Ти имаш чест — каза Грейди и също слезе от колата. — Само че тя не е между краката ти.

Очите ѝ се разтвориха широко.

— Господи, колко си груб! — После се засмя тихо. — Никога не бих помислила, че ще се почувствам поласкана от такъв груб комплимент. Защото това беше комплимент, нали?

Той я хвана за лакътя и двамата тръгнаха към входа.

— По дяволите, да.

— Колко време мислиш, че ще му е необходимо да намери Рената Вилгер?

— Харли е добър и има отлични връзки.

— Нима избягваш да ми отговориш?

— Да. Един ден, ако има късмет. Три, ако срещне затруднения.

— Какво искаш да кажеш?

— Той трябва да я открие, да установи връзката ѝ с Гилъм и да я убеди, че ние няма да я убием. Може да отнеме време. Знаем, че не искаш да чуеш това.

— Дяволски си прав, не искам.

Не искаше да чака и да се излежава в луксозна хотелска стая. Особено щом Грейди щеше да е достатъчно близо.

— А какво, ако Молино открие Рената Вилгер преди нас? Какъв глупав въпрос. Току-що ѝ беше казал, че бившата съпруга на Едмънд е била убита, въпреки че не е знаела нищо за Книгата.

— Мисля, че сме по-напред в играта. Освен ако Едмънд не е дал на Молино следа, по която да работи.

— Не е. — Тя смръщи вежди. — Ти обаче каза, че той издирва членовете на семейството. А Рената Вилгер сигурно е такава. Едмънд не би поверил Книгата на някого извън семейството.

Той кимна.

— Права си. Не би било умно, но освен това той не би искал да застраши живота на човек, който няма нищо общо и нищо няма да спечели.

— Значи е възможно Молино вече да търси Рената Вилгер?

— Осъзнаваш ли колко много са членовете на семейство Деванес и че са разпръснати по целия свят? А основните, преките наследници, не искат да бъдат открити. Трябваша ми дванайсет години да откроя Едмънд Гилъм.

— Но Молино те беше изпреварил. Може и сега да е пред нас, да води в играта. — Вдигна ръка, когато той понечи да проговори. — Съжалявам. Знам, че тревогите не раждат решения. — Тръгна към бара. — Просто трябва да съм заета с нещо, докато Харли я открие.

— С какво?

— Искам да прочета копие на онзи стар доклад на Инквизицията за семейство Деванес — онзи, който е успял да изрови Майкъл Травис. Можеш ли да го накараш да ми го изпрати по факса?

Той не отговори веднага.

— Да.

Тя разбра, че той ще го стори с огромно нежелание. Лицето му беше безизразно, но колебанието му говореше само по себе си.

— Има ли някакъв проблем? — Направи пауза, погледна го право в очите. — Излъга ли ме?

— Не. — Тръгна към бара във фойето. — Не съм те излъгал. Но е възможно да има проблем. Ти сама ще трябва да решиш това, след като го прочетеш. Трябва да те предупредя, че описанието на изтезанията, на които е бил подложен Рикардо Деванес, е подробно.

— След онова, което преживях с Едмънд, прочитането на описание на изтезания вероятно ще ме накара да потъна в безсъзнание. Не, това никак няма да ми хареса, но няма да ме възпре да получа пълна картина. Кога мога да очаквам факса?

— Ще се обадя на Майкъл довечера. Ще го изпрати веднага. — Издърпа един стол за нея и направи знак на келнера. — Има опашка пред рецепцията. Може да се наложи да почакаме малко. Какво искаш да пиеш?

— Само кафе.

— Аз имам нужда от нещо по-силно. — Поръча кафе за нея и бърбън за себе си. — Научи ли нещо повече за Филип от доктор Гарднър?

Тя поклати глава.

— Още не. Струва ми се, че мина много време от разговора ми с него. Но всъщност не е така. Не мога да очаквам, което и да е лечение да даде резултат само за една нощ. — Усмихна се. — Обаче Скот ми се обади, че състоянието на един от моите пациенти рязко се е подобрило. Може би нямат чак такава нужда от мен, каквато съм си мислела.

— Имат нужда от теб — каза Грейди. — И ти имаш нужда от тях, нали? Казвала си ми, че винаги си искала да бъдеш лекар. Кога го разбра?

— Когато бях още малко дете в началното училище. Имах приятелка, Антония, която преживя автомобилна катастрофа. Всички мислеха, че ще умре. Но тя не умря. Спасиха я. — Направи пауза. — Аз мислех, че това е чудо. И исках да съм част от него. Не ми беше необходимо много време да откроя, че чудеса не се случват, но все още исках да помогна, да облекча болката. Има толкова много болка по света, Грейди.

— И толкова много радост — каза той. — В света винаги има равновесие.

Тя кимна.

— Знам. Всеки път, когато забравя това, отивам да взема малкия Дейви и да го изведа на разходка и той ми напомня, връща ми радостта. Децата знаят всичко за радостта.

— Дейви е момченцето, с което беше в зоологическата градина?

— Да. — Лицето ѝ се озари от усмивка. — Заедно с доклада си, Скот ми изпрати и нова снимка на Дейви. Купили са му първия му велосипед. Има допълнителни колела, но трябва да видиш колко е горд той. Прекрасно е.

— Сигурно е така. — Погледът му не се отделяше от лицето ѝ. — Ти очевидно си луда по това дете. Изненадан съм, че не си специализирала педиатрия.

— Трябва да бъда силна. Трябва да се развивам. — Направи гримаса. — И без това достатъчно ме критикуват, че не съм напълно обективна с пациентите си. Болно дете кара сърцето ми да се разкъсва.

— Тогава дай си почивка, по дяволите — каза той дрезгаво, едва ли не грубо. — Защо се измъчваш така?

— Защото радостта си струва болката. — Тя се облегна назад, за да може келнерът да постави пред нея чашката с кафе. — Аз не съм мъченица. Не можеш да си представиш как се чувствам, когато всичко е наред и пациентите си отиват у дома здрави и щастливи.

— Напротив, мога. — Той вдигна чашата бърбън. — Забравяш, че не ми е нужно да прибъгвам до въображението си, когато става въпрос за това, как се чувстваш. Понякога дяволски ми се иска да не е така.

Тя внезапно беше върната към осъзнаването на интимността между тях, която нарастваше с всеки момент.

— Точно така, забравих. — Хвърли бърз поглед към опашката пред рецепцията. — Харли е вече доста напред. Може би е по-добре да се присъединя към него.

— След няколко минути. Изпий си кафето. — Изкриви устни. — Обещавам повече да не повдигам теми, които те смущават.

Сиена остави бележката пред Молино.

— Фалбон успял да ги проследи до летище „Биестроп“ близо до Шантили. Не са купили билети за нито един от редовните полети, така че трябва да са си уредили чартърен полет.

— Докъде?

— Фалбон все още работи по въпроса. Може да отнеме известно време. Грейди е експерт в прикриването на следите си.

— Не ми казвай това. Трябва да знам сега. — Издърпа горното чекмедже на бюрото си и извади дебела папка. — Това ли е последната информация, която сме събрали за семейство Деванес?

Сиена кимна.

— Но спряхме да търсим, когато разбрахме, че Книгата е у Гилъм. А след като открихме и Мегън Блеър...

— Не биваше да преставаш да събираш информация. Когато открихме Мегън Блеър, аз трябваше да се погрижа за нея, което не означаваше, че вече не се интересувам от проклетата Книга.

Сиена поклати глава.

— Имах намерение да продължа. Доколкото това засяга мен, Книгата трябва да е главната ни цел. Но има прекалено много имена, а и са разпръснати в поне дузина страни. Ще е необходимо време да...

— Едмънд Гилъм е посетил пет страни в последните шест месеца. Дания, Швеция, Русия, Германия и Италия. Трябва да е дал Книгата на някого в тези страни. Имаме нужда само от следа, а Мегън Блеър може да ни я даде. — Започна да разгръща папката. — Ако Фалбон си свърши работата.

Пухени матраци и горещ шоколад в сребърни чашки.

Мегън се усмихна, когато излезе от банята след душа. Таблата с горещия шоколад беше оставена на ниската табуретка пред дивана, а кувертюрата на леглото беше отметната, за да разкрие снежнобелите чаршафи.

— Прекрасно. — Грейди се подпираше на рамката на вратата, съединяваща двете стаи. — Поръчах шоколада, защото Харли би се радвал да го опиташ. — Погледът му я обходи от главата до петите. — Изглеждаш доволна.

Мегън стисна силно краищата на халата, който я обгръщаше.

— Харли направи пропуск, като забрави да спомене меките хавлиени халати. — Отиде до табуретката и напълни една чаша с горещ шоколад. — Ти искаш ли?

— Не, благодаря. Искях само да се уверя, че ти си настанена удобно. Факсът от Майкъл трябва да пристигне всеки момент, ще ти го донеса.

— Добре. Обадох се на доктор Гарднър, но той каза, че още не разполага с нищо. Състоянието на Филип е същото. Обаче Гарднър има предчувствие, че нещо става с него.

— Какво?

Тя смръщи вежди.

— Не мисля, че той знае. Не можах да го накарам да изплюе камъчето. Каза обаче, че е развил интуиция по отношение на пациентите като Филип. Мисли, че нещо се... размърдва. Каза, че ще ми се обади, когато разполага с нещо конкретно.

— Аз вярвам в интуицията. Поръчах ти супа и сандвич за по-късно. Вероятно няма да пожелаеш нищо повече, щом веднъж започнеш да четеш изпратеното от Майкъл.

Тя кимна.

— Шоколадът е богат на енергия. Няма да съм гладна.

Искаше ѝ се той да я остави сама. Усещаше присъствието му прекалено осезателно, а в момента се чувстваше уязвима. Нежното докосване на халата до кожата ѝ при движение беше чувствено, провокиращо. Това беше лудост. Така се чувстваше по-изложена на погледа му, отколкото ако беше гола.

По дяволите, човек трябва да признава истината. В момента всяка материя и всяко докосване щяха да бъдат възбуждащи. Държеше се като разгонено животно. Сведе поглед към течността в чашата.

— Не искам да бъда грижа и притеснение за теб. Предлагам да се обадя на обслужване по стайте, когато съм готова. Какво ще кажеш?

Той се усмихна язвително.

— Защо ми се струва, че искаш да се отървеш от мен? — Поклати глава, когато тя понечи да каже нещо. — Всичко е наред. Ще бъда добро момче и ще се грижа за теб само когато пожелаеш. — Понечи да се обърне и да влезе в стаята си, но после отново се обърна с лице към нея. — По дяволите, ако го направя.

Стигна до нея само с три широки крачки. Дланите му се склучиха около гърлото ѝ.

— Не замръзвай така в близост до мен. — Тъмните му очи блестяха безразсъдно. — Няма да взема много. Искам само да те докосна за минута. — Пръстите му се движеха бавно нагоре-надолу от двете страни на шията ѝ. — После ще те оставя да ме отпратиш.

— Но аз не искам да ме... докосваш.

Това беше лъжа и той сигурно го знаеше. Кожата ѝ гореше, усещаше всяко негово движение като изгаряне. Навлажни устни.

— Отначало помислих, че искаш да ме удушиш.

— Винаги съм мислил, че имаш най-красивата шия. Дълга, нежна, мека, а кожата ти е толкова тънка на ямката, че усещам пулса ти, когато си развълнувана.

— Малко е странно да имаш за фетиш нечия шия — каза тя неспокойно. — Сигурен ли си, че нямаш никаква връзка с Трансилвания?

— Не знам за такава. Доволен съм, че не се съпротивляваш усилено — каза той с надебелял глас. Лицето му беше зачервено, тя усещаше топлината, която тялото му излъчваше. — Слава богу. Имам нужда от това. Не е достатъчно, но поне е нещо.

Беше поставил длани на ключиците ѝ, а палците му бавно галеха вдлъбнатинката между тях. Тя искаше ръцете му да се спуснат по-надолу, да се плъзнат под халата ѝ, да я докоснат. Тялото ѝ беше готово, гърдите ѝ бяха наедрели. Инстинктивно се приближи към него.

— По дяволите. — Дланите му стиснаха по-силно гърлото ѝ за секунда, после той отпусна ръце покрай тялото си. Отстъпи назад. — Не. По-късно.

Тя го гледаше шокирана.

— Какво?

— Ще прочетеш проклетия доклад тази вечер. И не искам по-късно да ме обвиниш, че съм опитал да отвлека вниманието ти. Искам всичко между нас да е ясно.

Първо я обзе смущение, което прерасна в гняв.

— Тогава защо, по дяволите, ме докосна, копеле? Играеш си с мен? Опитваш се да ме контролираш? Кой те е молил? — Отстъпи назад, отдалечи се от него. — Изчезни оттук!

— Да те контролирам? Не, нищо подобно, канех се да те вкарам в леглото си. А може би точно това трябваше да направя! — процеди той през зъби. — И щеше да ти хареса. Ти вероятно си най-чувствената жена, която съм срещал. Защото аз би трябвало да знам. Свързан съм с теб вече толкова години. Сексът ти доставя огромно удоволствие. Просто не исках, когато си спомняш, да... О, по дяволите!

Вратата се затръшна след него. Тя трепереше. Беше ѝ горещо, но я побиваха тръпки, сякаш беше в треска. Сигурно беше от силата на

гнева. Не, не биваше да лъже себе си. Болеше я от разочарование. Тялото ѝ беше готово, възбудено, горещо и... празно. Той можеше да върви по дяволите. Сви се на кълбо във фотьойла с крака под тялото. „Недей да трепериш. Не мисли колко много го желаш, колко много искаш секса с него. Възбудата скоро ще утихне.“

А ще може ли някога да го погледне, без да си спомни докосването му! А дори не си беше легнала с него. Той само я беше погалил. А сърцето ѝ биеше толкова тежко, толкова учестено, че ѝ беше трудно да диша.

Дяволите да го вземат!

След час на вратата тихо се почука. Тя не отговори.

— Мегън, отвори. Нося ти подаръци.

Гласът на Харли. Стана и отвори вратата. Той ѝ се усмихна и ѝ подаде дебела папка.

— Факсът. Докладът на Трибунала, за който си помолила Грейди. Помоли ме да ти го предам. Каза, че има още две страници, но ще ти ги даде, след като прочетеш доклада.

— Благодаря ти. Не очаквах да те видя тази вечер. Каза, че ще си прекалено зает.

— Опитах се да открия първите две Рената Вилгер, но не стигнах доникъде. Обаче разполагам с обещаваща следа, по която ще тръгна довечера.

— Довечера?

— Тази Рената Вилгер работи за международна брокерска компания и от онова, което съм открил досега, тя има удивителни способности — предвижда безпогрешно възможните продажби на недвижими имоти, както и положението на стоковата борса. Не би ли казала, че е възможно това да е отражение на така наречените психични таланти?

— Възможно е. Но нима компанията работи и нощно време?

— Управителят на жилищната сграда, в която живее, каза, че тя е работохоличка и рядко се прибира у дома си преди полунощ. Така че ще тръгна след час или два, за да се свържа с нея. Но Грейди ме помоли първо да дойда при теб, а после да вечерям с него. — Повдигна вежди. — Предполагам, че ти няма да вечеряш с нас?

Тя поклати глава.

— Трябва да прочета доклада.

— Според думите на Грейди, някои от описанията на изтезанията могат да предизвикат кошмари. Звънни ми на мобилния, ако искаш сандвич по-късно. Грейди не иска да се обаждаш на обслужване по стаите. — Той ѝ отдаде присмехулно чест и затвори вратата след себе си.

Мегън сведе поглед към папката. Пет пари не даваше дали докладът ще ѝ причини безпокойство. Поне щеше да ѝ осигури нещо, върху което да се съсредоточи. В момента имаше нужда от нещо, което да отвлече вниманието ѝ от Грейди. Седна, отвори папката и извади първата страница.

„Пиша това на дванайсетия ден от месец юни в година 1485 по заповед на Томас де Торкуемада, Главен Инквизитор, относно неговото справедливо и свещено разследване на семейство Деванес, всички, от които до един са еретици.“

— Е, поне не запрати папката в лицето ми! — каза Харли, докато прекосяваше стаята, за да стигне до минибара. — Стори ми се малко напрегната. Какво, за бога, си ѝ направил?

— Нищо. — Наля си питие. — А и не е твоя работа.

— Разбира се, че е. Щом се налага да зарежа собствената си работа, за да дойда тук и да играя ролята на момче за всичко. Трябва ли да остана, докато стане време да ѝ дам онези последни две страници?

— Не, тя ще иска да говори с мен за тях.

— Какво облекчение! — Вдигна слушалката на телефона. — Какво искаш да поръчаш за вечеря?

— Каквото и да е.

Взе чашата бърбън и отиде до прозореца, погледна към улицата долу. Нямахте и капчица съмнение у него, че тя ще приеме доклада. Той просто не искаше да добави допълнително напрежение у него с появата си. Защото се беше проявил като удивително нетактичен

човек. Трябваше или да не я докосва въобще, или да премине границата и да я отведе в леглото. Защо не бе могъл да го направи?

Защото много отдавна и много силно му се искаше да я докосне. Защото, след като прочетеше доклада, тя щеше да подложи на съмнение всичко, което той беше казал или направил.

— Погрижи се само да има достатъчно кафе. Нощта ще бъде дълга.

ГЛАВА 11

Поредният ден на мъчения за Рикардо Деванес.

Мегън отчаяно искаше да прескочи бруталните подробности, но описанието на изтезанията се преплиташе с въпросите и отговорите. Тя си пое дълбоко дъх и затвори очи. Щеше да си даде почивка от няколко минути. Първата част от доклада не беше чак толкова лоша, защото съдържаше предварителното разследване на семейство Деванес. Прилежни, щателни доклади на местни свещеници, на които е било поръчано да шпионират Хосе Деванес и всичките му близки и далечни роднини. Някои от сведенията се повтаряха, сякаш бяха писани за едно и също лице. Непрекъснато се говореше за огромното богатство на фамилията, преразказваха се историите на селяните за странните им способности, внимателно документирани от Трибунала, готов за действие.

„Странни способности, наистина“, помисли си Мегън. Голяма част от историите вероятно бяха изфабрикувани. Човек, който може да променя вида си и се превръщал в звяр при пълнолуние; лечители; четци на чужди мисли; жена, чието докосване накарало някаква старица да полудее; дете, което можело да открива вода в пустинни местности. При такива безумни, невероятни разкази, нямаше нищо чудно, че семейството се е намирало в опасност. А семейство Деванес бяха благи хора, които обичаха да помагат на ближните си, живееха в мир с всички, макар и склонни да се затварят в себе си, и все пак тяхната благост пораждаше подозрения. Бяха обвинени в измама и в притежаването на скрити дяволски сили.

Докладът ставаше едва ли не непоносим, след като свещениците залавяха Рикардо Деванес. Той беше понесъл цели три дни нечовешки изтезания и мъки, преди да се пречупи и да им каже, че семейството е успяло да избяга от Испания. Беше спряла да чете точно когато той беше започнал да говори за членовете на семейството и за техните демонични сили. За Хосе, който можел да види бъдещето и да каже дали дадено начинание ще има успех; за Изабел, дъщеря му, която

можела да отглежда цветя в места, където няма нито слънчева светлина, нито дъжд; за брат си Диего, който можел да стъкне огън само с желанието си пламъците да лумнат. Дали това беше истина, или Рикардо просто им казваше, каквото искаха да чуят, за да престанат да го мъчат? Нямахше значение. Мегън трябваше да довърши четенето на доклада. Но щеше да опита само да прегледа останалото, да види дали има нещо, за което да може да се хване. До този момент Рикардо не беше споменал нито един Слушател сред членовете на семейството.

Отвори очи и отново започна да чете. Да, трябваше само да го прехвърли, а не да попие целия този ужас.

Беше стигнала до точката, когато Рикардо говореше невъздържано, изливаше душата си. Списъкът с психичните способности беше наистина удивителен, а Рикардо даваше имена и примери. Ако някои от тези хора бяха заловени от агентите на Торкуемада, без съмнение щяха да бъдат изгорени на кладата.

Едва на последната страница Рикардо започваше да говори за сестра си, Роза, която била Слушател. Мегън замръзна, погледът ѝ бързо обходи параграфа.

„Очевидно най-отвратителният и най-злият от всички демони, пишеше свещеникът. Жената не само чувала гласове от ада, но тя самата била въплъщение на дявола. За щастие, измъчваният, Рикардо Деванес, твърди, че много рядко се раждат жени, притежаващи такива сили. Защото всеки Слушател почти винаги също така притежава тъмното проклятие, известно като Пандора.“

Мегън замръзна, спомените я заляха, заплашваха да я удавят. Нощта в пещерата — нощта, в която майка ѝ умря.

Не съм Пандора. Не съм Пандора. Не съм Пандора.

Молино, който разпитваше Едмънд.

Разкажи ми за жените, известни като Пандора.

Тъмно проклятие? Каква, за бога, може да е природата на проклятието, за което пишеше свещеникът? А и докладът не беше пълен, по дяволите. Съществуваха и последните две страници, които Грейди все още не ѝ беше дал.

Скочи на крака, отиде с широки крачки до вратата между двете стаи и заблъска силно по нея. Той отвори и тя каза:

— Искам последните две страници. Искам да знам за тези Пандори.

— Ще получиш страниците. Но искам да съм при теб, за да ти дам отговорите. Описанието на Трибунала на Пандорите е цветисто, но едва ли е обективно. — Отстъпи встрани. — Влез. Ще ти дам чашка кафе и ще поговорим.

— Не искам да говоря... Да, напротив, искам. — Мина покрай него и седна на шезлонга до прозореца. — Дай ми кафето.

Той ѝ напълни чашка от гарафата, оставена на страничната масичка, и ѝ я подаде.

— Аз съм на твоите услуги. Започни да задаваш въпросите си.

— Свещеникът говори за двойно проклятие, от което страдат жените Слушателки. Аз знам, че не чувам демони, така че това са пълни глупости. Каква е другата ми способност? Какво друго би трябвало да може един Слушател?

— Не се отнася за всички Слушатели.

— Не се отклонявай от темата. Рикардо казва, че повечето Слушателки са също... Пандори. Какво могат те?

Той мълча няколко секунди. Избираше думите си.

— Според интерпретацията на Трибунала на признанията на Рикардо, Пандора е демон, който убива или полудява.

Тя замръзна.

— Това очевидно също са пълни глупости.

— Не напълно. — Добави: — Свещеникът също така цитира точните думи на Рикардо, който твърди, че жена Пандора не е демон, а само отворена врата.

— Какво?

— Пандорите са Помагачи. Те имат силата да освобождават дремещите психични сили на хората около тях. Ако даден човек има дори най-малкия психичен талант, една Пандора би трябвало да може да го освободи.

Тя го гледаше така, сякаш не вярваше на ушите си.

— Как?

Той сви рамене.

— Рикардо не знаел. Повярвай ми, свещениците положили много усилия, изтезавали го дълго време с надеждата, че той ще проговори. Мислели, че ще открият демон в лицето на Роза Деванес. Но единственото, което успели да изтръгнат от него, било, че тя трябва да ги докосне. — Направи пауза. — Но понякога нещата се обърквали. Понякога човекът, на когото Роза се опитвала да помогне, да свали бариерите, полудявал. Веднъж намерили мъртъв човека, посетен от нея.

Мегън смръщи вежди.

— Но защо би се случило това?

— Двамата с Майкъл сме го обсъждали. Мислим, че има вероятност някои умове просто да не могат да го понесат. Няма как да се подбере психичната способност. Може да се освободи само наследствеността. И макар обектът да мисли, че иска да притежава силата, когато тя дойде, той полудява. Идва му прекалено много, прекалено скоро. Като да дадеш свръхдоза хероин на някого, който не го е опитвал преди.

Тя потрепери.

— И защо Роза би искала да отключва психичните способности на другите?

— Очевидно хората са искали това, предлагали са се доброволно, а имало и успехи. Рикардо казал, че Роза успяла да помогне на братовчедката му, Мария, да стане страхотен Откривател. А само след няколко дни с нея, чичо ѝ, Франко, изведнъж се сдобил със същия талант да предсказва, който притежавал Хосе.

— Тогава, щом имало и добра, и лоша страна, защо са я наричали Пандора? Според митологията Пандора отворила кутия и пуснала от нея змиите, които били олицетворение на всички беди на земята.

— Зависи колко дълбоко ще вникнеш в мита — каза Грейди. — Според писанията на Хезиод, Пандора получила подаръци и блага от всички богове, затова и се казвала Пандора, което означава „всички блага“. Хермес ѝ дал остроумие, смелост и чар, Афродита ѝ дала красота, Аполон — музикални способности и дарбата да лекува, Хера я дарила с любопитство. И тогава се намесил Зевс, който я дарил с дяволитост и глупост. — Той се усмихна. — Но има учени жени феминистки, които спорят, че според по-ранни митове Пандора била

богинята, която направила възможни живота и културата. Според тях обвинението, че Пандора е отговорна за пускането по света на всички беди, които правят мъжете нещастни, е само още един опит за всичко да бъдат обвинени жените. Има дори няколко сравнения с Ева от Райската градина. — Направи пауза. — Но всички са съгласни, че в отворената от нея кутия имало и надежда. Ако надеждата присъствала, защо нямало и други добри духове?

— Защото това е мит, и то написан от мъж. — Тя сви устни. — И е било много лесно да се сравни бедната Роза Деванес с Пандора, да бъде обвинена, че освобождава злите сили. Въпреки че Роза се е опитвала да помогне на хората.

— Роза не била първата Пандора в семейството. Според Рикардо, по времето на Инквизицията този талант се предавал в семейството поне стотина години. Но не се проявявал във всяко поколение, понякога прескачал три, дори четири. Но Помагачът винаги бил жена и тя често била и Слушател.

— Рикардо е издал на свещениците всичките тези подробности?

— Казах ти, свещениците мислели, че са открили демон, враг, в лицето на Роза Деванес. Преследвали я, искали да знаят как да се борят с демона. Дълго време разпитвали Рикардо за всичките характеристики, които обикновено се срещат у жена Пандора.

— И какви са те?

— Висока енергия, удивителна съпричастност, долавяне чувствата на другите, дълбока емоционалност. — Направи пауза. — Много силна чувственост. Последното качество особено я принизявало в очите на Торкуемада. Рикардо казал, че семейството обикновено прощавало на Пандорите този недостатък, защото се пораждал от дълбоката емоционалност, обаче извинението не било приемливо за Трибунала.

— Това ли е всичко? Нямало ли и нещо друго в доклада?

— Остава само осъждането на семейство Деванес и твърдото решение да бъдат открити и унищожени демоните и еретиците сред тях.

— Защо, тогава, не ми даде тези страници, както и останалата част от ръкописа? Защо искаше сам да ми разкажеш за това?

— Мисля, че знаеш. — Повтори тихо: — Висока енергия, удивителна съпричастност, долавяне чувствата на другите, дълбока

емоционалност, силна чувственост. Звучи ли ти познато?

Разбира се, познато ѝ беше.

— Твърдиш, че аз съм Пандора. — Тя поклати глава. — Дори да вярвах в идеята за Пандора, това не означава, че съм една от тях. Няма ли подобни характеристики и Слушателите?

— Да. Но в по-малка степен.

— А можем ли да сме сигурни, че точно тази част от признанията на Рикардо не е изфабрикувана? В психичните дарби на Помагачите е по-трудно да се повярва, отколкото в останалите.

— Да, те предизвикват страх. Отговорността може да бъде плашеща. Докосваш някого и създаваш Франкенщайн. — Усмихна се. — Или майка Тереза.

— Аз съм лекар. Докосвала съм много хора в живота си и нито един не се е превърнал в чудовище или в ангел. Затова мисля, че тази дарба ме е подминала.

— Може би. Дори семейството не било напълно сигурно как се проявявала тя. Рикардо казал, че тя не се проявява, докато жената не навърши поне двацет и пет. Възможно е още да не си достигнала необходимото ниво. А може би определени обстоятелства трябва да отключат дарбата.

Мегън поклати глава.

— Правиш догадки. За мен е достатъчно да приема, че съм Слушател. Няма да ти позволя да ми вмениш и това, без да има доказателства. Не съм Пандора.

— Така казваше и майка ти — каза той тихо. — Всъщност това беше последното, което ми каза. Бореше се с признанието за това до края.

Не съм Пандора. Не съм Пандора. Не съм Пандора.

— И ти си го знаела. — Той я гледаше с присвити очи. — Така мислех и тогава. Затова и не исках да прочетеш тази част от доклада сама.

— Тя умираше. Защо би...

— Защото беше Пандора, макар да не искаше да го признае. Ако приемеше, че е Пандора, трябваше да приеме, че и ти вероятно ще се превърнеш в такава. Да си Слушател, е достатъчно лошо, но да си Пандора е голям проблем. Тази дарба вече беше унищожила живота ѝ.

— Как?

— Молино. Уби сина му.

Мегън поклати глава:

— Не!

— Тя го направи, Мегън. Не го прободете, нито го застреля, но го уби. — Задържа погледа ѝ. — Никой не заслужаваше смъртта повече от него. Казах ти, че беше изнасилена, докато беше пленничка. Направи го синът на Молино — много, много пъти и абсолютно брутално. Последната нощ я издърпал до лагерния огън и започнал да я изнасилва пред погледите на Молино и останалите мъже.

— Вече ми го каза — прошепна тя с треперещ глас. — Не искам да слушам подробностите. Боли... ме.

— И аз не искам да ти ги разказвам. Но трябва да го сторя. Време е, Мегън.

— Няма да слушам. Не мога да понеса мисълта...

Нямаше значение какво иска тя. Нямаше значение и нейната собствена болка. Говореха за майка ѝ. Трябваше да чуе всичко. Стегна се.

— Продължавай.

— Няма още много. За нея сигурно е било като да е била заобиколена от глутница вълци. Мъжете викали и се смеели, а тя страдала, изпитвала унижение и болка. Била изнасилвана от него и преди, но този път било още по-отвратително. Не знам защо, дали от нарастването на ужаса в нея, но тя не можела да търпи повече. Нещо се пречупило в Сара. Тя изпищяла. После сграбчила ръката на сина на Молино, за да му попречи да я докосва, и отново изпищяла. Всички ѝ се присмивали. За тях това било просто шега. — Направи кратка пауза. — А после Стивън Молино започнал да вика. Скочил на крака и побягнал от Сара така, сякаш била заразна, болна от чума. Викал, пищял, ругаел невъздържано. Избягал в джунглата. Когато го открили след час, все още бягал, все още се опитвал да се отдалечи от Сара. Върнали го в лагера и Молино уредил да дойде хеликоптер, който да ги вземе. Стивън бил напълно откачил и шептял неща, които мисли. После започнал да изразява в думи мислите и на баща си, и на останалите мъже.

— Четец на мисли — прошепна Мегън.

Грейди кимна.

— Очевидно имал дарба, която дремела в него. Но избухнала със страшна сила, когато Сара го стиснала за ръката. Молино наблъскал сина си в хеликоптера, закарал го в Найроби, за да получи медицинска помощ. Слезли от хеликоптера и Молино се разсеял за миг — повел разговор с лекаря, който бил там, за да ги посрещне. — Сви рамене. — Била необходима наистина само секунда. Стивън Молино се обърнал и се втурнал в задната перка на хеликоптера. Немного красив начин да срещнеш смъртта.

— Добре! — каза тя ожесточено. — Иска ми се да съм била там, за да довърша работата с мачете.

— Така ми се искаше и на мен, когато успях да им отмъкна Сара и чух какво се е случило от един от хората на Молино, когато взехме в плен. Но не е било необходимо никой от нас да е там. — Направи пауза. — Сара се беше погрижила за себе си.

— Само защото синът на Молино е полудял и се е самоубил? Това е много неубедително доказателство за предполагаемия талант на майка ми. — Опитваше се да мисли трезво, логично. — Възможно е да е изпитал чувство за вина, а може и без друго да е бил шизофреник.

— Може би.

— Ти обаче не го вярваш.

— Втората страница, която не ти дадох, съдържа доклада на Майкъл за майка ти. Той е отпреди смъртта на сина на Молино. Нейните ДНК тестове потвърждават, че е свързана с основното ядро на семейството.

— Откъде знаеш?

— Хосе Деванес бил погребан в имението си в Испания след самоубийството му. — Изкриви устни. — Не в свещена земя, но не вярвам да е имал нещо против, като се имат предвид обстоятелствата. Не знам с какви връзки е разполагал Майкъл, но успял да извлече ДНК проба от останките на Хосе.

— Дори да е била от семейство Деванес, това не означава, че би могла да унищожи някого само с едно докосване. Историята на Роза може да е измислена.

— Но може и да е истина. Свидетелите на смъртта на онзи кучи син бяха повече от сигурни, че Сара го е убила.

— И се предполага, че аз трябва да повярвам на банда садисти и негодници, които са се радвали, когато майка ми е била изнасилвана?

— Ще повярваш в онова, в което трябва да повярваш. Моята работа беше да ти изложат фактите. Ако си дъщеря на Пандора, трябва да бъдеш подготвена. — Добави грубо: — Майка ти те остави да се блъскаш в живота невежа, сляпа. Проклет да съм, ако позволя това да продължава.

Тя стисна здраво чашата.

— Предпочиташ през целия си живот да се ужасявам, че мога да убия някого случайно?

— Невежеството поражда страх. Ако съществува опасност, ти трябва да знаеш за нея, трябва да можеш да я контролираш. Ако е било необходимо неколккратно изнасилване, за да избухне дарбата на Сара, то тя не се проявява толкова лесно. Доколкото знам, това не се е случвало никога друг път с нея. Тя не искаше дарбата, опитваше се да я избегне. Отказваше да признае, че я притежава.

— А може би не е било така. Може би Пандорите не съществуват.

Той поклати глава.

— Господи, твърдоглава си като майка си. Независимо дали искаш да повярваш или не, осъзнай факта, че Молино вярва. Видял е какво се е случило със сина му, видял е как Сара го подлудява. И когато е откраднал докладите от библиотеката на Майкъл, е направил връзката. О, да, Молино вярва, че Пандорите съществуват. Смята ги за олицетворение на злото на земята.

— „Присмям се хърбел на щърбел“ — каза тя с горчивина. — За Бога, той е толкова лош, колкото и свещениците, заловили Роза и решили, че тя е демон, изпратен да унищожи света.

— Не, той е по-лош от тях. Свещениците поне са вярвали, че имат причина да се страхуват от дарбата на Роза. Ако се помага на всички хора да отключват стаените си психични таланти, това може да доведе до катастрофа. Трябва да има подбор. Ами ако Хитлер е имал дарбата да вижда бъдещето? Би ли могъл да го промени и да спечели войната? Ами ако Саддам Хюсеин е имал дарбата да чете мисли? Дали щеше да успее да обедини арабския свят срещу Запада? Помисли.

— Не искам да мисля за това.

— Въпреки това го направи. Възможно е и други хора да имат желанието на Молино да те унищожат, ако са убедени, че можеш да се превърнеш в шахматната царица на противника. — Направи пауза. —

А е възможно и да бъдеш убита, защото някакви си идеалисти мислят, че така ще спасят света от заплахата.

— Аз? Смешно. — Помисли си обаче, че на света се срещат и по-невероятни истории от тази на Грейди. — Не ме окуражаваш особено.

— Ако дарбата е, както казва Рикардо, монета с две лица, тя може да бъде или отвратителна, или прекрасна. Тъй като нямаме конкретно доказателство за преимуществата и недостатъците, ти сама ще трябва да ги определиш. Ако не избереш да си затвориш очите, да пренебрегнеш истината, както направи Сара.

— Майка ми беше щастлива, направи и мен щастлива. Може би в това е истината.

Той се усмихна.

— Не ме засипвай с тези глупости. Не те виждам като човек, който бяга от реалността.

Онова, което той наричаше реалност, беше смущаващо, предизвикваше страх. Тя не искаше да се крие, но имаше нужда от време да свикне с идеята, да реши на каква част от казаното ще повярва и какво ще предприеме. Изправи се и протегна ръка.

— Дай ми последните две страници.

— Не ми вярваш? — Той отиде до бюрото и взе листовите от факс машината. — На всяка цена ги прегледай внимателно.

Тя вярваше, че казаното от него е истина.

— Трябва да се уверя сама. Понякога интерпретацията променя всичко. Да прочета сама, е единственият начин да поема информацията. — Взе листовите и се обърна към вратата. — Лека нощ, Грейди.

— Ако имаш нужда от мен, ще бъда тук — каза той тихо.

— Благодаря ти.

Ако имаш нужда от мен. Тези същите думи щяха да имат напълно различен смисъл по-рано вечерта — в момента, когато се беше изгубила в лабиринта на сексуалността. Усмихна му се леко, едва доловимо, през рамо.

— Колко бързо се променят нещата.

— Никога нищо не се променя. — Произнесе думите твърдо, едва ли не грубо. — Всъщност. Окуражи ме само малко и ще те вкарам

в леглото за секунда. Но не съм достатъчно глупав да мисля, че имам шанс, докато си така разтревожена. Мога да почакам.

Тя беше шокирана.

— Очевидно ти давам прекалено явни доказателства за чувствителност.

— Чувствителност? Долавям ясно всяко твое чувство. Господи, как ми се иска да те утеша! Но ти се пазиш от мен, защитаваш се от мен като от враг. Не искаш да приемеш утехата ми. Така че ще взема това, което мога. Ти обичаш секса. Това ме устройва чудесно. Мили боже, даже повече от чудесно!

Тя изведнъж си спомни описанието на Пандорите, направено от Рикардо.

— Не вярвай на всичко, което четеш. Аз не съм Пандора и сексуалността ми е нормална и здравословна.

Той направи гримаса.

— Виждаш ли? Защитаваш се. Страхувах се, че точно така ще стане, след като прочетеш доклада на Трибунала.

— По дяволите, ти току-що ми каза, че е възможно да съм ходеща бомба, която може да избухне всеки момент. Имам право да се защитавам.

— Да, така е. Но не и с мен. Аз съм на твоя страна. Повярвай ми, освен че съществува възможността да си Пандора и да притежаваш нейните характеристики, мисля, че си красива и нормална във всяко едно отношение. Не ме интересува какво пише в онзи доклад. Но не мога да отрека факта — знам, че обичаш секса. Свързан съм с теб, усещам го. И каквото и да поискаш, ще ти го дам — добави, като подчерта всяка дума: — И е по-добре да излезеш, преди да съм започнал да мисля прекалено много за секс с теб. В момента границата между съчувствието и еротиката е доста неясна за мен.

Еротика. Пръстите на Грейди милват шията ѝ. Тялото ѝ се променя, напруга се, оживява.

— Не се тревожи. Излизам. Лека нощ.

Затвори вратата след себе си само след няколко секунди. Нямахше нужда сексуалността да се прибавя към ребуса. Беше едновременно объркана и разтревожена. Да, в известен смисъл, връщането към земните, житейски неща, ѝ беше помогнало след разговора за Пандора

и за ужаса, преживян от майка ѝ. Дали пък намерението на Грейди не беше точно такава? Той беше умен, а и я познаваше много добре.

Не анализирай, не се опитвай да извиниш Грейди, помисли си. Трябваше да прочете последните страници и после да помисли какво означават те за нея. Дали щяха да ѝ се сторят крайно невероятни? Да, но нали в началото смяташе за невероятно тя самата да е Слушател. Дали скептицизмът ѝ не се базираше на страх? После се беше примирила с това. Грейди ѝ беше казал, че успява да контролира психичните си дарби. В това имаше смисъл. Не можеше да се остави да бъде тероризирана от собствената си безпомощност. Беше победила страха от Слушането. Е, почти. Но щеше да го преодолее напълно.

А беше съмнително, че притежава дарбата на Пандора. Както беше отбелязала пред Грейди, като лекар тя беше докосвала много хора, но нямаше данни да е Помагач. Не биваше да се тревожи предварително, може би нямаше смисъл.

Господи, как само се надяваше това да е вярно!

— Хвани ги, татко! Мразя ги всичките. Защо още не си ги убил? Поредният сън? Но синът му стоеше пред него и го гледаше обвинително.

— Опитвам се, Стивън.

— Мина прекалено много време. Трябва да убиеш всичките тези откачени. Виж какво ми причиниха.

Накъсаното на парчета лице на Стивън. Главата на сина му отхвърква от тялото и ужасът отново го завладява като вижда това.

— О, мили божже! — проплаква Молино. — Знам. Знам. Прости ми.

— Ще ти простя, когато убиеш откачените. — Стивън му се усмихва. — Аз ще ти помогна. Заедно можем да го направим. Ще ги заловим всичките. И ще ги заколим.

— Да. Заедно. — Завладява го увереност, радост. — Ще го направим, Стивън.

— Заповяда ми да те събудя, ако Фалбон се обади.

Молино отвори бавно очи и видя Сиена, застанал на прага. За миг си помисли, че сънува Сиена, а не Стивън.

— Какво има?

— Фалбон казва, че чартърният самолет се е приземил в Мюнхен. И той вече е тръгнал натам.

Молино седна в леглото и поклати глава, за да я проясни.

— Мюнхен. Кой от списъка със заподозрените живее в Мюнхен?

— Рената Вилгер. Едмънд Гилъм е бил видян с нея при последното си посещение в Германия.

— Тогава Грейди със сигурност търси нея. Кажи на Фалбон, че трябва да я намери първи. — Легна отново и затвори очи. — Искам докладът да е готов, когато се събудя сутринта.

Сиена изключи осветлението и затвори вратата.

Аз ще ти помогна, татко.

Да, помогни ми, Стивън. Молино изведнъж се изпълни с безгранична увереност. Кой знае, може би синът му можеше да пристъпи границите на смъртта и да се присъедини към него в опитите му да унищожи откачените, да му помогне? Откачените нямаха монопол върху силата, нали?

ГЛАВА 12

Рената чуваше стъпките зад себе си. Те се забавяха, когато тя забавеше ход, и се ускоряваха, когато тя забързаше. Копеле. Молино? Не, вероятно не. Един от хората му.

Остани спокойна. Беше се подготвила за това и щеше да го посрещне със същата сила, която беше показал Едмънд.

Не, май нямаше да успее да покаже същото присъствие на духа. Едмънд беше мъченик, светец. Тя нямаше да им позволи да я накарат да направи нещо, което не желае. Беше само на двацет и три и целият ѝ живот беше пред нея. Щеше да живее.

Следваше я само един мъж. Не беше задължително да е човек на Молино. Можеше да бъде и крадец. Минаваше полунощ и не за първи път мъж се опитваше да я проследи, макар от офиса до паркинга, където беше паркирала колата, да имаше само две пресечки.

Този мъж обаче не се опитваше да я приближи. Държеше я под око, но не се опитваше да я настигне. Това не ѝ харесваше. Не, никак не ѝ харесваше. Добре, да го накараме да играе с открити карти.

Зави наляво при следващата пресечка и влезе в един магазин. Той зави зад ъгъла след няколко минути. Беше мъж с тежко телосложение, прехвърлил четирийсетте, с оредяваща кестенява коса. Спря предпазливо, погледът му обходи улицата пред него. Бръкна в джоба на якето си. Тя видя проблясване на метал. Пистолет. Не му даде шанс да го използва. Изскочи от магазина и го удари силно по ръката с опакото на дланта си. Оръжието изпадна от безчувствената ръка. След това тя заби юмрука си в корема му.

— Кучка! — каза той, останал без дъх. — Ще те нарежа на парчета. Ти...

Тя приложи удар от карате върху тила му. Той се сгърчи, но вече беше извадил нож малко преди тялото му да падне на тротоара. Стана и се спусна към нея. Господи, мразеше ножовете. Винаги беше изпитвала ужас от студената стомана — ужас, че ще се вреже в тялото ѝ. Наведе се вляво, после го удари с отворена длан по носа. Този път

той не стана. Дали беше мъртъв? О, да! Разцепените кости на носа му се бяха забили в мозъка му. Тя коленичи до него и започна да рови из джобовете му. Накрая откри документите му за самоличност. Раул Фалбон.

— Видях полицейска кола само на една пресечка оттук. Предлагам да забравим за трупа и да изчезнем бързо оттук.

Тя замръзна, погледът ѝ обходи мъжа, застанал на няколко метра от нея. Напрегна се, готова да скочи, ръката ѝ се стрелна към оръжието, изпуснато от Фалбон.

— О, Боже! — Той извади пистолет от джоба на якето си. — Не съм заплаха за теб, но със сигурност не искам да пострадам като бедния човек, който лежи на тротоара, Рената. А сега, ще тръгнем ли по-бързо? Не искаш полицията да те разпитва, нали? Аз със сигурност не искам да разговарям с тях.

— Кой си ти?

— Джед Харли. И не съм свързан с Молино. За да го докажа, ще забравя, че направи опит да вземеш оръжието, което лежи на земята. И ще сваля моето веднага щом имаме възможност да поговорим. Сключихме ли сделка?

Тя сви рамене.

— Разбира се. Ще бъде много глупаво от моя страна... — Тя се наведе бързо, удари го през коленете и го събори на земята. И в следващия миг беше върху него.

— Не, мадам...

Той я удари с опакото на ръката си и я запрати на земята. Зави ѝ се свят. Тя разтърси глава и протегна ръка към пистолета, който все още беше на земята до трупа на Фалбон. Той го достигна преди нея и го запрати надолу по улицата. Тя го ухапа по ръката и се опита да вземе пистолета, който той държеше.

— Ауч! Ти изглежда си една малка канибалка!

Удари я по слепоочието с дръжката на пистолета. Тя изпита силна болка. Трябваше да я игнорира. Нападна го отново, целеше се в сънната артерия. Той хвана ръката ѝ, завъртя я рязко, хвана я за гърлото и дръпна болезнено главата ѝ назад.

— Чуй ме. Мога да ти счупя врата. Не искам да го правя.

— Защото тогава ще съм безполезна за теб — каза тя ожесточено. — Няма да мога да ти кажа онова, което искаш да знаеш.

— Не, няма да го направя, защото заповедите, които съм получил, са да те пазя от Молино. Да запазя живота ти, за да можеш да разговаряш с Нийл Грейди. Няма да е правилно да ти счупя врата. — Добави с копнеж: — Макар че може би си струва да го направя.

Може би, ако го сриташе отзад, той щеше да отпусне малко хватката, а това беше достатъчно да... Той въздъхна.

— Няма да се предадеш, нали? Мисля, че ще се наложи да приложя други методи. — Хвана я за ръката. — Престани да се съпротивляваш. Защото ще си получиш заслуженото. — Тя почувства как той я кара да склочи ръката си около нещо твърдо, метално. После я пусна и отстъпи назад. — Добре, давай.

Тя втренчи поглед в пистолета, който той беше поставил в ръката ѝ.

— Какво правиш?

— Ти очевидно трябва да имаш преимущество, в противен случай не искаш да чуеш нищо. — Разпери ръце. — Аз съм оставен на твоята милост, Рената Вилгер.

Тя смръщи вежди.

— Пистолетът празен ли е?

Той се усмихна.

— Мили боже, вярвам, че си разочарована. Да не е прекалено лесно за теб? Не, пистолетът е зареден. Какво ще правиш сега?

Не беше сигурна. Ходът му я изненада, не беше подготвена за такъв обрат. Очевидно беше, че той иска да я обърка, да я обезвреди умствено, ако не физически. Обаче тя не познаваше мъж, който би поел доброволно такъв риск.

— Може ли да направя предложение? Прекъснах те, докато претърсваше джобовете на този мъртвец. Защо не продължиш?

— Взех паспорта му. Името му е Фалбон. Това ми е достатъчно, за да го проследя.

— Тогава защо не напуснеш сцената на местопрестъплението и не дойдеш с мен в „Шератън“, за да се видиш с Грейди и Мегън Блеър?

— Не смятам, че е престъпление да убиеш някой от хората на Молино. — Очите ѝ изведнъж се разшириха. — Мегън Блеър? Тя е тук, в Мюнхен?

— В хотела е. — Той я изгледа с присвити очи. — Откъде познаваш Мегън? Това има ли някакво значение?

Тя не отговори на нито един от въпросите му.

— По дяволите, тя не бива да е близо до мен. Възможно е да е довела Молино тук.

— Кажи ѝ го сама, тогава. Защото тя няма да послуша мен. Ще ѝ звънна. — Извади телефона си, като се погрижи тя да види, че не е оръжие. — О'кей?

Тя се колебаеше. После кимна.

— Обаче няма да вляза в хотела. Кажи ѝ, че ще се срещнем в парка от другата страна на улицата.

— Много умно. — Набра номера. — Грейди, трябва да се срещнем с теб и Мегън в парка срещу хотела след около час. Ще доведе Рената Вилгер.

Слуша известно време, после се усмихна. Погледна първо Рената, която продължаваше да държи пистолета насочен в него, а после мъртвеца, проснат на тротоара.

— О, да, сигурен съм, че точно тази Рената Вилгер ни трябва.

Харли ги чакаше, застанал под светлината на лампата, близо до една от пейките. Беше сам. Разочарование обзе Мегън.

— Къде е тя, Харли? Изгуби ли я?

— Не. — Хвана я за ръката и я дръпна в кръга светлина. — Вдигни си главата.

— Какво правиш? — Грейди направи крачка напред.

— Не ѝ причинявам болка. — Извика в мрака. — Ето я. Доведох я, както обещах. Излез, излез, където и да си.

— Това звучи като детска игра — каза Грейди.

— Да, игра на криеница — кимна Харли. — Но да се надяваме, че криеницата е приключила. Рената не се крие, тя всъщност ни няма доверие. Затова и държи пистолета непрекъснато насочен в мен. Моят пистолет.

— Твоят пистолет?

— Историята е дълга. — Харли отново извика. — Рената, имаше време добре да огледаш Мегън. „Да“ или „не“?

— Как, въобще, ще ме познае тя? — запита Мегън.

Харли сви рамене.

— Задай този въпрос на нея. — Гледаше някъде зад нея, в храстите. — Скъпо мое момиче, разбирам загрижеността ти, но наистина не е учтиво да насочваш пистолет в непознати хора. Това ги изнервя.

— Не съм насочила пистолета към тях — каза жената, която се приближаваше към тях. — Просто се подготвям. Откъде да знам дали Молино не я следи?

Рената Вилгер беше по-млада, отколкото Мегън си я представяше. Беше може би в началото на двайсетте, дребна, стройна, червенокоса, носът ѝ беше обсипан с лунички. Кафявите ѝ очи блестяха, тя гледаше втренчено Мегън.

— Ако не те използват, значи си или много глупава, или си престъпно небрежна с идването си тук. Трябва по-бързо да изчезнеш от Мюнхен, стой далеч от мен.

Каква малка тигрица!

— Нямаше да излезеш от храстите, ако мислеше, че Молино ме използва, за да те вкара в капан. И няма да отида никъде, докато не получа онова, което искам. — Погледна оръжието, което Рената държеше. — Върни пистолета на Харли и да поговорим.

— Защо да говоря с теб? Ти вероятно си съсипала нещата тук за мен. Ще трябва да бягам и да се крия.

— А може би не.

— Тя е права — каза Харли. — Имаше и друга опашка тази вечер, освен мен. Вече се беше отървала от него, когато се появих аз. Той се казваше Раул Фалбон. Изпратих снимка от моя мобилен телефон на Винъбъл, приятеля на Грейди от ЦРУ, а той току-що се свърза с мен. Фалбон е един от най-скъпите наемници, работи предимно за Молино.

— Отървала се е от него? — запита Мегън.

— Убих копелето — каза рязко Рената. — Ти какво си мислиш? Че само ще го зашеметя, за да може да ме преследва и утре? Нямаше да е умно.

— Да, нямаше — съгласи се Грейди. — А сега на Молино ще се наложи да изпрати някого другого. Но така ще си осигурим малко време.

— Така аз ще си осигуря време — поправи го тя. — Благодарение на теб, имам нужда от него.

— Не ние доведохме Молино при теб — каза Мегън. — Нямахме как да узнае от нас името на човека, когото търсим. Аз самата не го знаех преди няколко дни.

— Значи го е открил посредством същия източник.

Мегън поклати глава.

— Няма начин.

— Не ми казвай това. Не знаеш на какво е способен, за да получи онова, което иска.

— Повярвай ми, знам. — Мегън погледна Рената право в очите. — Бях там.

— Глупости. Ти беше в безопасност в Джорджия през всичките тези години. Не знаеш нищо.

— А ти откъде знаеш това? — Спомни си нещо друго. — И откъде знаеше как изглеждам?

— Записано е в Книгата.

— Какво?

— В Книгата има и снимки. Майка ти е била открита и документирана, когато е била в тийнейджърските си години. След това държахме под око и двете ви, но ти се изплъзна, когато беше на петнайсет. Отне ни дълго време, но Едмънд най-после успя да те намери — тогава ти беше втора година студентка в медицинския университет.

— Едмънд...

— Едмънд Гилъм. — Мълча няколко секунди. — Вече не е жив.

Гласът на Рената беше спокоен, но в думите ѝ имаше толкова болка. Мегън беше разтърсена до дън душа. Искеше да я докосне, да я утеши, но щеше да е все едно да се опиташ да успокоиш вълчица.

— Да, той умря в онзи фургон в Рим. Беше много смел.

— Беше глупак. Казах му, че трябва да бяга. — Пое си дълбоко дъх, дишаше накъсано, на пресекулки. — Както ще направя аз.

— Прекалено много хора са се опитали да избягат от Молино.

— Нима мислиш, че не искам да остана и да се опитам да заловя този кучи син? Не мога. Не и сега.

— Защото Книгата е у теб — каза Грейди.

— Не съм казала това.

— Не си, но е вярно — каза Мегън. — Знаем го от Едмънд.

Рената замръзна.

— Лъжеш. Едмънд никога, на никого, не би издал тайната. По-скоро би умрял.

Мегън кимна.

— Права си. Той наистина умря, за да не каже на никого. — Добави тихо: — Но докато умираше, се молеше за теб, Рената.

Рената я гледа дълго, втрещено.

— О, по дяволите! — Завъртя се рязко на пети. — Хайде да повървим малко, Мегън.

— Предполагам, че двамата с Грейди не сме поканени? — каза Харли. — Останете на пътеката, за да ви виждаме.

Рената не отговори и Мегън трябваше да побърза, за да се изравни с нея. Рената беше пъхнала ръце дълбоко в джобовете си, гледаше право напред. Не проговори няколко минути, а когато го направи, гласът ѝ вече не беше спокоен.

— Ти си Слушател?

— Да.

— В Книгата пишеше, че вероятно ще се превърнеш в такава, но не бяхме сигурни. — Тя премигваше бързо, за да не потекат сълзите по бузите ѝ. — Едмънд дори се обзаложи с мен, че вече си развила този талант. — Тя преглътна. — Казах му, че е луд и че ако досега не си показала признаци, то ще е, защото талантът е прескочил едно поколение.

— Искане ми се да беше така.

Рената кимна рязко.

— Но тогава нямаше да можеш да ми разкажеш за Едмънд, нали? Кога се случи това?

— Преди три дни. В онзи фургон в покрайнините на Париж.

Рената отново замълча.

— Беше ли... много лошо за него?

Мегън за нищо на света не би я излъгала.

— Беше ужасно.

— Мили боже! — Спря да върви и затвори очи. — Знаех го. Но трябваше да го чуя.

— Той беше много смел и беше твърдо решен никой друг да не пострада заради Молино.

— Той беше такъв глупак! Беше се съгласил с мен, че дори да има най-малкото подозрение, че някой го преследва, трябва да бяга. Но не го направи. Когато дойде да ме види преди три месеца, каза, че това е само чувство и не може да види ясно бъдещето. И дори се засмя над думите си.

— Но се е чувствал достатъчно неспокоен да ти даде Книгата.

— Да.

— Ще ми я дадеш ли? Обещавам да не попадне в ръцете на Молино.

Рената я гледа дълго и втренчено, силно изненадана.

— Не, по дяволите. Едмънд умря заради нея, даде ми я да я пазя. Никога няма да я предам. — Гласът ѝ вибрираше от решителност и страст. — Ти за коя се мислиш? Не знаеш нищо.

— Опитвам се да се уча, Рената. Научи ме.

— Нямам време. Просто стой далеч от мен. Ти си лоша новина.

— Не мога да стоя далеч от теб. Трябва да заловя Молино, а той иска Книгата. Грейди казва, че Молино винаги стои в сенките, крие се, трябва да го примами да се покаже. Възможно е Книгата да е единственият начин да го спрем.

— Тогава ще е по-добре да намериш друг начин. Няма да рискувам Книгата.

— Няма да има никакъв риск. Никога няма да позволим...

— Не! — каза рязко Рената. — Откажи се.

Мегън поклати глава.

— Добре, недей ни предава Книгата. Но не бягай от нас. Ние ще те защитим. Господ ни е свидетел, не искаме нищо да ти се случи.

Рената изкриви устни.

— Защото се страхуваш, че тогава никога няма да намерите Книгата.

Мегън внезапно беше завладяна от гняв.

— Върви по дяволите! Не можеш да повярваш, че не искам смъртта ти? Едмънд със сигурност се е интересувал от съдбата си. Молеше се за теб. Накара и мен да изпитвам добри чувства към теб. Те го измъчваха, сториха му ужасни неща, а после го убиха. Няма да позволя нищо друго да му бъде отнето. Той искаше ти да живееш и, за бога, ти ще живееш! Ако бягаш, аз ще те следвам. Ако се криеш, ще те намеря.

Рената я гледаше изненадана.

— Не исках да кажа, че... Е, може би точно това исках да кажа. — Вирна предизвикателно брадичка. — Но имам причина да се съмнявам в теб. За мен ти си непозната.

— С изключение на онова, което си прочела в Книгата.

— Там нямаше много. Едмънд не успя да ти направи подробен профил. Защото ние сме прекалено много.

— Тогава аз ще запълня празнините. Защото трябва да ме познаваш. Трябва да ми имаш доверие. — Тръгна отново. — Няма да позволя нещата между нас да стоят по различен начин. Не искам да изпаднеш в паника и да избягаш от мен, не искам да имаш и най-малкото подозрение. Какво знаеш за Нийл Грейди?

— Знам, че се опитва да намери членовете на семейството, и то от доста време. Бил е в ЦРУ, има талант. Едмънд мислеше, че е добра идея да се свържем с него, преди той да ни е открил. Мислеше, че може да разговаря с Грейди. Хареса му онова, което научи за него.

— Но не го е направил.

Тя сви рамене.

— Ние сме изключително внимателни. Не правим нищо импулсивно. Едмънд се канеше да изчака шест месеца, преди да предприеме каквото и да било.

Каква трагедия!, помисли си Мегън. Двамата мъже са се движили, макар и бавно, един към друг. Ако Грейди го беше намерил само два дни по-рано, ако Едмънд не беше толкова предпазлив, ужасът във фургона можеше никога да не се случи.

— Но не е разполагал с шест месеца — каза Мегън. — Как ми се иска да се беше свързал с Грейди.

— Трябваше да е сигурен. Грейди не беше единственият, който ни търсеше. — Стисна здраво устни. — А Молино разбра за съществуването ни посредством майка ти. Онзи доклад на Трибунала нямаше да означава нищо за него, ако не го беше свързал със Сара.

— Да не би да очакваш да се извиня? — запита Мегън. — Забрави. Майка ми дори не знаеше за семейство Деванес. Тя просто се опитваше да оцелее и да държи мръсните ръце на Молино далеч от онези безпомощни деца. И премина през ада, за да го направи. Така че, не се опитвай да предизвикаш у мен чувство на вина.

Рената мълча известно време, после бавно каза:

— Книгата е безценна. — Усмихна се едва доловимо. — Но такива са и децата. И може би си права, че се опитвам да ти създам чувство на вина. Чувствам се така, сякаш трябва да се защитавам.

— Никой не те напада. Нямах причина да се защитавах.

— Напротив, имам. За мен това е начин на живот.

Напоследък това беше станало начин на живот и за Мегън. Започваше да се чувства близка с Рената Вилгер. Тя беше импулсивна, недоверчива, но изпитваше топли чувства към Едмънд и беше готова да се бори със зъби и нокти, за да запази Книгата. В последните й думи имаше горчивина, която извика съчувствие у Мегън.

— Тогава се пази от Молино. Тук си сред приятели.

— Така ли? — Рената извърна поглед. — Ти имаш ли доверие на Грейди?

— Да.

— А на Харли?

— Да. Макар да не го познавам толкова добре.

— А аз нямам доверие на нито един от вас. Така че може би ще е по-добре да престанеш да ме притискаш.

Мегън поклати глава.

— Това ще се промени. Ще започнеш да ми имаш доверие. Ще започнем стъпка по стъпка. Не можеш да имаш доверие на човек, когото не познаваш. Каза, че знаеш много малко за мен? Аз пък не обичам да се доверявам на непознати. Аз съм затворен в себе си човек и понякога общуването ми причинява болка. Но накрая ще знаеш толкова за мен, все едно че си ми сестра. — Пое си дълбоко дъх. — Ще започнем с майка ми. Тя беше мила и забавна и с нея винаги се чувствах в безопасност. А това беше важно за нея, макар аз да не го осъзнавах, докато не...

— Мили Боже, разговарят вече повече от час! — Погледът на Грейди не се отделяше от Мегън и Рената, които бяха седнали на една от пейките в парка на няколко метра от тях. — За какво, по дяволите, говорят!

— Не се осмелявам да гадая — каза Харли. — И въобще не съм любопитен. — Хвърли кос поглед на Нийл. — Но съм сигурен, че това те подлудява. Ти обичаш да контролираш и ти е трудно, когато не си

включен в събитията. Обаче съм готов да се обзаложа, че Рената Вилгер е труден човек. Мегън вероятно прави всичко възможно да я убеди да не бяга. Изненадан съм, че е толкова търпелива.

Но Грейди не беше изненадан. Понякога Мегън се поддаваше трудно на контрол, но можеше да е напълно концентрирана, когато се наложи.

— Тя иска Книгата, а Рената е ключът към нея. Няма да ѝ позволи да ѝ убегне. Какво знаем за произхода ѝ?

— И двамата ѝ родители са мъртви. Баща ѝ бил немец, а майка ѝ била американска гражданка. Прекарала е по-голямата част от детството си в Бостън с майка си. Няма братя и сестри. Съвсем сама е на света още от тринайсетгодишна, ако не се брои един неин далечен братовчед, Марк Олтмън, при когото прекарвала ваканциите. Тя очевидно е едва ли не гений, не е срещнала никакви трудности с образованието си. Завършила е докторат по финанси в Харвард преди две години и е получила работа във фирма по недвижими имоти. Обича работата си и напредва бързо. — Направи пауза. — За нея ще е много трудно, ако се наложи да напусне работа и да бяга, да се крие от Молино.

— Ще е още по-лошо, ако Молино успее да я хване — каза Грейди. — А какво знаеш за онзи братовчед? Дали Молино би го използвал, за да стигне до нея?

— Той преживява трудни времена. Марк Олтмън е бил агент на МОСАД, израелските тайни служби, преди да се пенсионира. — Поклати глава с нескрита горчивина. — И съм сигурен, че е научил Рената на много неща, на които книгите не биха могли да я научат. Тя е смъртоносен малък скорпион.

— Мисля, че може би тези уроци са били най-ценните, които е научила. Баща ѝ евреин ли е бил?

— Да. Баба и дядо ѝ са били в концентрационен лагер в Аушвиц, но по-голямата част от семейството емигрирала в Израел след войната. Той останал в Мюнхен, но бил близък с останалите членове на фамилията, които живеели в Израел.

— Някаква семейна връзка с Едмънд Гилъм?

— Не, доколкото знам. Нямах време да направя по-задълбочени проучвания. — Погледът му отново се спря на двете жени. — Обаче Мегън може да го направи вместо мен.

— Не разчитай много на това. Досега, както ми се струва, говори само Мегън. — Но още докато произнасяше тези думи, Мегън и Рената се изправиха и тръгнаха по пътеката към тях. — Е, поне скорпионът не тича в обратната посока.

Обаче забеляза, че изразенията и на двете жени издават предпазливост. Не бяха нито враждебни, нито изразяваха дружелюбност, само предпазливост.

— Тя няма да ни даде Книгата — каза Мегън. — Но е достатъчно любезна да ни позволи да се опитаме да спасим врата ѝ.

— Аз и сама мога да внимавам за живота си — възрази Рената. — Но тя каза, че се опитвате да заловите Молино, а аз не мога да сторя това сама. — Втренчи поглед в Грейди. — Искам Молино мъртъв. Той трябва да умре. Ще помогна с всичко, което мога да сторя. Но ако реша, че Книгата е застрашена по някакъв начин, ще се откажа и ще се скрия.

— А ще останеш ли в хотела, където ще можем да те държим под око? — запита Харли.

Рената поклати глава.

— Не, но ще държим връзка.

— Имаш ли приятели, у които можеш да отседнеш?

— Шегуваш ли се? — Тя поклати глава. — Ако отседна при тях, няма да съм им искрен приятел. Едмънд ми каза преди години, че ще стана Пазител на Книгата, ако нещо се обърка при него. Той ме наблюдава още от дете. Отсядаше у нас при всяко свое идване в Мюнхен, а за мен това беше като да имам по-голям брат. Отначало мислех, че само е наш приятел — мой и на Марк — но после той ми каза, че аз ще бъда следващият Пазител. Каза, че съм идеалният избор. Нямах семейство, ако се изключи Марк, а той не представляваше никаква опасност за семейството. Бях така погълната от ученето си, че нямах време да си създам много приятели. След като той ми каза, че ще съм следващият Пазител, аз се отказах и от малкото приятели, които имах. — Извърна се. — Не се тревожи, дълго време се подготвям за това. Ще ти се обадя утре, след като се установя някъде. — Не изчака отговор, а тръгна към изхода на парка.

— По дяволите! — изруга тихо Мегън, когато Рената изчезна от погледа ѝ. — Отказала се е от приятелите си само защото е знаела, че

ще се наложи да поеме отговорността за Книгата? Не би могла да постъпи по-незряло.

— Гилъм сякаш е промил мозъка й — каза Харли.

Мегън се обърна рязко към него.

— Не е. Не би го направил. Той беше много загрижен за нея. Знаем, че е било така.

— Добре. Добре. — Вдигна ръка сякаш да се защити. — Просто направих забележка.

— Тя, изглежда, иска да защити Книгата толкова, колкото и той. А за него сигурно е било трудно да реши да я постави в опасност. — Мегън тръгна към изхода на парка. — Очевидно целият техен свят се е въртял около тази проклета Книга.

— И все още се върти — каза Грейди и я последва. — А нашият свят започва да става огледален образ на техния. Идваш ли, Харли?

— Още не. Ще дам на Рената още няколко минути, после ще тръгна след нея.

— Какво?

— Сложих предавател в сакото й. — Извади миниатюрен приемник от джоба си. — Първоначално мислех да го използвам в апартамента й, но не искам тя да ни избяга. Нямам й доверие.

— Употребих доста време в опити да я убедя, че с нас е в безопасност, че сме нейни приятели — каза Мегън. — Няма да съм доволна от теб, ако тя открие предавателя и се ядоса.

— Ще ти хареса още по-малко, ако тя реши да избяга и ние не знаем къде е. — Харли също тръгна към изхода. — Имай ми доверие. Ще бъда изключително внимателен.

Рената отвори клетъчния си телефон веднага щом влезе в колата. След няколко секунди се свърза с Марк в Берлин.

— Наложих се да убия човек тази вечер. Молино знае, че Книгата е у мен. Мегън Блеър е по петите ми и вероятно това ме е издало. Трябва да бягам.

— Мегън Блеър... — повтори замислено Марк. — Ти каза, че е възможно тя да те потърси.

— Беше само един от възможните сценарии, които разигравах. Резултатът зависеше от това, дали ще дойде заедно с Грейди. Така

стана. Иска да използва Книгата, за да залови Молино.

Марк се засмя тихо.

— Невероятно. Но поне има ясно определени цели. Можеш ли да намериш начин да я използваш?

— Може би. — Мълча известно време. — Тя е Слушател, Марк. Била е с Едмънд в края му. Било е... ужасно.

— Подозирахме го.

— Но не знаех със сигурност. — Опита се да запази гласа си спокоен. — Тя каза... че той се молел за мен.

— Той непрекъснато се молеше да се окажеш достатъчно силна да опазиш Книгата.

— Не мисля така.

— Рената.

— Добре съм. Това просто ми дойде като шок. — Прочисти гърлото си. — А ти знаеш, че винаги ще се старая да опазя Книгата.

— Тогава намери начин да използваш Мегън Блеър. Молино е прекалено близо.

— Тя е от семейството, Марк.

— Но говорим за Молино, Рената.

Той беше прав, разбира се. Мегън Блеър вече беше подложила на риск безопасността на Рената, както и тази на Книгата, с идването си тук. Трябваше да пренебрегне инстинктите си, за да защити членовете на семейството. Понякога трябва да се правят жертви.

— Знам, че трябва да го заловим. Няма да те проваля.

— Не мен ще провалиш, а семейството. Сигурен съм, че никога няма да го направиш. Обади ми се, ако имаш нужда от помощ. Ще дойда, каквото и да ми струва това. — Той сложи край на разговора.

Да, тя знаеше, че Марк винаги би ѝ помогнал. Но решенията му понякога бяха прибързани и рисковани и тя не искаше, за нищо на света, той да е по петите на Мегън Блеър. Щеше първо да се опита да се справи сама.

Беше почти четири часът сутринта, когато Мегън и Грейди се върнаха в хотела.

— Можеш да поспиш само два часа — каза Грейди, докато Мегън прекосяваше всекидневната, за да отиде до спалнята. — Рената

ни даде малко време, като ни отърва от Фалбон, но не знаем колко информация е успял той да предаде на Молино. Ако Молино знае, че сме в Мюнхен, по-добре да напуснем града.

— Не и без Рената Вилгер — каза Мегън. — Няма да я изоставя. Можем да намерим и друго място тук, в Мюнхен. — Отвори вратата. — Ти искаше Книгата. И ще я вземем.

— А ти искаш да защитиш избраната от Едмънд Пазителка на Книгата.

— Той се молеше за нея — отговори Мегън. — И на молитвите му ще бъде отговорено. — Вратата се затвори след нея.

Господи, колко съм уморена, помисли си, докато вървеше към банята. Обаждането на Харли я беше събудило от дълбокия ѝ сън, но се чувстваше емоционално по-изтощена отпреди. Книгата започваше да заема централно място не само в мислите ѝ, но и в живота ѝ, както беше и с хората около нея. Започваше да приема митични размери, а беше само книга, по дяволите. Хората не би трябвало да са готови да умрат за една книга. Но хората не трябваше и да са готови да убият за една книга, както беше с Молино.

Какви мисли се въртяха из главата ѝ? Независимо колко усилено се опитваше да намали значението на Книгата, тя очевидно имаше въздействие върху живота на хиляди хора, в противен случай Едмънд не би умрял за нея.

Изми лицето си и започна да се съблича. *Престани да мислиш за това, каза си. Поспи няколко часа и ще си готова да продължиш.*

Не, преди да се върне в леглото, щеше да се обади да провери какво е състоянието на Филип. Вероятно беше глупаво да продължава да се надява, да мисли, че за него има шанс, но не, тя нямаше да се откаже.

Пандора оставила надеждата в онази проклета кутия, когато пуснала всички други духове навън.

Е, тя не беше Пандора, никога нямаше да бъде Пандора, щеше с всички сили да продължи да се надява за Филип.

ГЛАВА 13

— Рената е отседнала в малка вила в края на града — каза Харли, когато Грейди вдигна телефона на другия ден. — Веднага щом слънцето изгря, започнах да търся място наблизо за теб. Наех вила на около миля от нейната. — Издекламира набързо адреса. — Ще я държа под око, докато дойдеш. А после наблюдението ще поемеш ти, за да мога да подремна. — И сложи край на разговора.

— Къде е тя? — запита Мегън веднага щом се показа от спалнята си.

— В покрайнините на града. Харли е уредил жилище за нас наблизо. Съгласна ли си?

Тя кимна.

— Ще отида да взема куфарите си. — Спря на прага, смръщи вежди. — Този Майкъл Травис води записки за всички видове психични таланти, нали?

Той кимна.

— А познава ли лечители?

— Какво искаш да кажеш?

— Какво мислиш, че искам да кажа? — Беше рязка, едва ли не груба. — Става дума за Филип. Готова съм да опитам всичко.

Той поклати глава.

— Никога не съм попадал на истински, способен лечител. Не вярвам Майкъл да е имал по-голям успех. Преди десетина години помислил, че е открил такъв в Бразилия, но се оказало, че онзи е шарлатанин. Очевидно този талант се среща много рядко.

— По дяволите! — Стисна устни. — А единствено тази дарба би ми била полезна в тази бъркотия. Аз съм лекар. Бих дала зеницата на окото си, за да имам тази дарба и да помагам на хората, да помогна и на Филип. Имам ли шанс да се превърна в лечител? Каза, че майка ми имала и други таланти, освен че била Слушател. Била е още Откривател. Не би ли могло аз... — Той клатеше глава. — Защо не, по дяволите?

— Шансовете са против. Откривателите са изключително редки. Сара беше просто изключително добра. А лечителите са едва ли не несъществуващи. Няма почти никакви шансове да развиеш тази дарба.

— Аз съм лечител. Лекар съм, при това добър. Просто искам да съм по-полезна на хората. — Сви рамене. — Може би ти грешиш. Такова прахосничество е да премина цялото това медицинско обучение само за да мога да чувам ехото от нещастията по света.

— Надявам се да греша. Не искам да те разочаровам. Ако зависеше от мен, бих ти дал всичко, което искаш, да направя всичко, за което ме помолиш. — Срецна погледа ѝ и добави тихо: — Всичко, Мегън.

Тя замръзна.

— Мили боже, Грейди.

— Откакто прочете доклада на Трибунала, ти знаеш всичко, което зная и аз. — Той се усмихна. — А това означава, че можеш да престанеш да сдържаш дарбите си. Слава богу. И за мен беше нехарактерно да държа нещо в тайна от човек, който има психична дарба. Време е играта да започне.

Тя не отговори веднага, но бузите ѝ пламнаха.

— Звучи така, сякаш произнасяш слово за откриването на Олимпийските игри.

— Може би използвах грешни думи. Нека това бъде началото на развързката. И двамата отдавна, много отдавна, искаме това да се случи. Няма да намерим покой, докато това не стане. Има и нещо друго. И двамата знаем, че няма да намерим покой, докато нещата между нас не станат ясни, докато не вкусим страстта. Или може би докато не се опознаем напълно. — Виждаше пулсациите в ямката на гърлото ѝ — така неудържимо биеше сърцето ѝ. — Добре. Почувствай го. Ела при мен. Почувствай ме. Няма да те докосна. Ти трябва да направиш първата стъпка.

За миг помисли, че тя ще я направи. После тя се обърна и затвори вратата след себе си. По дяволите. Той направи крачка към вратата, преди да може да се спре. Не, беше близо до победата и нямаше да съсипе всичко само защото беше така възбуден, че беше готов да експлодира. Трябваше да бъде търпелив.

Търпелив? Нямаше начин.

Мегън се облегна на вратата. Трябваше да положи неимоверни усилия, за да не я отвори и да не отиде при него. Ето я отново тази непоносима сексуалност — гореща, първична, жареща, отнемаща дъха ѝ. Емоционален и физически отговор на тялото, който не ѝ оставя никакъв шанс.

Престани да трепериш. Преодолей го. Пригответи куфарите си, напусни хотела и отиди да намериш Рената.

Още не. За всичко е необходимо време. Ако го види през следващите няколко минути, не би могла да е сигурна, че ще излязат от спалнята, да не говорим за хотела.

Вилата беше малка, с покрив от тръстика и цветя в сандъчета по прозорците.

— Като сцена от филм е — прошепна Грейди, докато ѝ държеше отворена вратата на колата. — Едва ли не очакваш да видиш Джули Андрюз да тича от къщата към абатството.

Тя поклати глава.

— Няма планини. Само гора. А аз предпочитам да видя Рената да тича към нас. — Не обърна внимание на протегнатата му ръка, а слезе сама от колата. — Тук ли ще се срещнем с Харли?

— Да. Ключът е под камъка до вратата. — Тръгна към вилата. — Той каза, че трябва да подремне. Наблюдава я, откакто се е настанила в нейната вила миналата нощ. Ще ти помогна да се настаниш и после ще отида да поема наблюдението над Рената.

— Чудесно. Това ме устройва.

— Сигурен съм, че е така — каза той сухо. — Колкото е по-голямо разстоянието между нас, толкова си по-доволна. Отнасяш се с мен така, сякаш съм болен от заразна болест.

Вярно беше. По време на пътуването дотук тя много внимаваше да не го докосне дори случайно. Но и да седи до него беше достатъчно трудно, присъствието му я провокираше. Усещаше топлината, която се излъчваше от тялото му, долавяше лекия му мирис.

— Така ли? — Не го погледна. — И това те дразни?

— Не, дори ми харесва. Така знам, че имам въздействие. Най-лошият възможен отговор е липсата на такъв. — Спря пред вратата. —

Идваш ли?

Тя се поколеба, после тръгна към него.

— Мислиш, че знаеш много за мен. Аз не съм Пандора, а дори и да бях, не бих приела да ме напъхват в клише. Аз съм си аз, а това означава моят характер, моите настроения, моята душа. Върви на майната си, Грейди.

Той се усмихна широко.

— Точно това възнамерявам и аз. — Наведе се и извади ключа изпод камъка. — И се надявам, че няма да се превърнеш в Пандора. Не бих пожелал такова главоболие на никого. — Отключи вратата и се обърна с лице към нея. — Това ще ти причини болка. А аз няма да позволя нищо да те нарани, Мегън. Нито дори аз.

По дяволите, не можеше да диша. Виеше ѝ се свят, сякаш се топеше.

— О, по дяволите — каза той неспокойно. — Помниш ли, казах ти, че ти трябва да направиш първата крачка?

Тя кимна.

— Готов съм да водя преговори. Само кажи думата. Каквато и да е дума. Но да е различна от „не“.

Обаче трябваше да каже „не“. Не можеше да мисли ясно, а в такава неуправляема ситуация трябваше да ръководи логиката. Трябваше да бъде целомъдрена, да контролира желанията на тялото си, които я правеха слаба. А можеше да мисли единствено за Нийл Грейди, който беше неин приятел и учител онова лято до морето. Приятел и учител... И обект на страстта на младото момиче. Първата страст в живота. Той ѝ беше казал, че я желае от години. А откога го желаше тя? Дали желанието беше замряло, неподхранвано от спомените, или просто гореше тихо, спотаено? Струваше ѝ се невъзможно то да затихне, да бъде нещо различно от нуждата, която изпитваше в момента.

Благоразумието можеше да върви по дяволите. „Протегни ръка и го вземи.“

— Вътре — каза тя с треперещ глас. — Сега.

— Това ми стига. — Той я сграбчи за ръката и отвори вратата. — О, стига ми! Хайде да намерим легло!

Ръката ѝ гореше, трепереше при докосването му.

— Побързай. Пет пари не давам за леглото.

— Добре.

Той включи осветлението и я притисна до входната врата. Тялото му се отъркваше бавно в нейното, той наклони главата ѝ назад. Устните му се притиснаха сладно до ямката на гърлото ѝ.

— Не мисля, че бих могъл да чакам. — Вече разкопчаваше блузата ѝ, езикът му изгаряше кожата на шията ѝ. — Господи, ръцете ми треперят толкова силно, че дори не мога да те съблека.

— Аз ще го направя. — Отдръпна се от него и бързо се съблече. — Нямам ти доверие. Ако имаш време да размислиш, можеш да измислиш някоя глупава причина да не... — Спря да говори и си пое рязко дъх, защото ръката му я галеше между краката. — Или може би не.

Той вече я дърпаше надолу към пода.

— В момента въобще не мога да мисля.

Съблече ризата си и я захвърли встрани. Възседна я и тя почувства грубия плат на дънките му да гали нежната вътрешна страна на бедрата ѝ. Усещането беше странно еротично. Всичко в него беше еротично — слабият мирис на тялото му, ръцете му между бедрата ѝ, зачервеното му лице над нейното.

— Как го искаш? — запита той с дрезгав глас. — Кажи ми. Всичко, което пожелаеш, Мегън.

Ръцете му я подлудяваха. Изви тяло в дъга, дръпна го силно към себе си.

— Просто го направи, по дяволите. Няма значение как...

— Предполагам, че трябва да намерим спалнята. — Дланите на Грейди обхванаха нежно гърдите ѝ. — Или душа. — Заигра се със зърната ѝ. — Или пък кухнята.

— Защо?

Господи, колко силно го желая, осъзна с изненада. Колко пъти се бяха любили през последните няколко часа? Бяха се любили неистово, трескаво, с почти животинска страст.

— Не искам да помръдна.

— Казах ти, че не искам да бъдеш наранена. — Разтриваше нежно задните ѝ части. — А виж, дупето има синини от твърдия под.

— Може би. Рани, получени в битка.

— Сега, когато уталожихме най-силната страст, мисля, че можем да станем от пода. — Изправи се, хвана я за ръката и я дръпна, за да ѝ помогне да се изправи. — Хайде. Първо душът, мисля.

— Искаш да вземеш душ?

— Не, искам да продължим да правим онова, което правихме допреди малко, но на различно място. — Дърпаше я през всекидневната. — Предполагам, че докато дойде моментът да се почувствам виновен и се обадя на Харли да му кажа, че съм готов да го сменя в наблюдението, вече ще сме правили любов на всяко местенце в тази къща. Харли има късмет, че вилата е толкова малка.

Правили любов. Не чукали или някоя още по-груба дума. Каза си, че това са просто думи. Че нищо не означават. Защо тогава изпита внезапен прилив на топлина? Нали уж случилото се нямаше нищо общо със страстта и любовта?

— Какво е мнението ти за секс върху кухненската маса? — запита Грейди.

— Интересно. Никога преди не съм се любила върху маса.

— Добре. Ще трябва да се опитам да направя преживяването незабравимо за теб. Не искам да останеш разочарована...

— Трябва да се обадиш на Харли — каза тя и се претърколи в леглото. — Ще се чуди защо още не сме се обадили.

— Ще предположи правилно. Харли е наблюдателен и досетлив. — Притисна бузата ѝ към рамото си. — А в този случай няма кой знае каква нужда да бъде досетлив. И слепец може да види как се чувствам по отношение на теб.

— Хм. Трудно е да се скрие сексуалното желание.

Той се засмя приглушено.

— Слабо казано. За мъжете това е физически невъзможно. — Протегна ръка към телефона си, оставен на нощното шкафче. — Сигурна ли си, че не мога да те убедя да забравиш Харли за още един час?

— Да.

— Трийсет минути?

— Не.

— Петнайсет? Обещавам да направя така, че времето да си струва.

Тя беше сигурна, че ще го направи. Последните няколко часа бяха почти непоносимо страстни. Господи, щеше да полудее! Никога досега не беше имала толкова интензивно преживяване. Изкушаваше се дори сега да го възседне и отново да се отдаде на удоволствието.

— Петнайсет? — прошепна той.

Тя го погали по гърдите. Той беше топъл и жив, сърцето му биеше ритмично под дланта ѝ. Можеше да го възбуди. Можеше да накара мускулите му да се свият, дишането му да се учести. Власт. Това беше женската власт над мъжа. Обаче той можеше да направи същото с нея. И така, заедно, щяха да подклаждат страстта и да ѝ се отдават пак и пак... О, Господи, май прекалено много се отдаваше на чувствата. Това беше страст, да, но в същото време не беше само страст. *Какво ми става?*, помисли си, изпаднала в паника.

— Не мисля. — Седна и спусна крака на пода. — Обади се на Харли. Той чака вече достатъчно дълго. — Стана, отиде до края на леглото, вдигна захвърленото там одеяло и се загърна в него. — А аз ще взема душ.

— Отново? — Той се усмихваше. — По-добре е с компания.

— Но е по-безопасно да си сам. — Тръгна към банята. — Ще се видим по-късно.

— Мегън. — Тя се обърна и го видя да я гледа с присвити очи. — Бягаш.

— Може би. Или може би се опитвам да подредя перспективно нещата. Ти каза, че трябва да разрешим миналото, защото, в противен случай, то ще остане с нас завинаги. И ние ще го направим, Грейди.

— Да, по дяволите. Аз още нищо не съм разрешил. Просто искам още секс. — Направи пауза. — А точно сега „завинаги“ не ми звучи толкова зле.

— Е, а мен ме плаши. — Отиде в банята и затвори вратата. В следващата минута беше под горещата струя на душа.

Трябваше да измие от себе си мириса на тялото му, усещането за него. Може би тогава щеше да може да мисли спокойно, трезво, за случилото се.

Май не беше много вероятно. Винаги, когато мислите ѝ се насочеха към Грейди, си го представяше на плажа с развяна на вятъра коса. Или пък как я държи в прегръдките си в чакалнята на болницата,

след като ѝ бяха съобщили лошата новина за състоянието на Филип. Или гол над нея, твърд и силен. И тръпнещ.

Плашеше я това, че сексуалните спомени винаги идваха последни. А трябваше да са първи, тъй като телата им се бяха разделили току-що. Беше важно обаче, че по-нежните и по-сладки спомени очевидно имаха по-голямо значение за нея.

Страстта беше хубаво нещо. Но всяко друго чувство щеше да я направи слаба, а той вече ѝ беше показал колко безмилостен може да бъде. Той винаги контролираше ситуацията, а тя искаше да запази и физическата, и умствената си независимост. И всеки път, когато беше с него, сякаш се топеше. Да се влюби в Грейди, би било катастрофално.

Той я чакаше пред вратата напълно гол — така, както тя го беше оставила преди трийсет минути.

— Ти заключи вратата.

— Исках да остана сама.

— Страниш от мен.

Тя го погледна право в очите.

— Да. Ти имаш навика да надделяваш, да обсебваш. В момента нямам нужда от емоционална връзка. Според проклетия доклад на Трибунала, Слушателите се характеризират със силни и необуздани емоции. Но дори да вярвам в тези глупости, това не означава, че ще се поддам.

— Така е. — Той се усмихна. — Но, от друга страна, можеш да гледаш на мен като на терапия, която те освобождава от нервното напрежение. Аз с радост ще играя тази роля.

Силното привличане беше уталожено за момента, но чарът му я беше завладял с пълна сила още преди толкова много години. Той стоеше пред нея гол, напълно спокоен и дори весел и така дяволски красив, че тя не можеше да откъсне поглед от него. Направи го с мъка, погледна встрани.

— Не се приема. Не искам нищо да ме разсейва, Грейди.

— Аз обаче няма да престана да опитвам. — Мина покрай нея и влезе в банята. — Беше прекалено хубаво. Малко разсейване, разтоварване е добре за душата. Ще съм излязъл след трийсет минути. Дотогава Харли ще е тук. — Вратата се затвори след него.

Тя си пое дълбоко дъх. Очевидно нямаше да е лесно да се отдалечи от Грейди. Това не я изненадваше. Нищо в техните отношения не беше лесно още от самото начало. Трябваше да е заета с нещо. Отвори куфара си, извади чисти дрехи и започна да се облича. Трябваше да се съсредоточи върху Молино и Книгата и да не позволява на Грейди да я разсейва. Ето кое беше важно и за двамата. Грейди беше обсебен от книгата от години, още преди тя да е узнала за съществуването ѝ. Да, нещата щяха да се нормализират и тя щеше да успее да се освободи от тази объркваща я смесица от чувства и страст.

Щеше да отиде в малката кухня и да си направи кафе. Обу меките чехли и отвори вратата на спалнята. А дотогава Харли щеше да е вече тук и щяха да...

— Вече сложих кафето. Ще е готово след няколко минути.

Мегън се спря рязко, ококори очи. Рената Вилгер седеше в люлеещия се стол до прозореца, праметнала през дръжката единия си крак.

— Макар да се питах дали някога ще излезеш от онази спалня. Не ми каза, че двамата с Грейди сте любовници.

— Не сме. Просто се... случи. — Тя смръщи вежди. — А ти какво правиш тук? — Смътно си спомни, че Грейди беше заключил вратата, след като бяха излезли от кухнята и преди да влязат в спалнята. — Как влезе?

— Отворих с шперц. Беше прекалено лесно. Имахте късмет, че влязох аз, а не Молино. — Изправи се. — Хайде. Да прием кафе. Харли скоро ще бъде тук, а аз дойдох да говоря с теб. Не с него, нито с Грейди.

— Защо само с мен? — Последва я в кухнята. — И защо не с Грейди?

— Ти си семейство. Имам доверие на семейството. — Рената отиде до кафе машината, поставена на барплота, и наля черната течност в двете чашки, които беше приготвила предварително. — Ти, щом искаш, вярвай на Грейди. Предполагам, че е трудно да не вярваш на човек, с когото се любиш. Щом му вярваш с тялото, вероятно му вярваш и с душата.

— Не непременно. Но наистина имам доверие на Грейди. — Пое чашката, която Рената ѝ подаде. — Но ако имаш предвид, че съм част от семейство Деванес, то аз само преди няколко дни не знаех за

съществуването му. Не мога да твърдя, че изпитвам роднински чувства към някого от вас.

— Напротив, близка си с Едмънд. А връзката е тук, съществува. Ние сме от една и съща кръв. — Погледна Мегън над ръба на чашката. — А мисля, че ти изпитваш роднински чувства. Не може да бъде по друг начин. То се корени в нас от векове.

— Снощи като че ли не мислеше, че си заслужава да ми се довериш — каза тя сухо. — Не искаше дори да ни кажеш къде ще отседнеш.

Рената се усмихна слабо, едва доловимо.

— Знаех, че ще разберете, от бръмбара, който Харли ми сложи.

— Знаела си за него?

— Не съм без знания по тези въпроси. Братовчед ми Марк ме обучава още от дете. Въпросът беше какво ще направите вие с информацията, щом веднъж разберете къде съм се настанила. Дали Молино щеше да ме нападне? Дали пък нямаше да ме посети Грейди? Той иска Книгата и ми прави впечатление на безмилостен човек.

— Да, може да бъде такъв. — Тя смръщи вежди. — Това беше някакъв вид тест?

Рената сви рамене.

— Трябваше да съм сигурна. Ако само ме наблюдавахте и чакахте, значи можех да ви имам доверие.

— А ако бяхме така наречените лоши момчета, щеше да означава, че си се поставила в опасност.

Рената отново поклати глава.

— Бях готова за вас. — Усмихна се и отново отпи от кафето. — Онова, което не очаквах, беше, че ще се наложи да чакам тук, докато двамата с Грейди се забавляват. — Огледа кухнята. — Трябваше да поставя всички столове около масата, преди да приготвя кафето.

Мегън почувства как горещина изгаря бузите ѝ. Смени темата.

— Как разбра къде да ни намериш?

— Използвах устройство, чрез което да проследя мобилния телефон на Харли посредством най-близката кула. Мислех, че той ще се свърже с вас.

— А как излезе от вилата, без Харли да те забележи?

— Във вилата има мазе, свързано с тунел, който излиза по-нататък, зад хълма.

— Можеше да му кажеш, че идваш тук.

— Можех. — Очите ѝ неочаквано заблестяха. — Но исках да му натрия носа. Той е толкова самоуверен! Мисли, че бръмбарът ще му позволи да ме държи под око.

— Все още не си ми казала защо дойде. — Направи пауза. — Ще ни позволиш ли да използваме Книгата?

Рената поклати глава.

— Но ще ви позволя да използвате мен.

— Какво?

— Възможно е Молино да знае, че Едмънд ми е дал Книгата. Изпрати Фалбон, все пак. Ако се върнете, ще трябва да се престорите, че не сте ме открили. Той ще мисли, че Книгата е все още в мен и ще ме проследи — така, както направи с Едмънд.

— Мили боже, Рената!

— Ще трябва да изпратя Книгата на сигурен човек, ако нещо се обърка. Вече избрах заместника си. Едмънд ми каза, че трябва да го направя, когато ми даде Книгата.

— Братовчед ти Марк?

Рената поклати глава.

— Не, но и не мисля, че мога да ви кажа. Дори няма значение дали ви имам доверие. Става въпрос за Книгата. Но щом веднъж тя е в безопасност, ще можете да използвате мен.

— Не — каза Мегън спокойно, но категорично. — Няма да те предадем в ръцете на Молино. Преживях достатъчно с Едмънд.

— А аз няма да позволя Молино да живее след онова, което причини на Едмънд. И без това беше само въпрос на време. Той тихо, но непрестанно, избива хората с психически дарби, които успее да открие. Прави го от години. Преди две години беше проследена и убита млада жена в Аризона. Миналата година момче от Орландо се удави в езерото. Дори не съм сигурна дали Молино е знаел, че са от семейство Деванес. Но бяха хора с психически дарби и за него само това имаше значение. Само Господ знае колко смърти може да причини той. — Стисна здраво чашата. — Обаче знам точно колко хора ще избие, ако Книгата попадне в ръцете му.

— Тогава, за бога, унищожни я — каза Мегън ожесточено. — Ако не може да открие хората, чиито имена са записани там, не може нищо

да им причини. Не позволявай Книгата да стане причина за толкова много нещастие.

— Не мога. Да не би да мислиш, че е някаква древна и странна традиция да се пази и води Книгата? Някои от хората, записани там, дори не разбират, че са част от семейството. Опитваме се да им осигурим спокойствие и възможност да живеят необезпокоявани живота си. Но някои от тях имат дарби, които не могат да контролират. Някои ще развият дарбите си по-късно и ще трябва да им помогнем. — Направи пауза. — А трети ще трябва да бъдат спасявани от хора като Молино, които не са малко по света. Нима мислиш, че той е първото чудовище, което иска Книгата? Подобен тип хора винаги са кръжали на хоризонта. Докладът на Трибунала бил официален документ векове наред. За повечето хора бил пример за издевателствата на Инквизицията, записки, излезли направо от устата на нейните жертви. Но имало и други... — Остави чашката на плота. — Знаеш ли, че прапрадядо ми е бил затворен в Аушвиц?

Мегън кимна.

— Религиозни гонения?

— Не, и без това е щял да завърши живота си там. Бил изпратен в Аушвиц, за да бъде разпитан. Хитлер, а и другите членове на Нацистката партия, се интересуваха от окултните науки. Хитлер имал свои собствени астролози и гадатели. Дори символът на нацистите датирал от времето на езотеричните традиции на шотландските масони и рицарите тамплиери и други подобни общества — свастиката, орелът, червеният, черният и белият цвят. Хитлер вярвал, че е избраникът на боговете, които са го дарили с невероятни психични способности. — Направи пауза. — Бил също така абсолютно убеден в изгриването на новата раса от супер хора. Очаквал някакви мутации в хомо сапиенс, достигане на по-високо равнище на съзнание. Затова бил така обсебен от чистотата на арийската раса.

— Чела съм за неговия опит да стане родоначалник на расата на господарите.

— Тогава можеш да си представиш от каква радост е бил обзет, когато е попаднал на доклада на Трибунала. Това означавало, че няма да се наложи да изчака хода на еволюцията. Можел сам да създаде своята раса от господари. Смятал себе си ако не за бог, то поне за богоподобен. Искал бе да открие членовете на семейство Деванес и да

ги застави да се сношат със синеоките арийци. Искал, също така, да използва дарбите на семейството, за да подсили диктатурата си, да я направи несъкрушима. — Поклати глава. — Бил готов дори да рискува чистотата на кръвта, за да постигне умственото превъзходство на бъдещата раса. Разбира се, това означавало да намери разпръснатите по целия свят членове на семейство Деванес. Затова изпратил Химлер на лов за вещици. Той трябвало да разследва миналото на всеки човек, надарен с психични способности, за да разберат дали е свързан със семейство Деванес. Химлер открил документи, които го отвели до моя прапрадядо Хенрих Шнайдер. — Устните ѝ се изкривиха в горчива гримаса. — За нещастие, той не бил добър за разплод. Бил евреин, което увеличавало риска от замърсяване на расата. Но имало шанс да знае къде са другите, по-приемливите, членове на семейството. Арестували го. Не само него, но и цялото му семейство, и ги изпратили в Аушвиц. Убили съпругата и двете му деца пред очите му, защото отказвал да издаде местонахождението на Книгата.

— Мили Боже!

— Той не знаел къде е тя. Не бил нейният Пазач. Години наред бил подложен на глад и мъчения. Когато го освободили от лагера в края на войната, бил в такова лошо състояние, че починал след няколко месеца. Но през военните години ние успяхме да изведем по-голямата част от семейство Деванес вън от Германия, в сравнителна безопасност. Шестстотин двацет и пет души пресякоха границата, намериха нов живот в други страни. — Добави преднамерено: — Защото ние знаехме имената и адресите им. Защото имахме Книгата. По света винаги ще има хора като Торкуемада, Молино и Хитлер. Ние просто трябва да сме готови за тях. — Поднесе чашката към устните си. — За да можем да смачкаме тези копелета като хлебарки.

— Струва ми се, че ти бягаш от тези хлебарки.

Тя сви рамене.

— Права си, с това също имам проблем. Обещах на Едмънд, че няма да рискувам Книгата. И ще удържа обещанието си. — Добави: — Но няма да позволя на Молино да живее след онова, което причини на Едмънд. Така че, използвайте ме, за да вкарате кучия син в капана.

— Не.

— Помисли си. — Остави чашката на плота. — Ще ти дам ден или два, за да промениш решението си. Знаеш къде да ме намериш.

— Ако не решиш отново да избягаш през мазето — каза Харли някъде иззад Мегън. — Позволих си да вляза, след като изчаках достатъчно. Дискретно. Тя очевидно искаше да разговаря с теб насаме. — Погледна от Рената към Мегън. — Свършихте ли с обсъждането? Ще я изпратя обратно до вилата.

Рената наклони глава.

— Знаел си за прохода, който води вън от мазето?

— Повечето от тези вили имат такива проходи. Говорих с човека, който ми даде под наем тази вила, и той ми каза, че твоята е много интересна. Затова и избрах такова място, откъдето да можем да наблюдавам и главния вход, и изхода на тунела.

— Много умно от твоя страна — каза тя бавно.

— Да, понякога имам проблясъци. — Той погледна Мегън. — Ти не ми отговори.

— Вярвам, че Рената каза всичко, което искаше да каже.

— Тогава ще я заведа у дома й. Не мисля, че трябва да помолим Грейди да наблюдава вилата й. Няма кой знае каква полза. Влязох вътре, след като я видях да идва тук, там има достатъчно техническо оборудване и оръжия дори в сравнение с филмите за Джеймс Бонд.

Мегън вдигна вежди.

— Братовчедът Марк?

— Разбира се — отговори Рената протичко. — Той вярва, че човек трябва да е готов за всякакъв случай. Той ме обучава, откакто родителите ми умряха.

— Обучава те как да пазиш Книгата?

— И как да оцелея, да се пазя от хора като Молино. — Тръгна към входната врата. — Снощи, след като се прибрах във вилата, се свързах с Марк и го помолих да открие кого ще използва Молино сега, след като Фалбон е мъртъв. — Отвори вратата. — Молино вероятно вече е изгубил търпение и ще действа прибързано. — Погледна през рамо към Мегън. — А в бързината е възможно да допусне грешки. Вероятно няма търпение да сложи ръце върху мен. И така дава възможност на нас.

Мегън поклати глава.

— Няма да рискувам живота ти.

Рената поклати гневно глава.

— Ти не разбираш. Аз го искам.

Мегън отново поклати глава.

— Упорита си. — Мълча няколко секунди. — Чувствам се... развълнувана от твоята загриженост, но тя донякъде ми пречи. Много отдавна никой не се е грижил за мен, не се е опитал да ме защити. — Посочи Харли с пръст. — Ако ще дойдеш с мен, да вървим. И ако отново се опиташ да влезеш във вилата ми, докато ме няма, ще се изненадаш неприятно. Лесно е да поставя някакъв капан. Преди не те предупредих, но сега си предупреден.

— Така е. — Харли тръгна след нея. — Ще се върна след няколко минути, Мегън.

Мегън загледа как вратата се затваря след тях. По дяволите, Рената беше труден човек, а и не искаше да им сътрудничи. Беше нарекла Мегън упорита, но тя самата беше буквално твърдоглава. Искаше всичко да се развива според нейните желания, нямаше намерение да се вслуша в гласа на разума. А ако послушаха Рената, тя щеше да попадне право в ръцете на Молино. Защо не позволише на Мегън и Грейди да вземат Книгата и да я използват, вместо да поставя себе си в опасност? Животът е скъпоценен, все пак.

Мегън обаче започваше да разбира страстта и предаността, от които се ръководеше Рената. Историята за смъртта на прапрадядо ѝ в Аушвиц беше хвърлила светлина върху размерите на гоненията и нуждата да се защити семейство Деванес. Нещата не се бяха променили много, въпреки че от времето на Инквизицията бяха минали векове. Бяха спасили живота на стотици хора, защото бяха водили съвестно Книгата, защото бяха успели да я опазят. Какви ли други истории за саможертва и спасение бяха свързани с Книгата? Рената вероятно ги знаеше всичките. Тя живееше със семейство Деванес още от детството си. Едмънд беше умрял заради Книгата. За него тя не беше просто абстрактна идеалистическа идея. Той искаше да спаси живота на много хора и Книгата беше ключът за това.

— Мръщиш вежди. Какво има?

Вдигна поглед и видя Грейди, застанал на прага. Тъмната му коса беше мокра от душа, той изглеждаше превъзходно в дънките и тъмнозелената риза. Заля я вълна на удоволствие, като го видя. Не беше го виждала едва от трийсет минути, а тялото ѝ вече отговаряше на появата му.

— Рената беше тук. — Обърна се и извади чашка и за него от шкафчето. — Седни и ще ти разкажа всичко.

ГЛАВА 14

— Тя е права. — Грейди беше свел поглед към черната течност в чашката си. — Това може да се окаже възможност.

Мегън замръзна.

— Какво искаш да кажеш? Няма да я използваме, Грейди.

— Обзалагам се обаче, че тя иска да използва нас. Тя не е жертва.

— Няма причина да ѝ помогнем, дори идеята да е нейна. А тя може и да се окаже в ролята на жертвата, ако нещо се обърка. Обсебена е от Книгата точно като Едмънд. Не вярва, че Молино може да излезе победител от тази игра, но ако има избор, никога не би му позволила да има Книгата. — Потрепери. — Би си прерязала гърлото с парче нащърбено стъкло точно като Едмънд. И страшното е, че започвам да разбирам защо.

— Забрави го — каза той остро. — Започваш да се идентифицираш със семейството. По дяволите, точно от това се страхувах.

— Не се идентифицирам. Просто разбирам.

— Нека нещата останат по този начин, тогава. — Протегна ръка през масата и хвана нейната. — Чуй ме. Емоционалният ти отговор е необичайно силен дори в обикновени ситуации. Представи си какво ще бъде, ако приемеш, че си една от семейство Деванес. С всичко, следващо от това. Дори непознати, поставени в опасност, ще те наранят. Когато простреляха Филип, ти беше в агония. А съчувствието към членовете на семейството може да те побърка.

Тя поклати глава.

— „Семейство“ е просто дума. Не познавам никого от тях, освен Рената.

— Но вече те боли заради тях. — Ръката му се стегна около нейната. — Не се оставяй да бъдеш въввлечена прекалено дълбоко, Мегън.

Тя се усмихна леко.

— Обаче ти беше този, който ме въвлече в това. Ти ме изпрати да взема Книгата. А тя е в семейството и очевидно не мога да я взема, ако не общувам с тях.

— Дистанцирай се. Този е единственият начин да... — Спря да говори и поклати глава. — Какви ги говоря? Ти не знаеш как да се дистанцираш. Това противоречи на характеристиките ти. Имаш проблеми дори с това да убедиш самата себе си, че трябва да се дистанцираш от мен.

Тя сведе поглед към ръцете си. Чувстваше се добре, когато той я докосваше — в безопасност. Той беше прав, тя не искаше да се лиши от силата му. Но сега, преднамерено, отдръпна ръката си.

— Но мога да го направя. Говориш така, сякаш съм емоционално заредена батерия. Мога да се справя с всичко, с което се наложи. Мога да се измъкна от всичко, когато поискам.

— Но те боли повече, отколкото обикновените хора — каза той тихо. — Ти светиш, ти блестиш, ти гориш. Аз съм стоплен дори само от присъствието ти.

Мегън не знаеше какво да каже. И тя се чувстваше стоплена отвътре, сякаш се топеше — нещо, което не ѝ се беше случвало досега. Искеше ѝ се да протегне ръка и да го докосне. И тогава щеше да се озове на същото място, където беше едва преди малко, когато беше станала от леглото му.

— Говорехме за Рената.

— Да. — Той се облегна назад. — Искаш да говорим на неутрални теми. Но между нас няма такива, всичко е прекалено лично. Нима още не си го разбрала? Започваме да говорим практично, разумно, а после всичко отива по дяволите. Ти се питаш дали няма да те докосна. Не, не в момента. Мога да се сдържа, защото виждам, че в момента си прекалено натоварена с емоции. Но ще се случи. Не мога вечно да се сдържа. — Той се усмихна. — Ще се опитам обаче да се отдръпна за малко, за да можеш да дишаш.

— Колко мило! — каза тя сухо, преди да промени темата. — Няма да позволя на Рената да рискува живота си, а тя няма да ни позволи да използваме Книгата за примамка. Може би ще се намери някакво разрешение.

— От теб разбрах, че или ще бъде така, както тя иска, или въобще няма да бъде.

Мегън стисна устни.

— Тогава ще се наложи тя да промени решението си.

Той се засмя тихо.

— Господи, в този момент определено долавям семейни прилики. Не знам нищо за рода Деванес, но вие двете спокойно можете да сте сестри.

— Това е смешно. Ние въобще не си приличаме.

— Ти се бориш с всички сили да я защитиш. Харесваш я.

Да, тя харесваше Рената. Въпреки твърдоглавието ѝ, Мегън усещаше уязвимостта ѝ и инстинктивно искаше да я защити. От ранното ѝ детство насам, за Рената нямаше кой да се грижи, освен братовчед ѝ Марк, който очевидно се концентрираше върху това да опази живота ѝ, а не ѝ даде усещане за дом и семейство.

— Естествено е да искам да ѝ помогна. И двете щяхме да сме в едно и също положение, ако няха Филип. Тя си няма никого на света.

— Е, очевидно липсата на близки хора ви е тласнала в различни посоки. Ти си лекар, а тя се е превърнала в някакво подобие на Джеймс Бонд. — Той махна с ръка, когато тя отвори уста да проговори. — Не я подценявам. В нея има много черти, които уважавам. — Усмихна се. — Но уважавам, също така, и Джеймс Бонд. Както и да е, ще трябва да приемеш, че Рената никога няма да се поколебае да дръпне спусъка. Докато ти ще агонизираш и ще се опитваш да намериш начин да не го направиш. Тя обаче ще прецени възможностите си за части от секундата и после ще направи това, което трябва да бъде направено. — Поднесе чашката към устните си. — И това не е непременно разлика в характера или възпитанието. Възможно е да е заради дарбата. Твоята дарба се базира на емоционална отзивчивост и дава отражение върху всяка страна на живота ти. Дарбата на Рената е доста по-абстрактна. Тя вижда моделите и връзките в ситуации, което ѝ позволява да предвижда следващата стъпка, а понякога и крайния резултат. Дарбата ѝ е по-скоро умствена, интелектуална, отколкото емоционална.

Мегън направи гримаса.

— Бих предпочела да вярвам в нормалната личност и въздействието на околната среда. Защото всичко друго би придало прекалено голямо значение на тези психични дарби.

— Господ да ни е на помощ! — измърмори той.

Тя не обърна внимание на подигравателната нотка в гласа му.

— Но можем да се възползваме от всичко, с което разполагаме.
— Тя смръщи вежди. — Макар да не виждам как един Слушател може да помогне Молино да падне в капана.

— Ти намери Рената — отбеляза той.

— Но нямаме полза, щом не можем да я убедим да ни даде Книгата — каза тя бавно. — Макар да си прав. Може би ще имаме възможност да превърнем плячката в ловец. Само дето Рената не може да е плячката.

Той замръзна.

— Това не ми харесва. — Изучаваше внимателно изражението ѝ.
— Въобще не ми харесва.

— И защо не? Нали все говориш за разни възможности. — Обърна се към вратата. — Трябва да помисля. Ще изляза да се поразходя.

Той стана.

— Ще дойда с теб. — Поклати глава. — Знам, че не искаш компания. Но това няма значение. Няма да те изпусна от поглед. Не знаем колко знае Молино, какви са позициите му в момента. Ще трябва да се примириш с мен.

Тя не го искаше. Той ѝ причиняваше безпокойство. Дори само като го погледнеше.

— Ще се наложи да свикнеш с това — прошепна Грейди.

— Да. — Тя се обърна и тръгна към вратата. — Засега.

— Фалбон е мъртъв — каза Сиена. — Бил е намерен убит на „Онщад“ в Мюнхен снощи. Удар, който е разцепил черепа му. Той ни се обади в девет и каза, че Рената Вилгер ще бъде в ръцете му преди изтичането на нощта. Изглежда, е сгрешил. Грейди?

— Вероятно. — Молино се замисли. — Което не означава, че Книгата е вече в него. Едмънд Гилъм беше извънредно упорит, а ние го измъчвахме дълго. Грейди би се поколебал да използва същите методи. Ако действаме бързо, можем да му я отмъкнем изпод носа. — Направи кратка пауза. — А Мегън Блеър все още ли е с него?

— Предполага се. Тя беше в самолета за Мюнхен.

„Това е добре“, помисли си той със задоволство. Ако Рената, Грейди и Мегън бяха заедно, можеше да ги избие с по-малко усилия.

— А Фалбон даде ли ни информация, която бихме могли да използваме, за да открием Рената Вилгер?

— Успял е да научи номера на мобилния ѝ телефон. Може би бихме могли да използваме сателит, за да открием местонахождението ѝ, ако телефонът ѝ не е изключен.

— Направи го.

— Вече работя по въпроса. Прекалено близо сме до Книгата, за да правим грешки сега. — Сиена наклони глава. — Мислех, че ще си по-разтревожен от смъртта на Фалбон.

— Не, това няма значение в дългосрочен план. Просто трябва да съм търпелив. Накрая ще държа всички в ръцете си.

— Радвам се, че си толкова уверен. — Сиена се обърна и излезе от стаята.

Сиена не е така сигурен като мен, че ще успеем, помисли си Молино. Щеше да го остави да се съмнява. И той щеше да види, че Молино е прав.

Аз ще ти помогна. Ще ги избием всичките, татко. Ще изтребим от лицето на земята тези откачени.

Усещаше сълзите, които напиреха в очите му.

— Да, Стивън — прошепна той. — Знаем...

До леглото стоеше тъмна фигура! Ръката на Рената се плъзна под възглавницата. Къде беше оръжието ѝ? Ахна, после се наведе и заби главата си в корема на мъжа. Чу изсумтяването му и ръката ѝ се стрелна към слабините му.

— По дяволите! — Той я хвана за раменете и я хвърли обратно на леглото. — Не съм тук, за да ти причиня зло.

Грейди. Беше се приготвила да се впусне напред, но замръзна на мястото си.

— Въобще не трябва да си тук. — Светна нощната лампа. — Не ми харесва, когато някой нахлуе в жилището ми. Имаш късмет, че си още жив.

Седна в леглото.

— Как влезе?

Грейди седна на стола срещу леглото.

— Имаш предвид поставените от теб умело замаскирани бомби? Беше като да напредвам в лабиринт, но Харли е изключително добър в обезвреждането на тези малки играчки.

— Не, не това имам предвид. Не разбрах, че си тук, докато не стана почти прекалено късно. Всъщност дори си успял да измъкнеш пистолета ми изпод възглавницата, преди да се събудя. Обикновено не съм толкова уязвима. — Гледаше го втренчено, право в очите. — Чух, че си добър, но аз съм обучена да блокирам Контрольорите.

— От кого?

Тя не отговори.

— Ако това ще ти донесе утеха, не успях да постигна вмешателство в ума ти, докато беше будна. Да, трудно е човек да те контролира. Трябваше да изчакам да заспиш.

— Ако си искал да говориш с мен, можеше да ми се обадиш по телефона.

Той направи гримаса.

— Да, това със сигурност щеше да е по-лесно. Трябваше да открия коя си и доколко ще мога да ти въздействам.

Тя поклати глава.

— Няма да можеш.

— Струваше си да опитам. — Облегна се назад. — А сега те познавам по-добре.

Тя спусна крака на пода.

— Но не толкова добре, колкото познаваш Мегън. Тя вероятно може също толкова успешно да те блокира. Каж ми, нима намери за необходимо да спиш с нея, за да можеш да я контролираш.

Язвителността ѝ като че ли не стигна до него — той остана невъзмутим.

— Не, онова беше удоволствие. А и много се ядосвам, когато някой друг се опита да контролира Мегън.

Тя замръзна, май трябваше да внимава.

— Предполага се, че това се отнася и за мен?

Той кимна.

— Ти имаш силен ефект върху Мегън и го упражняваш при всяка ваша среща.

— Аз не съм Контрольор.

— Знам. Но си много интелигентна, всъщност си гений. Талантът ти предполага изучаване на причините и следствията.

— Когато става въпрос за ситуации, не за хора.

— Не вярвам, че можеш да теглиш разделителна черта между двете.

— Можеш да вярваш, в каквото поискаш.

— О, така и ще направя — каза той тихо. — Например, вярвам, че си се предложила за жертва, защото си знаела, че така ще предизвикаш Мегън да те защити. Ти си много умна и знаеш, че тъй като тя е силно емоционална, ще изпита съчувствие към теб и ще поиска да те защити, всъщност ще направи всичко възможно предложеното от теб да не се случи. — Направи пауза. — Дори това да означава да постави себе си в положението на жертвата.

Тя го гледаше безизразно.

— Не съм предложила размяна на ролите.

— Защото, както казах, си много умна.

— Какво каза тя, когато сподели с нея, че ме подозираш?

— Аз не съм глупав. Никога няма дори да ѝ намекна за твоите хитрости. Тя те харесва. Печелиш нейните чувства и като член на семейството. Тя мисли, че те познава и че ти няма да се опиташ да я манипулираш.

Рената не проговори известно време.

— Аз също я харесвам.

— Това обаче няма да те спре да я манипулираш.

Тя вдигна вежди.

— Това е твое мнение, основано на твърде малко доказателства. Не ме познаваш достатъчно, та да можеш да ме съдиш.

— Не успях да те контролирам, но мога да усетя достатъчно, за да направя достатъчно добра преценка на характера. Запознат съм с различните видове мании, а ти очевидно си обсебена. Това се излъчва от теб на вълни. Мисля, че би направила всичко, за да защитиш Книгата от Молино.

— Никога не съм го отричала.

— Обаче ще се наложи да убиеш Молино, за да запазиш Книгата. В това се крие опасността. Ако рискуваш себе си, ще трябва да предадеш Книгата в ръцете на друг Пазач. Хората, които са обсебени,

никога не искат да предадат обекта, от който са обсебени. — Изучаваше я с поглед. — А не те виждам мъченица като Гилъм.

— Ще си сляп, ако е така. Аз не съм Едмънд.

— Обаче Мегън мисли, че ако се стигне до избор, ти ще вземеш същото решение.

Рената поклати глава.

— Мегън обикновено има отлични инстинкти. Може и да се изненадаш.

— Ти току-що каза, че тя не може да прозре какъв човек съм аз. Не можеш да твърдиш две коренно противоположни неща.

— Разбира се, че мога. Ти си сложен характер, а тя вижда други измерения, различни от моите. — Изправи се и остави оръжието на нощното шкафче. — Ще те оставя да спиш сега. Ще се видим утре сутринта.

— Чакай. Защо, по дяволите, дойде тук? Това някаква заплаха ли е?

Той се усмихна.

— Може би исках да разбереш, че не си толкова неуязвима, за колкото се мислиш.

„И успя“, помисли си тя с горчивина. Не се беше чувствала толкова неспокойна от момента, в който беше започнала обучението си при Марк.

— Нищо не доказа. Никога не съм мислила, че съм неуязвима. Но успях да прекъсна контрола ти и да се събудя, докато ти искаше да продължа да спя.

— Така ли мислиш?

Тя изведнъж изпита съмнение. Дали той не беше прекъснал контрола си над нея? Изучаваше с поглед лицето му.

— Блъфираш. Аз успях да те надвия.

Той се засмя тихо.

— Права си. Изплъзна ми се. Накрая.

Тя не очакваше подобно признание от него.

— Тогава, със същия успех, можеше и да не идваш.

Усмивката му изчезна.

— Дойдох, за да те накарам да проумееш, че няма да съм доволен, ако Мегън пострада заради теб. Всъщност ще съм толкова

ядосан, че ще те нарежа на парченца. — Говореше тихо, едва ли не просто така, обаче това не омаловажаваше заплахата.

По дяволите, да, той представляваше заплаха, опасност. Тя не беше свикнала със страха, но в този момент се страхуваше от Нийл Грейди. Не биваше да му позволи да види това.

— Изчезвай оттук, Грейди.

— Тръгвам. — Той кимна. — Лека нощ.

В следващия миг вратата се затвори след него.

Тя си пое дълбоко дъх от облекчение. Искаше ѝ се Марк да е при нея, за да ѝ каже колко смешно се държи. Той винаги беше твърдял, че страхът е най-опасният враг, пред когото можеш да се изправиш. Веднъж тя се беше засмяла и му беше отвърнала, че не е оригинално да цитираш чужди мисли. Намек за Уинстън Чърчил. Беше вероятно идиотска грешка да се страхува от Грейди, след като трябваше да се страхува от Молино.

Вина? Може би. Не се чувстваше доволна от сегашното си поведение, нито от онова, което щеше да ѝ се наложи да направи в бъдеще. Но какво значение имаше как се чувства тя? И Едмънд не се беше чувствал добре в мига, в който си беше прерязал гърлото. Човек винаги прави онова, което трябва. А тя трябваше да защити Книгата. Грейди беше прав, за нея това не беше свещена отговорност — такава, каквато беше за Едмънд. За нея това беше дълг и обсебване.

Не биваше да позволи на Грейди да я спре да направи онова, което трябваше. Тя се колебаеше, изчакваше да дойде моментът, в който ще може да задуши всеки намек за съжаление и разкаяние, ще може да бъде такава, каквато са я учили да бъде. Обаче Грейди не изпитваше никакви колебания, затова тя трябваше да действа бързо.

Протегна ръка към мобилния си телефон. И набра номера, който Марк ѝ беше дал предишната вечер.

„Къде, по дяволите, е той?“, запита Мегън, изпитала силно разочарование. След като двамата с Грейди се бяха върнали във вилата, тя се беше прибрала директно в спалнята си. Час по-късно беше чула Грейди да излиза. Нямаше го вече от часове. Къде ли беше? Това всъщност нямаше значение. Грейди беше в състояние да се грижи за себе си. Нямаше смисъл тя да изпадне в паника, защото този глупак не

беше сметнал за нужно да ѝ каже къде е отишъл в момент, в който над тях тегне заплахата от Молино.

Беше се опитала да не обръща внимание на страха, да заспи отново, да работи върху записките си, да се забавлява с лаптопа. Нищо не беше помогнало.

Накрая седна във всекидневната като съпруга, която чака неверния си съпруг. Беше почти сутрин, когато чу превъртането на ключа в ключалката. Обзе я облекчение, което много скоро беше изместено от гнева. Той вдигна вежди, като я видя.

— Здравей. Нима си толкова ядосана, колкото ми се струва на мен?

— Трябваше да ми кажеш, че излизаш.

— Защо? Ти не искаше моята компания. Избяга като подплашен заек, когато се върнахме във вилата.

— И ти излезе, защото знаеше, че ще се разтревожа? За да ме накажеш?

Той стисна устни.

— Господи, как можеш да говориш такива глупости! Не съм дете. Не бих се държал така само защото няма да ме пуснеш в леглото си. Знаех как ще реагираш на заплахата като мен. Знаех, че ще изпаднеш в паника, че ще те боли. Такава е природата ти. Може и да не съм любимият ти човек в момента, но със сигурност изпитваш чувства към мен. Никога не бих ти причинил това, ако можех да го избегна.

Да, беше се държала глупаво. Ако не беше реагирала прекалено емоционално, никога нямаше да каже тези думи. Грейди наистина не беше дете, а интелигентен зрял мъж.

— Защо, тогава, не ми каза, че ще излезеш?

— Надявах се да си заспала. Ти се научи да ме блокираш толкова добре, че вече не мога да кажа дори кога си будна. Изчаках един час, преди да тръгна. Имах да свърша някои неща.

— Какви неща?

— Обадох се в полицията, за да разбера дали знаят нещо повече за нападението върху Филип. Обработили са следите от гуми и са открили, че са на камион „Шевролет“, произведен между 1995 и 1998 г.

— И колко хиляди камиона са били продадени в този период?

— Възможно е да успеят да стеснят кръга. Гумите били нови, износването показвало, че са ползвани едва два месеца. Полицията ще разпита всички търговци на гуми в Атланта.

— Това може да отнеме доста време.

Той кимна.

— А може и да извадят късмет и да открият отговора още в първия ден.

— Защо не ми се обади оттам? — Тя го изгледа с присвити очи.

— Едно обаждане щеше да трае минути, не часове. Това не е единственото, с което си бил зает, нали?

— Да.

— И няма да ми кажеш.

— Точно така. Не е нещо, което трябва да знаеш на всяка цена. То няма да попречи, също така, на общата ни цел. — Извърна се. — А сега ще легна на дивана, освен ако не промениш мнението си за спането в едно легло. Само ме покани и ще съм до теб след две минути. — Усмихна се. — Нямам гордост, когато става въпрос за секс.

Така беше и с нея. През изминалата нощ бяха отишли доста отвъд гордостта. Тя не искаше нищо повече от това да го докосне. Господи, дали не беше седяла тук и го беше чакала толкова дълго точно заради това? Тревога, да. Но гладът също присъстваше, трябваше да го признае. Гладът да го види, да го докосне, да почувства дланите му по кожата си.

— Покани ме — повтори той тихо и погледът му задържа нейния. — Няма да съжаляваш.

Нямаше да съжалява тази вечер. Но щеше да съжалява само часове преди той да се затвори за нея и да откаже да ѝ се довери. Всичко, което той правеше, започваше да придобива огромно значение за нея. Не можеше да е сигурна, че няма да издаде всичко, че няма да бъде измамена. Завъртя се на пети.

— Лека нощ, Грейди.

— Наспи се добре, Мегън.

Нямаше присмехулност в тона му, но тя нямаше да спи добре и той вероятно го знаеше. Изключи нощната лампа и втренчи поглед в мрака. Щом не можеше да спи, можеше да прави планове. Да мисли за Молино. И за Книгата. И да не мисли за Грейди, който лежеше на дивана само на няколко метра от нея.

Четири часа по-късно все още не беше заспала. Звънна мобилният ѝ телефон, оставен на нощното шкафче до нея.

— Изчезвай веднага оттам! — каза Рената. Гласът ѝ беше настоятелен. — Веднага! Не знам с колко време разполагате. По дяволите, не знам с колко време разполагам самата аз. Молино не би изпратил само един човек. Не и след случилото се с Фалбон.

Мегън седна рязко в леглото.

— Какво става? Защо...?

— Ти какво мислиш? Молино. Проследил ме е. Щом е намерил мен, вероятно знае, че вие сте едва ли не на прага ми. Не мога да говоря повече. Трябва да тръгвам.

— Чакай. Ще се обадя на Грейди и...

Рената вече беше затворила. Мегън отметна завивките и скочи на крака.

— Грейди! — Грабна дрехите си и започна да се облича. — По дяволите, Грейди, къде си?

— Тук. — Грейди стоеше на прага. — Какво има? Кой беше на телефона?

— Рената. — Седна и обу обувките си. — Облечи се. Тя каза, че Молино може би вече е изпратил хората си за нас. Проследил ни е. Искаше да ни предупреди.

— Тя откъде знае?

— Не знам. Тя затвори. Каза, че Молино не би изпратил само един човек след случилото се с Фалбон. Много бързаше. — Грабна якето си. — Трябва да отидем там и да се уверим, че тя е добре.

— Чакай. — Той се обърна и тръгна към банята. — Ще се облека само за няколко минути. Ще се обадим на Харли, той ще отиде при нея.

— Аз тръгвам. Няма да те чакам.

— Напротив, ще чакаш, освен ако не искаш да тръгна след теб гол. — Обличаше се набързо. — Не искам да излезеш през входната врата без мен. По дяволите, въобще не искам да минеш през входната врата без мен. Ще излезем през прозореца на спалнята, в случай че хората на Молино ни чакат отпред. — Извади мобилния си телефон от джоба. — Ти се обади на Харли. Той е на бързо набиране.

— Как е успял Молино да я проследи? — запита тя, докато търсеше името.

— Живеем в технически свят и почти всеки може да бъде проследен, ако имаш подходящото оборудване. — Грабна едно яке и я задърпа към прозореца на спалнята. — Свърза ли се с Харли?

Тя кимна и му подаде телефона.

— Кажи му да побърза. Рената звучеше... Просто му кажи да побърза.

Рената смътно осъзна, че кърви. „Не обръщай внимание. Продължи да вървиш.“ Чуваше ги зад себе си в гората. Бяха поне двама и не бяха свикнали да се движат сред гора. Вдигаха шум като слонове, газещи шубраци. Смъртоносни слонове. Единият от тях, по-високият, беше успял да я улучи с куршум от разстояние повече от двеста ярда, като я видя да се скрива в гората. Нямахше да може още дълго време да не обръща внимание на раната. Продължаваше да кърви, а не можеше да рискува да припадне или да бъде прекалено слаба, когато я заловят. Трябваше да намали крачка, да намери място, където да се скрие. И да ги изчака. Може би щеше да намери минутка, в която да превърже рамото си. А може би нямаше. Приближаваха се. Нямахше време за нищо, освен да чака те да я подминат. После да нападне втория така, както я беше учил Марк. Нападението трябваше да е бързо и тихо, за да не разбере другият какво става.

Което означаваше, че ще трябва да използва ножа. Господи, как само мразеше ножовете! Но нямаше избор. Засили темпото при завоя на пътеката. Горе. На няколко метра пред нея пътеката правеше още един завой. Огромният дъб щеше да ѝ осигури достатъчно прикритие.

Скри се зад него и се опита да си поеме дъх. Чуваше ги. Приближаваха се. Взеха завоя и тя вече ги виждаше. Водеше пониският, вървеше на около осем метра пред другия, тялото му беше гъвкаво, както и походката му. Трябваше да изчака да вземат и втория завой. По-високият, онзи, който я беше прострелял, вече я подминаваше. Трябваше да се движи тихо, както я беше учил Марк. Беше ранена и не можеше да разчита на физическите си сили. Мъжът беше прекалено висок, за да може да пререже гърлото му, затова трябваше да разчита на точно пробождане в сърцето.

Бързо. Тихо. Сега.

Ножът влезе в сърцето му, той издаде само тих стон и се свлече на земята. Беше мъртъв. По ръцете ѝ имаше кръв. Господи, как само мразеше ножовете!

Другият мъж. Извади пистолета от джоба си и се скри в шубраците.

— Остани тук. Остави ме аз да свърша работата.

Обърна се рязко и видя Джед Харли да тича по пътеката към нея.

— Всичко е наред — каза той тихо, когато стигна до нея. — Аз ще се погрижа за него, а ти се погрижи за себе си.

Тя гледаше, замаяна, как той се скрива зад завоя. Чувстваше как адреналинът, който до този момент ѝ помагаше да стои на крака, се отдръпва от кръвта ѝ. Облегна се на близкото дърво. Да, щом Харли казваше, че ще очисти копелето, значи така щеше да бъде. Познаваше вече уменията му и можеше да му има доверие.

Започваше да се чувства слаба, виеше ѝ се свят. Трябваше да спре изтичането на кръвта, преди да е изгубила още сили. Да направи превръзка. Трепна от болка, когато съблече якето си и започна да разкопчава ризата си.

ГЛАВА 15

— Тази превръзка е направена доста несръчно — каза Харли.

Тя вдигна поглед и го видя да се приближава.

— Погрижи ли се за него?

Той кимна, като все още не отделяше поглед от рамото ѝ.

— Мили боже, трябваше ли да използваш цялата риза?

— Млъкни. Направих най-доброто, на което съм способна. Не можах да разкъсам проклетото нещо. — Всъщност беше изгубила толкова много сили, че едва беше успяла да се превърже. — Не чух изстрел.

— Счупих му врата. Създава много по-малко бъркотия от твоя нож.

— Нямах избор. Трябваше бързо да се отърва от него.

— Не те критикувам. Справи се много добре, особено като се има предвид, че те бяха двама, а ти си ранена.

— Не се дръж по този начин. Справих се добре, точка.

Той се усмихна.

— Да, така е. И тези си умения ли дължиш на братовчедата Марк?

— Той ме заведе в лагер близо до Цюрих, където обучаваха антитерористи. Тогава бях още на шестнайсет. Искаше да е сигурен, че ще оцелея във всякаква ситуация.

— И се обзалагам, че по-късно се е погрижил да придобиеш и опит.

Тя го изгледа спокойно, дори безизразно.

— Това не е твоя работа.

— Права си. Но тъй като трябва да се отървем от тези копелета, ще сметнеш ли, че е моя работа, ако запитам дали има и други трупове?

— Един във вилата. — Изкриви устни. — Беше много тромав и несръчен. Много повече от теб и Грейди, които все пак успяхте да влезете. Разбрах, че е вътре, само секунди, след като насили ключалката.

— И намери смъртта си.

Тя кимна.

— Извлякох трупа в мазето. Обаче не ми беше лесно да го убия, както беше с Фалбон. Той знаеше точно какво прави. — Направи пауза. — И имаше хлороформ със себе си. Молино ме е искал жива, по възможност.

— И ти се обади, предупреди Мегън и после побягна. Можеше да почакаш подкрепления. Бях във вилата ти пет минути, след като ми се обадиха.

— Щеше да е много лесно някой от тях да хвърли експлозив през прозореца. Пет минути? Отново си ме наблюдавал. Заповеди на Грейди?

— Не, собствена инициатива. Признавам, намирам способността ти да се справяш със ситуацията за очарователна. И не исках да си тръгна внезапно. Пристигнах в мазето прекалено късно, за да мога да се намеся. Ти вече тичаше сред гората, а хората на Молино бяха по петите ти. — Коленичи до нея и започна да сваля лошата превръзка. — Може ли? Мисля, че мога да се справя малко по-добре. Някога бях шофьор на линейка. Добър съм в обработката на раните.

— Обзалагам се, че е така. — Облегна се на ствола на близкото дърво. — Давай, покажи ми какъв експерт си.

— В коя област? Ще трябва да се ограничи, защото не искам да те заслепявам. — Свали превръзката и подсвирна тихо. — Доста е грозно. Ще има нужда от няколко шева. По-добре да се върнем във вилата и да оставя Мегън да поработи над теб.

— Искаш да кажеш, че не можеш да се справиш сам? — Изкриви устни. — Не ме заслепяваш, Харли.

— Бих могъл да те зашия. — Разкъса блузата ѝ на ивици и започна да превързва раната. — Но съм аматьор, а ти имаш красиви рамене. Бих се намразил, ако заради мен ти остане белег.

— Аз не бих се тревожила за това.

— Но аз — да. — Приключи с превръзката и седна на пети. — Може и да промениш решението си и да хукнеш след мен с мачете в ръка.

Тя потрепери.

— Не и с мачете. Мразя ножовете. И без това е достатъчно лошо да убиваш, а ножовете...

— Тогава вероятно би трябвало да се тревожа, че ще получа куршум? Какво облекчение! — Хвана я за ръката и ѝ помогна да се изправи. — Трябва да се върнем. Можеш ли да вървиш?

Тя кимна и тръгна обратно по пътеката.

— Не стъпваш много сигурно — каза Харли след няколко минути. — Ще потъпчеш ли гордостта си, за да приемеш моята помощ? Вървиш прекалено бавно за мен. Искам да се върнем при Мегън и Грейди в това десетилетие.

— Копеле! — Тя спря и си пое дълбоко дъх. — Предполагам, че вече е прекалено късно да откажа помощта ти. Все пак, позволих да убиеш човек заради мен.

— Вярно е. Вярвам, че това е прецедент. — Хвана я нежно за ръката. — Обещавам, че няма да позволя това да ми завърти главата. Облегни се на мен.

„Докосването му е топло и успокояващо“, помисли си тя уморено. Той я караше да се чувства в безопасност. Много отдавна не се беше чувствала толкова сигурна. Отпусна се върху него и го остави да поеме по-голямата част от тежестта на тялото ѝ.

— Ако ме оставиш да падна, ще ти прережа гърлото.

— Не, няма — засмя се той тихо. — Ти не обичаш ножовете.

— Имаш късмет, че раната е засегнала само плътта — каза Мегън, когато приключи с шевовете. — Макар че е достатъчно грозна. Ще ти остане отворителен белег.

— Пфу! — каза Харли с присмехулно облекчение. — Радвам се, че оставих рамото ѝ да бъде защитено от професионалист.

— Направих всичко възможно — каза Мегън, — обаче не мога...

— Той само се шегува — каза Рената. — Има странно чувство за хумор.

— Поне имам такава — измърмори Харли. — Братовчедът Марк е трябвало да се концентрира върху това, а не върху антитерористичното обучение.

Мегън гледаше ту единия, ту другия. Харли и Рената никак не си приличаха. Тя беше напрегната, Мегън едва ли не усещаше електрическите сили, които подхранваха енергията ѝ. А Харли създаваше впечатлението, че е спокоен и отпуснат, той беше по-близо

до хората. И все пак, Мегън усещаше нещо между тях... някаква връзка.

— Предишната превръзка беше добра, особено като се има предвид, че е правена в бойни условия — каза Мегън, когато приключи с рамото на Рената. — Ще трябва известно време да вземаш антибиотици и да не правиш резки движения, за да не разкъсаш шевовете, но ще се оправиш. — Смръщи вежди, когато докосна кръгъл бял белег малко над лакътя ѝ. — Това изглежда като друга рана от куршум.

Рената кимна.

— Сирия. — Дръпна ръкава на блузата си и скри белега. — Не свърши ли вече? Трябва да изчезваме оттук. Не мисля, че хората на Молино имаха време да се обадят за помощ, но...

— Когато се върне Грейди — каза Харли. — Той се обади на приятелите си от ФБР. Ще изпратят „чистачи“ тук. Ще се срещне с тях в гората.

— Ако това ще помогне, мога да се обадя на Марк.

— Изкушавам се да те оставя да го направиш — каза мрачно Мегън. — Бих искала да се срещна с братовчед ти.

— О, Господи, тя вече не само изпитва нужда да те защитава, но се включва и майчинският ѝ инстинкт — каза Харли. — Може би трябва да поговоря с нея, Рената.

— Млъкни! Ти нищо не знаеш. Тя е Слушател. Не може да се държи по друг начин.

Той направи гримаса.

— Извинете ме. Не съм запознат с нюансите на различните психични дарби. — Тръгна към вратата. — Мисля, че моето присъствие вече ви дойде в повече. Ще обиколя наоколо, за да съм сигурен, че сме в безопасност. Обадете ми се, ако имате нужда от мен. — Хвърли присмехулен поглед на Рената. — Ако това няма да нарани достойнството ви.

Не изчака отговор. Рената смръщи вежди, когато чу входната врата да се затваря след него.

— Той е такъв глупак.

— Не го мислиш всъщност — каза Мегън, докато ѝ помагаше да закопчее блузата си. — Затова не го казвай.

Рената я погледна изненадана.

— Нима ми казваш какво да правя?

— Да. — Мегън се отдръпна назад и я погледна право в очите. — Мисля, че е време някой да го направи. Това, че си добра в убиването на хора, не означава, че не си непоносимо твърдоглава.

— Какво?!

— Чу ме. Ние се опитваме да ти помогнем, а ти не искаш да чуеш нищо. Искаш всичко да става така, както е удобно за теб. Да, изпитвам съчувствие към теб, но...

— Не искам твоето съчувствие. — Рената изгледа гневно Мегън. — Нямам нужда, който и да било да...

— Стой спокойно и тихо. Пет пари не давам какво искаш ти. Харли е прав, пропуснала си няколко урока, които биха те направили много по-човечна. Ти си изключително интелигентна и чувствителна, но, по дяволите, животът е много повече от това. Защити ме, защото мислеше, че се държа с теб по този начин заради дарбата си? Глупости. Не вярвам, че Книгата може да диктува или да обясни характера ми. Онова, което изпитвам, се дължи на душата ми, с която съм родена, и на хората, с които съм се срещнала през живота си. Майка ми, Филип... — Спря да говори и си пое дълбоко дъх. — Дори ти, Рената. Ти така ожесточено се отбраняваш, че ме боли, като си помисля за това. И реших да заложа на съчувствието, което просто ще трябва да приемеш. Разбра ли?

Рената не проговори известно време.

— Разбирам. — После по лицето ѝ бавно се разля усмивка. — Всъщност, не. Никога преди не съм срещала човек като теб.

Мегън поклати глава.

— Само това ли ще ми кажеш?

Рената повдигна вежди.

— Нима очакваш да падна в прегръдките ти и да изплача душата си?

„Не, костелив орех като Рената няма да го направи“, помисли си примирено Мегън.

— Няколко искрени думи биха свършили работа. Такива, които да не изкривяват истината.

Рената се замисли.

— Добре, Харли не е глупак. Аз просто не... Не знам какво мисли той и това ме тревожи. — Изкриви устни. — Това достатъчно

искрено ли е според теб?

— Поне е начало. — Направи пауза. — А сега, кажи ми: ще преследваш ли Молино с нас, или ще ни използваш, както и целия останал свят, за да се опиташ да го заловиш сама?

— Ще си помисля.

— Не, вече си мислила по въпроса. Искам отговор. Това е най-добрият начин. Признай го.

— Може би.

— Рената!

— Добре. — Усмихна се. — Ще направя огромно усилие... Ако Книгата не бъде пожертвана.

— Е, това много приличаше на вадене на зъб — каза Мегън.

— Не, не беше. Някой ден ще позволя на Марк да ти разкаже как е изгубил три зъба, докато е бил разпитван от талибаните. — Изправи се. — А сега трябва да прибера оборудването си, преди Грейди да се е върнал. Ползваме време, което ни е дадено назаем.

— Мога да го направя вместо теб. Ти трябва да почиваш.

— Никой, освен мен, не докосва оборудването ми. Мога да почивам и по-късно.

Тя тръгна бавно, внимателно към всекидневната. Мегън виждаше, че прави усилия, за да не залита и да не се препъва.

— Сега кой е глупакът? — запита тихо Мегън. — Никой няма да повреди скъпоценното ти оборудване.

— Но ти можеш да пострадаш. Някой като Харли може и да успее да избегне капаните, които съм поставила, но е опасно за всеки друг. — Хвърли поглед през рамо. — А не искам да събирам парчетата от тялото ти. Стой далеч от моите неща.

Мегън се запита колко ли са смъртоносни тези „неща“. Харли беше споменал, че електронното оборудване на Рената е достойно за Джеймс Бонд, обаче то очевидно беше и смъртоносен капан. По-добре беше да я остави да се справи сама. Мегън все още не беше получила от Рената всичко, което искаше — Книгата очевидно още не беше сменила притежателя си. Беше успяла да получи само обещание за сътрудничество и това трябваше да ѝ е достатъчно засега.

А дали щеше да е достатъчно и занапред? Тази вечер бяха разбрали колко близо до тях е Молино. Те като че ли винаги бяха само с една крачка пред копелето.

Или дори още по-малко. Рената можеше да бъде убита тази вечер. А кой можеше да каже дали после нямаше да се впуснат по следите на Грейди, Харли и Мегън.

Време назаем, беше казала Рената. Господи, колко беше уморена от опитите си да избяга от сянката, която Молино хвърляше над тях. Затвори медицинската си чанта и се изправи. *Върни се, Грейди. Време е самите ние да хвърлим малко сенки.*

Грейди се върна във вилата на Рената след трийсет минути.

— Да вървим — каза настоятелно. — Изпратих Харли обратно в нашата вила да опакова багажа ни и да вземе колата. Трябва да изчезнем оттук.

— ЦРУ създадох ли някакъв проблем?

— Не. Винъбъл съвсем ясно им е дал да разберат какво трябва да бъде направено. Харли обаче, докато претърсвал околностите, открил пресни следи от гуми в почвата пред мазето. Кое то вероятно означава, че мъжете са били четирима, а не трима. Шофьорът е видял какво е развитието на събитията и е потеглил веднага, след като е разбрал, че другарите му няма да се върнат. Кое то пък означава, че онова, което е знаел той, вече го знае и Молино. Знае, че сме с Рената, и ще има възможност да ни залови всичките, ако действа бързо. — Погледна Рената. — Ще дойдеш ли с нас?

Тя кимна.

— Идеята ми се струва добра. — Взе куфарите си и тръгна към вратата. — Веднага.

— Ето, това ми харесва. Абсолютно подчинение. — Грейди протегна ръка към чантата ѝ. — Аз ще я нося. Ще вървим по-бързо.

— Никой не докосва нейните „неща“ — каза Мегън. — Очевидно могат да избухнат всеки момент.

— В този случай ще направя изключение — каза Рената. — Обаче ти много ще се разтревожиш, ако той се разлети на парчета. — Тръгна към вратата. — Къде отиваме?

— На летището. Ще вземем чартърен полет до Атланта. Успяхме да проследим последното обаждане на един от телефоните, които взех от хората на Молино. Кодът беше на Южен Тенеси.

— Мислиш, че Молино е там? — запита Мегън.

— Вероятно.

— Но ти каза, че той пребивава главно в Мадагаскар.

— Мястото е прекалено отдалечено от сегашните действия, ако остане там, няма шанс да получи онова, което иска. Молино сигурно вече е не само разочарован, но и много ядосан. Ако знае къде сме, със сигурност иска да ни убие по-скоро.

— А ние можем ли да разберем къде е той?

— Най-вероятно ще ударим на камък. Повикванията към номера на Молино вероятно са програмирани да се прехвърлят през половината номера от щата, за да не може номерът да бъде проследен. Помолих обаче Винъбъл да се опита да го открие. — Сви рамене. — Но може би ще е най-добре да заложим на чакането и наблюдението.

— Не — възрази Рената. — Трябва да го накараме да излезе от прикритието си. Знаеш, че той пак ще изпрати хора, Грейди. Никога няма сам да свърши черната работа. Как мислиш, че е издържал толкова дълго в подземния свят? Едмънд каза, че чувството му за самосъхранение е много силно, добре развито. Единственият път, когато се е показал, е била появата му при Едмънд. Мисля, че е бил отчаян, не се е надявал да открие Мегън. По онова време може би не се е надявал толкова да докопа Книгата, а просто е искал в нея да открие твоето местонахождение. Вероятно е мислел, че за него няма никаква опасност, а е горял от желание да причини огромна болка на един откачен.

Мегън ококори очи.

— Казваш, че вината за преследването на Едмънд е моя?

— Не, Молино и без друго щеше да изпрати някого да свърши мръсната работа. Просто нямаше да дойде самият той. След като е открил, че работиш в „Сейнт Андрюз“, нямал желание незабавно да сложи ръце върху Книгата и се е скрил обратно в дупката си. — Обърна се към Мегън. — Как се е държал с Едмънд?

— Беше възбуден, зъл, изпълнен с екстаз, че държи в ръцете си един откачен, както той мисли за нас.

— А отчаян?

Мегън се замисли.

— Да, усещаше се и някаква трескавост.

— Ето го отговора. Трябва да го докараме до нервна възбуда, да раздвижим кръвта му, да дърпаме струната на отчаянието му, да го

дразним. Да го накараме да пожелае да се покаже.

— Сигурен съм, че ще ни кажеш как — отбеляза Грейди.

— Да. — Рената погледна Мегън. — Грейди мисли, че искам да те използвам като примамка за Молино. Че се опитвам да те манипулирам.

Мегън смръщи вежди.

— Но ти предложи самата ти да бъдеш примамката.

Рената сви рамене.

— Да, така беше.

— Запитай я. — Грейди гледаше Рената с присвити очи. — Нещо се е променило. И тя може би ще ти каже истината.

— Няма нужда да ме пита. — Рената се обърна към Мегън. — Играех си с теб.

Мегън отново ококори очи.

— Какво?

— Исках да съм сигурна. Молино иска да те види мъртва повече, отколкото иска Книгата. Майка ти е убила сина му. И той иска да убие дъщеря й. Молино губи разсъдъка си, когато стане въпрос за смъртта на сина му. Едмънд каза, че ще е истински фанатик по отношение на теб. В сравнение с теб, Книгата няма значение, тя е силно омаловажена. Да, той я иска, но не така силно, както иска теб. За да стигне до теб, той ще поеме рискове, които не би поел заради Книгата. Примамката не би била достатъчно добра. Трябва да го накараме да поеме този риск.

Мегън стисна устни.

— По дяволите, можеше да ми кажеш направо, вместо да се опитваш да ме манипулираш.

— Исках това да се случи — каза Рената простичко. — Виждах, че е достатъчно само да измисля сценария и че ти ще свършиш останалото. Ти обаче имаш силна воля и идеята трябваше да е твоя. За мен това беше повече от ясно. Винаги съм успявала да проумея правилно причината и следствието, както и да манипулирам ситуацията. Беше като един от проектите, които разработвам за компанията си. Нямах да позволя Молино да те нарани. Аз просто не можех да бъда примамката.

— Очарователно — каза Грейди.

— Не бъди толкова самодоволен — каза Рената с неочаквана ожесточеност. — Нима мислиш, че това ми харесваше? Молино обаче е прекалено голяма заплаха. Трябва да се отърва от него. — Погледна Мегън. — Ти трябва да се отървеш от него.

— И това би оправдало всичко?

— Да. И ако имаш номера на Молино, можеш и сама да го накараш да се впусне след теб. Обади му се. Ядосай го, накарай го да побеснее.

— Млъкни, Рената! — каза Грейди.

— Виждаш ли, той не иска да те постави в опасност. — Направи пауза. — Има и нещо друго, което трябва да знаеш. От снощи насам е много лесно телефонът ми да бъде проследен. Прекалено лесно. Не мислех, че ще дойдат толкова скоро. Не бях готова.

Мегън ококори очи за трети път.

— Позволила си на хората на Молино да разберат къде си?

Грейди изруга тихо.

— Грейди се опитваше да застане на пътя ми. Той не искаше ти да поемеш никакви рискове повече. Реших, че ако опасността е по-близо, ще се наложи да действате. — Срещна погледа на Мегън. — Направих го, нали?

— И те простреляха.

— Направила съм леко погрешно изчисление.

— Защо ми казваш всичко това?

— Не обичам лъжите. Марк твърди, че те са необходими, но аз не исках да те лъжа. Човек лъже враговете си, а ти не си мой враг. Просто трябваше да те подтикна в правилната посока.

Мегън я гледаше втренчено, изпълнена с много и най-различни чувства. Гняв, разочарование и съжаление. Една част от нея искаше да разтърси Рената. Тя притежаваше онази особена егоистичност на децата, която се съчетаваше с превъзходния ѝ ум и с онази проклета дарба. А може би тази егоистичност ѝ беше втъпена, бяха я научили да бъде такава? Тя просто се опитваше да оцелее и изпълняваше дълга си по единствения начин, който ѝ беше известен.

— Е? — Изражението на Рената издаваше бдителност и желание да се отбранява.

О, какво пък, по дяволите.

— Разбира се, ти ще дойдеш с нас. — Мегън тръгна към вратата. — Може и да не мислиш, че ще бъдеш картата, която ще накара Молино да се покаже, но имаме нужда от всяка помощ. Ти ми каза, че си също така Откривател. Майка ми някога успя да намери Молино. Ти може също да успееш. Освен това, у теб е Книгата.

— И тя вероятно би те пожертвала, за да я задържи — каза сухо Грейди.

— Може би. — Погледна Рената. Толкова много предизвикателство, ожесточеност и уязвимост. — Би ли го направила?

Рената мълчеше.

— Не знам. — Добави предпазливо: — Вероятно. Затова е по-добре да се погрижите да нямам избор.

— Пътуват обратно към Атланта — каза Сиена. — Качиха се на борда на самолета преди два часа. Идват право в ръцете ни.

Молино поклати глава.

— Много си нетърпелив. Няма да е толкова лесно. Обаче нещата, които си струват, никога не са лесни. — Усмихна се.

— Ще се радваш, когато това приключи, нали?

— Да — каза рязко и безцеремонно Сиена. — Цялата тази работа пречи на бизнеса. Съгласен съм, че Книгата си струва. Ако можем да използваме номерата на швейцарските сметки, ще сме се уредили до края на живота си. Ти обаче не можеш да мислиш за нищо друго, освен за Мегън Блеър. — Добави: — Питам се дали не би искал да се концентрираш изцяло върху нея и да ми прехвърлиш бизнеса за известно време.

— Амбиции, Сиена? — запита тихо Молино. — И след като убия кучката, вероятно ще откроя, че ме няма никъде в твоята схема?

— Просто направих предложение — каза Сиена. Лицето му беше безизразно. — Става все по-трудно да държа това копеле Кофи Баду под контрол. Той има други купувачи за децата, а ти не му даваш парите достатъчно бързо, та да е доволен. Иска да се срещне с теб и да обсъдите нови договорни условия.

— Още пари.

Сиена кимна.

— А ти не искаш да си направиш труда. Нека аз да свърша работата.

Молино поклати глава.

— Кажи му, че ще се срещна с него следващата седмица. Уреди срещата.

— Ако ти се откажеш, той ще прекрати работата си за нас.

— И ти ще кажеш самодоволно: „Нали ти казах“. — След това си помисли, че това ще са последните думи, които Сиена би изрекъл: — Но аз няма да се откажа. Ще приключа с Мегън Блеър в следващите няколко дни.

— Как?

— Мисля. Тя иска да ме открие, така ли? Ще ѝ позволя да го направи. Ще я накарам да лази на колене пред мен. — Оголи зъби в злорада усмивка. — Никога няма да повярваш, че майка ѝ накара момчето ми да полудее, нали? Искаш ли да изнасилиш Мегън Блеър? Ще ти позволя да я имаш за една нощ, преди да ѝ прережа гърлото. Дори ще те оставя да си поиграеш с нея, както направи с Гилъм. Не искаш ли възможност да докажеш, че съм глупак.

— Никога не съм казвал, че си глупак.

— Продължавай — каза Молино тихо. — Направи го. Предизвиквам те.

Сиена сви рамене.

— Щом настояваш. Ще се радвам да чукам кучката. Никога не съм се страхувал от неясни форми в мрака. Но първо трябва да я заловиш и да я доведеш тук жива.

— Не се тревожи. — Молино протегна ръка към мобилния си телефон. — Но имам няколко проблема. — Ще започна да ги разрешавам един по един.

Чартърният самолет, който бяха наели, кацна в Джорджия рано следобед. Кацнаха не на международното, а на малко частно летище северно от града.

— Трябва да действаме бързо — каза Харли, докато подаваше багажа на Рената. — Подкупих пилота да фалшифицира плана на полета в последната минута при Кенесо, Джорджия, обаче Сиена не е

глупав. Щом знае откъде сме тръгнали, ще ни е проследил до финалната точка. Скоро ще бъде в града, в който сме пристигнали.

— Къде отиваме? — запита Мегън, докато вървеше след Харли и Грейди по пътеката между седалките.

— Далтън, Джорджия — каза Грейди. — Някъде около час по магистралата. Харли уреди да наемем къща извън града. Ще се настаним и ще чакаме.

— Ще чакаме какво?

— Развитие.

— Ще наблюдаваме и ще чакаме? — запита Мегън. — Не, Грейди. Мисля, че Рената е права. Трябва да го подтикнем да се покаже от прикритието си. Ще раздвижим нещата, ще направим едно-две телефонни обаждания.

— Страхувах се, че ще кажеш това.

— Рената каза, че трябва да накараме кръвта му да кипи. А е трудно да се направи, докато неговите хора ни преследват.

— По дяволите! Няма да се откажеш, докато не говориш с него, нали?

— Така е — отговори тя незабавно с надеждата, че отвращението ѝ към Молино и неохотата да говори с него няма да проличат.

Мисълта да се изправи лице в лице с Молино предизвикваше шок и отхвърляне. Тя го познаваше интимно от епизода с Едмънд Гилъм и историята на Грейди за отношението му към майка ѝ. Щеше обаче да е съвсем различно да се срещне с него.

— Съгласна съм, щом това ще помогне. И какво трябва да кажа?

— Импровизирай. Имаш добра интуиция и не се страхуваеш да говориш онова, което мислиш. Сама ще измислиш нещо. — Погледна Рената. — А може би нашата малка приятелка ще ти помогне. Каза, че е изключително добра по въпросите на причината и следствието.

— Не бъди толкова смел — предупреди го Рената. — Ако ще оставим кучетата да тичат по дирите ни, трябва да си готов да я защитиш.

— Не ние, а ти искаш да пуснеш кучетата след нас — каза Грейди, докато слизаше по стъпалата. — След като тя се обади на Молино, ще я скрия някъде, където ще е в безопасност, докато всичко отmine.

Рената изсумтя доста неблагозвучно.

— Наистина ли мислиш, че тя ще ти позволи да го сториш?

— Престанете да говорите за мен, все едно че не съм тук — каза Мегън. — Ще постъпвам, както намеря за добре, Грейди. Никъде няма да се крия.

— Казах ти — измърмори Рената. — Господи, никога не съм мислила, че ще кажа тези думи на някого с толкова голямо задоволство.

— А ти престани да се държиш като самодоволно дете. — Мегън последва Грейди надолу по стъпалата. — Нека просто да побързаме. — Изравни се с Харли, който вървеше към тъмносин автомобил, паркиран в края на пистата. Каза му: — Искан ми се да съм далеч от тях. Те са като две котки, които вечно се бият за мишката.

Харли се усмихна.

— Въобще не е така. Те ще убият мишката. Грейди и Рената се карат, защото искат да опазят живота ти.

— Грейди — може би. Но Рената?

Той кимна.

— Тя може би се чувства длъжна да те използва, но съм сигурен, че е готова да жертва живота си, за да не попаднеш в ръцете на Молино. Не е така твърда, както й се иска да вярваме.

— Аз не мисля, че е твърда. — Тя от самото начало усещаше уязвимостта на Рената. — Понякога я съжалявам. — Настани се на предната седалка на колата. — А понякога ми се иска да я хвана и да я разтърся.

— Като по-малката сестричка? — запита той тихо.

Мегън направи гримаса.

— Нещо такова.

ГЛАВА 16

Бялата къща със стени, обшити с дъски, наета от Харли в покрайнините на Далтън, беше заобиколена от хълмове и скрита от шосето от малка горичка високи борове. Беше поне на седемдесет години, обгърната от всички страни от веранда и излъскани от употреба дървени стъпала.

— Не е особено впечатляваща — каза Харли. — Стара фермерска къща. Земята била продадена, семейството се преместило. То очевидно било голямо. Има четири спални, две бани и огромна кухня. Агентът по недвижима собственост каза, че ще остави ключа в кошницата, която виси от гредата до вратата.

— Така е. — Грейди бръкна в нея и извади ключа. — Храна?

— Ще отида до супермаркета в града. — Харли погледна Рената. — Искаш ли да дойдеш с мен?

Тя сви рамене.

— Ако ти искаш. — Седна на предната седалка. — Аз също трябва да купя някои неща.

— Площадка за изстрелване на ракети?

— Как позна?

Мегън поклати глава, докато гледаше как колата се отдалечава по алеята.

— Тя може би не се шегуваше.

— Е, не, няма да търси точно това. — Отключи входната врата. — Не е толкова лесно да намериш такива неща в малък градец. А и Харли ще я наблюдава какво купува.

Нямаше преддверие, а мебелите във всекидневната бяха стари, някои дори изтърбушени, а и немного чисти.

Тя сбърчи нос.

— Надявам се, че спалните са по-добри.

— Няма да стоим тук дълго — каза той и тръгна към кухнята.

Тя го последва.

— Това е добре. Малко съм уморена от това да слушам как двамата с Рената се карате като малки деца. — В шкафа имаше стъклени чаши, тя взе една и я изми. — А и не разбирам защо го правите.

— Може би не ми харесва фактът, че тя се опитва да те използва — усмихна се той. — Вероятно мисля, че това е моя привилегия. — Вдигна ръка, когато тя отвори уста да проговори. — Просто се шегувах. — Усмивката му изчезна. — Знам, че не позволяваш да те използват. Но се промени след онази нощ, която прекара във фургона на Гилъм. Рената е свързана с него и този факт те кара да омекваш.

Тя не можеше да го отрече.

— Коего обаче не пречи на преценката ми. — Завъртя кранчето на чешмата и изчака водата да се избистри. — Вода от кладенец. — Напълни чашата и отпи глътка. — Добра е. Помниш ли, че пиехме кладенчова вода онова лято на плажа? В нея имаше прекалено много желязо и косата ми стърчеше във всички посоки. Ти непрекъснато ми се подиграваше за това.

— Помня — каза той с надебелял глас.

Тя замръзна, погледът ѝ се стрелна към лицето му. О, по дяволите. Отмести бързо поглед, но беше прекалено късно. Усещаше чувствеността му, страстта, познатото ѝ желание. Нейното собствено тяло отговаряше на сигналите, които получаваше. Извърна се, допи водата и остави чашата на плотта.

— По-добре да отида да разгледам спалните. Може би ще трябва да се изперат чаршафите...

— Шшш, тихо. — Той беше зад нея, дланите му обхванаха гърдите ѝ. — Чаршафите могат да почакаат. — Потриваше бавно тяло в нейното. — А ние не можем.

Мили Боже! Цялото ѝ тяло беше живо, гореше. През него премина дълга тръпка. Горещина. Нужда, която заглушаваше всичко друго. Изви се в дъга към него.

— Това не трябва да се случва.

— Напротив, трябва. Казах, че ще ти дам време, обаче ти го искаш. — Дърпаше я надолу, към пода. — Нали?

О, да! Повече от вода в пустинята, повече от огън през зимата. Стисна го силно за раменете.

— Харли ще...

— Ще ни даде да разберем кога ще влезе в къщата. — Разкопчаваше блузата ѝ. — По дяволите, липсваше ми.

— Смешно — отговори тя накъсано, дишаше тежко. — Не е минало толкова много време.

И все пак ѝ се струваше цяла вечност. Знаеше какво иска да каже той. Гладът беше там, не можеше да бъде пренебрегнат, чакаше нетърпеливо.

— Това няма да промени нещата. Няма да го допусна.

— Ще взема, каквото мога. Ако мислиш, че след това ще можеш да си тръгнеш от мен, направи го. — Той съблече ризата си и я хвърли встрани. — Само не лъжи, който и да е от двама ни, че няма никакво значение. Всеки път има значение. — Дланите му я разтриваха, галеха. — Всяко докосване...

Лудост.

Дъхът ѝ излизаше на пресекулки, докато се опитваше да разтвори пръстите си, които инстинктивно се забиваха в раменете му.

— Трябва да тръгвам. Трябва да...

Тя затвори очи. Не искаше да тръгва. Искаше да остане тук и да го прегръща, а после да го направят отново. Отблъсна го и седна.

— Харли и Рената ще се върнат скоро. — Грабна дрехите си и скочи на крака. — Ще отида горе да намеря някоя от баните.

Той не помръдна. Гледаше я как върви към вратата.

— Казвал ли съм ти някога, че имаш страхотен задник?

— Не.

— Вероятно съм бил зает с много по-важни наблюдения — каза той. — Като например начина, по който ме докосваш...

— Тихо. — Хвърли му поглед през рамо. — В случай, че не си забелязал, аз си отивам от теб, Грейди.

— Забелязах. — Усмихна се. — Сега знаеш, че можеш да го направиш. Нямам никаква тайна власт над теб. Тогава защо да не се забавляваме при всяка възможност? Животът е кратък и човек никога не знае какво го чака зад ъгъла.

Тя си помисли, че той има власт над нея. Само като го гледаше да лежи гол там, усещаше как кръвта ѝ кипва във вените. Никога през живота си не беше виждала по-красив мъж, а и той можеше да прави с

нея неща, които никой друг не можеше. Привличането между двамата беше прекалено силно, за да не му обръща внимание, затова трябваше да бъде предпазлива. След днешния ден нищо не беше ясно.

— Не? — Той я гледаше с присвити очи. — Правя всичко възможно да те накарам да победиш страха си. Помисли си. Имало е моменти, когато не съм контролирал нито теб, нито ситуацията, когато си ме карала да се чувствам слаб и възбуден като гимназист. Може би трябва да внимавам с теб.

Тя навлажни устни.

— Може би.

Той се усмихна.

— Ще рискувам. — Махна с ръка. — Отиди да се облечеш. Ще донеса куфарите ти и ще ги оставя в една от спалните. Ще се видим на вечеря.

— Добре.

Тя изтича бързо нагоре по стъпалата и тръгна по коридора, като отваряше вратите от двете страни. Накрая откри баня. Само след минути вече влизаше под душа и дърпаше найлоновата завеса. Студената вода беше истински шок за топлото ѝ отпуснато тяло, направи го твърдо и стегнато. Искаше ѝ се водата да може да я шокира и умствено, защото се укоряваше, че не беше предотвратила секса с Грейди.

Забрави. Желаше Грейди и го получи.

Той беше прав — щом той имаше власт над нея, тя трябваше да осъзнае, че докосването ѝ може да го направи слаб. Защо да не се забавляват... Така беше казал и Грейди. Опитваше се да я убеди или да я контролира? Беше прекалено опасно да избере убеждението, щом ставаше въпрос за човек, контролирал спомените ѝ в продължение на толкова много години.

Обаче сексът си беше секс. Не изглеждаше да има нещо по-дълбоко, да е...

Не! Нямахте дори да се осмели да мисли за това. Щяха да заловят Молино, а после тя щеше да се потопи в собствения си живот, който беше избрала още преди да ѝ се случи тази лудост. Господи, онзи живот ѝ се струваше така далечен и чужд сега.

Чужд? Не, сегашното ѝ съществуване беше странно и чуждо. Беше страшно, че не беше осъзнала този факт веднага. Грейди ѝ беше

казал, че се е променила, но тя все пак щеше да се върне към старото след приключването на всичко това.

Господи, надяваше се, че ще може да се върне.

Мегън излезе от банята и в коридора се размина с Рената, която носеше цял куп чаршафи.

— Ще ги сложа в пералната машина, а после и аз ще взема душ — каза тя. — Тази къща не е била наемана от години. Тъжно е, когато се замислиш. Като старица, която е била занемарена, и после, постепенно, забравена.

— Тъжно е. — Стори й се странно, че точно Рената прави това сравнение. — Харесва ли ти къщата?

— Да, особено верандата. Напомня ми една къща в Бостън. Живеехме в нея с мама. Бях само на пет или шест, но ми беше... уютно. — Сви рамене. — Или може би мислех така, защото не виждах много често мама. Непрекъснато пътувах между Щатите и Германия, където живееше баща ми. Онази година беше наистина щастлива за мен. — Тръгна към стъпалата. — Взех втората спалня вляво, защото забелязах куфарите ти в първата. — Хвърли поглед през рамо. — Само твоите куфари. Няма ли да спиш с Грейди тук?

— Не. Но това не е твоя работа.

— Просто се питах дали няма да се наложи да ходим на пръсти около *ситуацията*. — Направи гримаса. — После реших, че не е трябвало да проявявам тактичност и да отида на покупки с Харли.

— Тактична? Ти?

— Мога да бъда тактична. Мисля, че правиш грешка, като спиш с Грейди. Той е Контрольор и не знам как можеш да му имаш доверие. Но той ти доставя удоволствие, значи искам да го имаш.

— Благодаря — каза Мегън сухо.

— Вероятно казах нещо погрешно. Никога няма да предположиш, че ме смятат за особено красноречива в офиса.

— Не, наистина не бих предположила.

— Но в офиса е, все едно че съм актриса върху сцена. По-лесно е. — Тръгна надолу по стъпалата. — Ще сложа чаршафите в пералнята, а после ще приготвя руло Стефани, преди да взема душ. Харли каза, че ще приготви любимия си десерт.

— Баумкушен.

— Точно така. Трябваше ми цяла вечност да намеря всички необходими за него продукти.

— Тогава, предполагам, не си имала време да купиш площадка за изстрелване на ракети? — пошегува се Мегън. — Грейди каза, че и без това ще ти е трудно да намериш такова съоръжение в Далтън, Джорджия.

— Ако наистина исках, щях да намеря. Марк щеше да ми намери източник.

— Братовчед ти трябва да е удивителен човек.

— Удивителен? Да, би могъл да се нарече и така. — Извика през рамо: — Ти ще направиш салатата. О'кей?

— Добре.

Мегън подсуши косата си, докато вървеше към спалнята. Срещата с Рената ѝ се беше отразила добре. Беше я върнала към състоянието на нормалност, не всичко се въртеше около Грейди и чувствата ѝ към него. Имаше и други хора на света, други гледни точки, други цели. Съществуваха и спомените от детството, веранди, които създаваха уют, и братовчедът Марк, който все още беше загадка.

Ако имаше късмет, щеше да успее да се концентрира върху всички тези периферни фигури и поне тази вечер да забрави Грейди.

Не се получи.

Не би могла да усеща по-остро присъствието му по време на вечеря. Долавяше ясно всяко негово движение, всяка интонация на гласа му. По дяволите, надяваше се, че това не е очевидно за Харли и Рената. Беше смешно да се чувства така.

Избяга веднага след десерта. Измърмори неясно някакво извинение и изтича на верандата, от която Рената беше така очарована. Луната беше почти пълна, светеше ярко над горите в далечината. Пое си няколко пъти дълбоко въздух. Да, така беше по-добре.

— Мегън.

Вцепени се. Не се обърна.

— В момента не искам да разговарям с теб, Грейди.

— Така си и мислех. — Той застана до нея. — И това е добре. — Извади мобилния си телефон. — А искаш ли да говориш с Молино?

Тя го погледна втренчено.

— Сега?

— Каза, че ще говориш с него. Моментът и сега е подходящ като всеки друг.

— Просто не очаквах да бъде толкова скоро. — Тя бавно протегна ръка и взе телефона. — Не и тази вечер.

— Толкова си разтревожена, че дори Молино не би могъл да те разтревожи повече. — Изкриви устни. — Повярвай ми, предпочитам аз да бъда причината за безпокойството ти, но искам това с Молино да приключи. Той ще се опита да те нарани по всички възможни начини.

Тя поклати глава.

— Ще се справя. Имаш ли номера му в момента?

— Да. — Взе телефона обратно от ръката ѝ. — Ще трябва аз да го избира. Първото, което Молино ще предположи, е, че искаме да го проследим. Ще те свържа и дори ще те представя на онова копеле. Ще е по-безопасно за теб, ако разговаряш с него само няколко минути. — Набра бързо номера и изчака отсреща да отговорят. — Молино? Не? Сиена, тук е Нийл Грейди. С мен е Мегън Блеър. Тя иска да разговаря с Молино. Не, не затваряй. Знам, страхувате се, че ЦРУ ще ви проследят посредством сателит, затова ще сложа край на разговора. Ако Молино иска да разговаря с Мегън, може да ни се обади от телефон, който той смята за безопасен. Тя ще бъде на телефона в продължение само на три минути. След изтичането на това време ще затвори. — Сложи край на разговора. — А сега ще чакаме.

— Мислиш ли, че ще се обади?

— О, да. Не ми се иска да го призная, но Рената е права по отношение на този кучи син...

Телефонът звънна и той го подаде на Мегън.

— Разговаряй с него.

— Това е неочаквано удоволствие, кучко — каза Молино. — Макар че ако ще ми се молиш да те оставя да живееш, няма да се случи.

— Няма да те моля. Защо да го правя? Хората ти са некадърници. Не успяха дори да ме докоснат.

Да го накарам да побеснее от гняв, помисли си. Рената вероятно беше права. Добави преднамерено:

— И ти ли си толкова непохватен като тях?

Той мълчеше, но Мегън усещаше гнева му.

— Майка ти не мислеше така — каза той тихо. — Знаеш ли колко много мъже я изнасилиха, докато я държахме в плен?

Заляха я шок и отвращение.

— Синът ти, Стивън.

— Но той беше такова великодушно дете. Обичаше и удоволствията.

Болката се разрастваше в нея. Трябваше да я потисне. Грейди беше казал, че той ще се опита да я нарани. Не трябваше да позволи това да се случи. Трябваше да намери неговата слабост. От какво се страхуваше Молино? И тогава разбра каква посока да следва.

— Той беше наказан за стореното от него, нали? Майка ми го накара да полудее. Трябваше само да го хване за ръката и всичката стаена в него лудост беше отключена. Било е толкова лесно за нея. Трябвало е да го направи по-рано. Чух, че синът плакал като невръстно дете. Бил е слаб, човек, който никога...

— Млъкни! — каза той с дрезгав глас. Започваше да се ядосва истински.

— След минутка. Нямам желание да говоря за неудачник като сина ти Стивън. Просто искам да знаеш, че няма да имаш шанс да ме убиеш, както стори с майка ми.

— Затова ли се обади?

— Да, исках също така да чуя гласа ти. Това ще ми помогне да се фокусирам.

— Да се фокусираш? — повтори той бавно.

— Уморена съм от опитите ти да ме заловиш. Искам да умреш, Молино. Но първо искам да се превърнеш в безмозъчен идиот като сина ти. — Добави тихо, със стаена в гласа злоба: — Искаш ли да ме подържиш за ръката, Молино? Лудостта трябва да е ужасна, отвратителна, щом синът ти е избрал да се самоубие, за да ѝ избяга. Искаш ли да бъдеш като сина си?

— Откачена — каза той с дрезгав глас.

— Да. Ти знаеш, че съм дъщеря на майка си, в противен случай нямаше да се опиташ да ме убиеш. Само че пропусна своята възможност. Накара ме аз да те преследвам.

— Затвори — каза Грейди.

Тя кимна, но продължи да говори:

— А майка ми те откри, нали, Молино? Лагерът ти е бил на сред джунглата и тя все пак го е намерила. Аз също мога да го сторя. Ти си също толкова безпомощен като сина си.

— Ще те убия! — Гласът на Молино беше тънък, пронизителен. — Откачена. Откачена. Двамата със Стивън ще те нарежем на парчета. Не можеш да ни избягаш.

Беше наистина побеснял, когато затвори телефона. А тя трепереше.

— Вярвам, вече няма съмнение, че Молино сам ще се впусне подире ми. Няма да се крие в Мадагаскар и да остави някой друг да ми пререже гърлото. — Подаде телефона на Грейди. — Молино май вече започва да полудява. Говореше за сина си така, като че ли е още жив.

— Казах ти, че е обсебен.

Тя потрепери.

— Никога не съм била по-близо до такава грозота в живота.

Той се усмихна безрадостно.

— И реши да се потопиш в нея.

— Искаме да го ядосаме. Трябваше да го ударя там, където го боли най-много. Той вярва, че майка ми е виновна за смъртта на сина му, затова реших да не споря с него.

— Ти самата не изглеждаш много убедена.

— Аз все още не съм убедена, че тя е била Пандора. Дори да се окаже, че е била, не мисля, че аз съм. Просто трябваше да накарам него да повярва. Той мрази *откачените*, но едновременно с това се страхува от тях. Трябваше да заложа на този страх. Прекъснах ли разговора, преди обаждането да може да бъде проследено?

Той кимна.

— Дадох ти малко време.

— И аз така реших. — Обърна се. — Сега мисля да си легна.

— Ела тук — каза той тихо и направи крачка напред. — И не се напрягай. Просто искам да те прегърна. Трепериш.

— Нямам нужда някой да... — Той я прегърна, а тя зарови лице в гърдите му. Господи, чувстваше се толкова добре, ужасът, който Молино беше внесъл в живота ѝ, оставаше извън тази прегръдка, в тези мигове той не съществуваше. — Образно казано, след като трябваше да бродя сред дивите зверове в гората, сега ми даваш пилешка супа? — прошепна тя. — Не е необходимо, Грейди.

— За мен е. — Галеше я нежно по косата. — Гледах лицето ти, докато говореше с Молино. Аз самият имам нужда от утеха.

— Какъв егоист си! — възкликна тя.

— Нима това е нещо ново? Винаги съм бил такъв.

— Не се прояви като егоист онази нощ в пещерата, в която майка ми намери смъртта си. Помогна ми, макар да знаеше, че това няма да е лесно. Можеше да ме оставиш само с гласовете.

— Не, не можех. Опитах, но беше вече прекалено късно за мен. — Пръстите му разтриваха нежно слепоочията ѝ. — Да, значи онова също е било проява на егоизъм.

— Не можеш да ме убедиш.

— Удивително. А ти подлагаш на съмнение намеренията ми. Нима омекваш, Мегън?

— Не. — Тя го отблъсна. — Просто вярвам, че хората не са бяло-черни. — Тръгна към вратата. — С изключение на Молино. Той е черен чак до дъното на душата си. Ще ми дадеш ли снимка на Молино? Щом той ме преследва, трябва да знам как изглежда. Няма да го позная, ако ме връхлети на улицата.

Той кимна.

— Ще се свържа с Винъбъл и ще го накарам да ми изпрати снимка на мобилния телефон или пък на компютъра.

— На Сиена — също. Той се наслаждаваше на измъчването на Едмънд Гилъм. Не се подчиняваше просто на заповедите на Молино.

— Не съм изненадан. Беше наемен убиец, преди да влезе в групата на Молино. Той е изключително жесток. Двамата с Молино са съгласни по някои въпроси, но по други мненията им се различават.

— Кога ще мога да имам снимките?

— Тази вечер. Ще се обадя веднага.

Тя отвори вратата, която водеше обратно в къщата.

— Чудесно.

— Свърши добра работа тази вечер, Мегън — каза той тихо.

— Дяволски си прав.

Тя влезе вътре и тръгна направо към спалнята си. Вече не трепереше, но все още беше силно разтревожена. Грозните, отвратителни нотки в онзи телефонен разговор сякаш все още звучаха край нея, заливаха я с мръсотията си.

— Добре ли си? — Рената я пресрещна на горната площадка на стълбите. — Обадила си се на Молино?

— Да, ти откъде знаеш?

— Излязох на верандата след Грейди. Реших, че ще те обезпокои, а ти беше вече достатъчно неспокойна.

Мегън повдигна вежди.

— И ти се канеше да ме защитиш от него?

Рената не проговори няколко секунди.

— Може би — каза после.

— Мога и сама да се грижа за себе си, Рената.

— Обаче позволяваш на хората да те нараняват.

— Това е мой избор.

— Всичко зависи от гледната точка на човека. Животът се състои от различни сценарии, готови да бъдат задействани само от една-единствена дума или действие. Ако съм там, за да кажа тази дума или да предприема това действие, ти никога няма да бъдеш наранена.

Мегън я гледаше с нескрито удивление. После се засмя.

— Мили боже, това е най-изкривеното обяснение за желанието на човека да се бърка в чужди работи, което съм чувала.

Рената наклони глава на една страна.

— Така ли? Мога да кажа много по-изкривени неща без никакво усилие?

— Сигурна съм, че можеш. — Усмивката все още беше на устните ѝ, макар и едва доловима, когато запита: — Защо аз? Защо избра да защитаваш мен?

— Не знам. — Тонът изведнъж се промени, издаваше неловкост. — Мисля... че те харесвам. — Добави бързо: — Разбира се, може би това е така, защото си член на семейството, а аз съм обучена да го защитавам.

— Да, възможно е това да е обяснението — каза Мегън тихо. — Но се надявам да не е. Аз нямам много приятели, Рената. Ще е прекрасно, ако се окажеш една от тях.

Рената извърна поглед.

— Ще се наложи да почакаме, за да разберем, нали? — Смени темата. — Какво ще ми кажеш за разговора с Молино?

— Беше му излязла пяна на устата, когато затворих. Накарах го да мисли, че съм Пандора и Откривател като майка ми. Той ми

повярва.

— Той мисли, че *откачените* наистина са такива, не знае достатъчно за нас. — Направи пауза. — Можеше да му кажеш, че аз съм Откривателят. Така част от гнева му щеше да е насочена към мен.

— Ще е по-добре да има една главна цел, към която да е насочена параноята му. Така ти ще можеш да изчезнеш в сенките. Успяха ли вече ЦРУ да научат местонахождението му?

— Още не. Опитват се да проникнат в къщата му в Мадагаскар, а тя е много добре защитена.

— Е, предполагам, че той няма да се върне там, докато не се увери, че съм мъртва — каза Мегън сухо.

— Кипеше от гняв? — повтори Рената с усмивка.

— Беше като бясно куче. — Мегън тръгна към спалнята си. — С ударение на *бясно*. — Спря се на прага. — Искам да знам за Откривателите, Рената, какво да очаквам. Ще дойдеш ли в стаята ми да ми разкажеш за тях?

Рената кимна.

— Макар че няма кой знае какво да се знае. — Последва я в стаята и седна на перваза на прозореца. — Ти каза, че майка ти е била Откривател.

— Обаче не го знаех, докато Грейди не ми каза. Не знаех нищо за нейните таланти.

— Това ми се струва... странно. Винаги съм знаела за семейството и че повече от нас имат един или друг талант. Знаех, че съм Откривател, още на седемгодишна възраст. Не развих нито един друг талант по-късно.

— Не беше ли уплашена?

— Марк нямаше да позволи да се страхувам. Майка ми беше много заета и нямаше време да ме обучава, затова ми изпрати Марк. — Усмихна се. — Мисля, че понякога той нямаше търпение да се занимава с мен, но всичко се промени, когато Едмънд му каза, че ме е избрал за следващия Пазител на Книгата. Оттогава насетне никога не показваше, че съм бремене за него. Знаеше, че трябва да ме подготви.

— И обучението за Пазител на Книгата е било по-важно от нуждите на малкото момиченце.

Рената, усмихната, клатеше глава.

— Ти ме съжаливаш. Марк беше много добър с мен. Ти не разбираш.

— Така е — каза Мегън. — Но се опитвам да разбера. Разкажи ми какво е да си Откривател.

— Аз съм много добра в това. Марк мислеше, че талантът ми е ценен, и работеше заедно с мен.

— Как го правите?

— Първо трябва да имаш вещ на човека, когото се опитваш да откриеш. Това вече го знаеш. Предметът се нарича най-общо „котва“, защото е единственото нещо, което пази равновесието ти, докато си по следите на издирвания. После се концентрираш и виждаш дали можеш да направиш връзка.

— Връзка?

Рената смръщи вежди и се опита да обясни.

— То е нещо като... докосване. Но повечето време трябва да се стремиш да се приближи достатъчно, за да може да се включи обхватът. Едва тогава можеш да осъществиш връзката. Когато това стане, се чувстваш така, сякаш те теглят с въже, водят те.

— И това е всичко?

Тя кимна.

— Освен ако връзката не е достатъчно силна, та да ти позволи да видиш обекта. Понякога, след като осъществиш връзката, получаваши картина на обекта. Ако имаш късмет, тя може да ти осигури следа и няма да се наложи да разчиташ изцяло на „въжето“, за да намериш обекта.

— Значи ключът е в това да имаме някаква вещ на Молино?

Рената кимна.

— Дайте ми достатъчно силен предмет, който да използвам като „котва“, и мога да намеря всекиго.

— Е, да се надяваме, че Винъбъл ще успее скоро да ни изпрати такъв. — Мълча известно време. — И наистина ли се получава, Рената?

— Да. — Рената се усмихна. — Давам ти дума. Ако мога веднага да тръгна на лов, можем дори да се надяваме, че ще намеря Молино, преди да сме те изложили на опасност. — Изправи се. — Вдъхнах ли ти увереност?

Мегън кимна.

— Знанието винаги помага. Чувствам се така, сякаш опипвам пътя си в мрака.

— Поне имаш компания. — Тръгна към вратата. — Имаш характер, който кара хората да искат да споделят тъмните ти дни. Винаги ще има човек, готов да ти помогне, Мегън. Грейди, Харли, дори аз.

Затвори тихо вратата на спалнята след себе си. Мегън отиде до прозореца и се загледа в полята, облени в лунна светлина.

Молино беше някъде там, по света, разяждан от омраза, планиращ ходовете си срещу нея, действащ. Колко ли близо беше?

Снимката на Молино и Сиена беше под вратата, когато се събуди на следващата сутрин. Испита истински шок, като я видя. Подсъзнателно беше очаквала снимки от типа на паспортните, но тази беше голяма и ярка и показваше двамата мъже, седнали заедно на една маса в открит ресторант. Бяха небрежно облечени и усмихнати, двама най-обикновени на вид мъже, навлезли в петдесетте си години, отпуснати, може би във ваканция. Молино беше с малко по-тежко телосложение, с изгърбен нос и гъста тъмнокестенява коса, обсипана със сребристи нишки. Беше облечен в риза на оранжево-кафяви райета и панталони в цвят каки. Светлокафявите очи на Сиена бяха повдигнати в ъгълчетата и леко наподобяваха котешки, лицето му имаше триъгълна форма, косата му беше руса и силно оредяваща. Ризата и панталоните му бяха безупречно ушити и създаваха впечатлението, че е крайно придирчив.

Тя все още гледаше втренчено снимката, когато след няколко минути Грейди почука на вратата.

— Искан да се уверя, че си ги получила — каза той. — Пристигнаха късно снощи. Изненадана ли си?

— Да. А вероятно не трябва да бъда. Не вярвам да е заради факта, че изглеждат напълно обикновени хора. Може би е заради самата снимка. Седят на слънце, пият вино, прекарват добре, като че ли го заслужават.

— Да.

— Но те не го заслужават. — Преглътна, за да премахне буцата, заседнала в гърлото ѝ. — Те убиват, измъчват, продават деца на разни

зверове, унищожават по различни начини човешки животи. Ако на света има справедливост, те ще горят в ада.

— Понякога справедливостта идва след дълго време.

— Да побързаме тогава, по дяволите. Не можем ли да направим нещо повече?

— Винъбъл използва всяка своя връзка във ФБР и местните сили в Тенеси, опитва се да открие Молино. Изисква време.

— А междувременно Молино и Сиена седят на слънце и животът им е прекрасен — каза тя с горчивина.

— Не и в момента — усмихна се той. — Мисля, че снощи го разтревожи достатъчно, че да не седи на задника си.

— Ако е така, добре.

— Имаме данни и за камиона, чийто притежател нападна Филип. Гумите били купени с кредитна карта от „Нешънъл кар сървис“.

— А разполагаме ли с име? — запита тя нетърпеливо.

— Тим Дарнел. Студент в университета в Джорджия. Двайсет и две годишен, умен, с приятна външност, няма полицейско досие.

— Тогава, възможно е нападателят да не е той — отбеляза тя разочарована.

— Но може и да е той. Израснал е във ферма в Южна Джорджия, бил луд на тема лов и оръжия. Родителите му били изключително бедни, но Дарнел, изглежда, има много пари. Полицията разпитала една от бившите му приятелки, тя не била сигурна в какво точно е замесен. Напуснала го, защото се страхувала от него.

— Не могат ли да го задържат за разпит?

— Ще го направят, ако го открият. Не се е връщал в апартамента си от дни. Дебнат наоколо, но без късмет.

— Мислиш, че се е присъединил към Молино?

Той сви рамене.

— Молино не е близък с никого, с изключение на един стар и доверен лейтенант. Познават се отдавна и добре, той изпълнява всичките му поръчки. Но ако успеем да заловим Дарнел, може би ще успеем да го убедим да ни помогне да поставим капан за Молино.

Тя предпазливо запита:

— Как?

Той повдигна вежди.

— Без мъчения. Макар че бих прибягнал дори до това, ако се наложи. Обаче може би ще е по-полезно да извадим торбата с фокусите — психичните трикове, по отношение, на които ти си толкова недоверчива все още. Аз съм Контрольор и не са много хората, върху които нямам влияние. Предполагам, че нямаш нищо против да накарам Дарнел да ни даде исканото от нас.

— Нямам.

— Вероятно трябва да съм благодарен и на малкото. — Той се обърна. — Понякога подозирам, че ти си толкова предубедена, колкото е и Молино, по отношение на „откачените“.

— Би било ирационално, тъй като съм една от вас.

— Малка част от теб обаче още се противи — подхвърли той през рамо, докато вървеше по коридора. — Харли приготвя закуска. Ще е готова след трийсет минути. Не закъснявай. Харли много се ядосва, ако приготвената от него храна изстине.

— Ще бъда точна, тогава. Господ да ме пази да не ядосам Харли!

Тя захвърли снимката върху нощното шкафче и тръгна по коридора към банята. Радваше се на новината за идентифицирането на Дарнел, защото тя донякъде уравнивяваше чувството за безнадеждност, което беше изпитала, докато гледаше снимката. Грейди беше успял да повдигне духа ѝ, сега тя беше убедена, че не действат като в мъгла. Трудно беше просто да се изчаква развитието на нещата, да се надяват то да ги отведе до Молино. Така поне се виждаше, че правят малки крачки напред.

ГЛАВА 17

Мобилният телефон на Мегън звънна късно в онзи следобед. И тя чу гласа на доктор Джейсън Гарднър. А той беше казал, че ще се обади само в случай, че има какво да ѝ каже. О, Господи, надяваше се новините да са добри.

— Как е той? — запита тя веднага. — Казахте, че според вас има промяна. Добра или лоша?

— Не се вълнувайте толкова — каза той предпазливо. — Не мога нищо да обещаая. Казах ви, че чичо ви...

— Той е по-добре? Не бъдете така дипломатичен, разговаряйте с мен.

— Мисля, че е по-добре. Вече два пъти стисна ръката ми, когато го помолих да отговорите на въпроса ми с „да“ или „не“.

— Сигурен ли сте?

— Стискането беше слабо, но не мисля, че беше автоматичен рефлекс. Апаратите не показват никаква промяна, но е възможно това да е началото.

— Слава богу!

— Имаме обаче нужда от внезапно и значително подобрение. Сега той като че ли броди из лабиринт, от който не може да намери пътя навън. Виждал съм няколко такива случая, в които този слаб отговор изчезва само след няколко седмици. Не мога да позволя състоянието му да се влоши.

— Какво можем да направим?

— Аз прекарвам при него толкова време, колкото мога да отделя. Главната ми сестра, Мадж Холоуей, е с него през останалото време. Говорим му. Задаваме му въпроси. — Направи пауза. — Но мислим, че той има нужда от контакт с човек, който го обича и когото той обича достатъчно, за да направи усилие да се върне в този свят заради него.

— Той има нужда от мен?

— Мисля, че ще... помогне.

— Ще бъда там още тази вечер. А вие ще бъдете ли в болницата, за да мога да разговарям с вас?

— Ще се погрижа. В колко часа?

— В девет или дори преди това. Може да се наложи да променим плановете си. В коя стая е той?

— 14 Б. В края на коридора.

— Ще бъда там.

— Ще ви чакам. Благодаря ви, доктор Блеър.

— Не, аз ви благодаря. — Тя затвори и се обърна с лице към Грейди. — Възможно е Филип да излезе от комата.

— Това е прекрасно! — каза той тихо. — Намерението ти да отидеш там не е добро.

— Няма да успееш да ме разубедиш. Той има нужда от мен.

— Не бих и помислил. Не обичам да правя напразни усилия. Просто отбелязвам фактите.

— По-добре е от това да седя тук, да кръстосвам палци и да чакам. Имам възможност да направя нещо полезно. Възможно е присъствието ми там да е решаващо за излизането на Филип от комата.

— Добре. — Изправи се. — Ще ми позволиш ли да се погрижа пътуването да е възможно най-безопасно за теб? Възможно е Молино да наблюдава болницата.

Тя кимна.

— Да, щом ще мога да прекарам известно време с Филип.

— Можеш ли да се ограничиш до едно посещение? — Видя я да смръщва вежди. — Ще импровизираме. Аз ще вляза с теб в стаята. Харли и Рената ще огледат района около болницата, за да се уверят, че е безопасен. О'кей?

— Ще трябва да съм доволна. — Тръгна към стълбите. — Ще отида да взема куфарите и медицинската си чанта. Може да се наложи да прекарам нощта с Филип. Както каза Гарднър, онова, което Филип преживява, е като лутане в лабиринт. Не се знае кога може да стигне до изхода.

— Да се надяваме, че ще е скоро — каза Грейди тихо.

— Не само се надявам, но и се моля.

— Аз също.

Тя се поколеба.

— Благодаря, че не ми създаде трудности, Грейди.

— За бога, той е и мой приятел — каза той рязко. — Иска ми се това да се беше случило в някой друг ден, но човек не може да контролира съдбата. Ще отидем там и ще се погрижим да останеш жива. — Тръгна към вратата. — Ще отида да кажа на Харли и Рената да се приготвят.

Гарднър се обърна към сестра Мадж Холоуей, след като приключи разговора с Мегън.

— Тя ще дойде, Мадж.

Мадж се усмихна.

— Нима се съмняваше? Каза, че е една от хората, които са готови да пожертват себе си за другите. — Сведе поглед към Филип Блеър. — Не се случва много често да дадем надежда на роднините на пациентите. Господи, надявам се, че ще го върнем в този свят. Има ли шанс?

— Има. — Приблужи се до леглото и хвана отпуснатата ръка на пациента. — Винаги има шанс, нали, Филип? Ти си добър човек и Господ трябва да е на твоя страна. И това би трябвало да означава нещо.

— Той има и теб — каза Мадж. — Трябва да има значение и фактът, че ти също си на негова страна.

— Кажи го на останалите петима пациенти в това отделение, които не се справят така добре като Филип — каза той уморено. — Аз обаче трябва да се надявам, Мадж. — Обърна се. — Охраната на Филип все още ли е пред вратата?

— Джордън? — Мадж кимна.

— Кажи му днес да стои в стаята. Искам да съм сигурен, че Филип и Мегън са в безопасност.

— Веднага. — Тя излезе забързано от стаята.

Гарднър дълго време гледа Филип.

— Продължавай да се бориш, Филип Блеър. Ще си добре, ако продължиш да се бориш.

По дяволите, надяваше се, че казва истината.

— Това не е умно — каза Харли. — Молино може да е подслушал разговора и вече да е изпратил там хората си. Не трябваше да й позволяваш да отиде.

— Знам — каза нетърпеливо, дори сприхаво, Грейди. — Знаех, че той е слабото ни звено, още когато го настаних в „Белхейвън“. Затова и накарах Мегън да ограничи времето на разговорите си. Винаги има вероятност да проследят обажданията.

— А сега дори няма да има нужда да ги проследяват, ако Мегън се втурне към леглото на Филип.

— Не сме сигурни, че разговорът е бил подслушан. — Вдигна ръка, когато Харли понечи да каже нещо. — Добре, знам, че не можем да поемаме рискове. Затова и трябва да й разчистим пътя. Обади се на охраната, която уреди за Филип... Как се казваше той?

— Лий Джордън. Добър е.

— Нека бъде нащрек. Аз ще вляза с нея в стаята на Филип. Ти и Рената ще огледате паркинга и близките околности за снайперисти. — Бръкна в джоба си и му подаде копие на снимката, която беше дал на Мегън, както и на снимката от шофьорската книжка на Дарнел. — Снимки на Молино, Сиена и Дарнел. Ако е изпратил други хора, ще трябва да се справиш сам.

— И Дарнел кара пикап „Шевролет“?

— Ако все още го използва.

— Той, изглежда, е доста упорит. Като насъскано куче. Мъжете, които бият жените, обичат хората да ги смятат за мачовци. Вероятно му харесва мъжественият вид, който един камион придава на шофьора си. Обзалагам се, че вече го е сменил обаче.

— Не се обзалагай. Просто не му позволявай да се изплъзне, ако го видиш.

— Не можеш ли да я разубедиш?

— Не. — Грейди се обърна. — Не се и опитах. Тя реагира чисто емоционално. Не мога да се боря с тази нейна страна. По дяволите, не искам да се боря с емоционалността й. Защото тя е прекрасна.

— Ако не стане причина да я убият.

— Няма. Защото няма да го позволя. — Тръгна с широки крачки към входната врата. — Просто свърши своята част от работата.

Белхейвън

На паркинга пред четвъртото крило на болницата имаше само няколко коли, паркирани сравнително близо до малката сграда.

— Очевидно часовете за посетители са приключили — каза Грейди още със слизането от колата. — Или пък нямат много посетители в отделението за пациентите в кома. Предполагам, че за роднините е по-лесно да ги забравят, след като веднъж са уредили да се грижат добре за тях.

— И, спомни си, в отделението има само шестима пациенти. Гарднър вярва, че така ще може да се концентрира по-добре върху лечението на всеки. — Мегън тръгна към входа. — Аз обаче няма да забравя Филип.

— Знам. — Той ѝ отвори стъклената врата. — Точно затова сме тук.

Коридорът на правоъгълната сграда беше мрачен, слабо осветен, зад кръглото бюро до вратата седеше само една сестра. Мегън и Грейди тръгнаха към нея и тя вдигна глава от документите, върху които работеше. Беше обикновена на вид, леко пълна, прехвърлила трийсетте. На значката беше изписано името ѝ: Мадж Холоуей. Усмихна се, сякаш се извиняваше.

— Съжалявам. В отделението не допускаме посетители след девет часа вечерта. Тъкмо се канех да заключа. Ще ви помогна ли, ако погледна последния доклад за състоянието на вашия близък?

— Ние вече получихме доклад от доктор Гарднър — каза Мегън. — Трябва да се срещна с него в четиринайсета стая.

— О, да. — Лицето на сестра Холоуей изведнъж грейна. — Става въпрос за Филип Блеър. Надявах се да съм тук, когато дойдете. Бяхме толкова развълнувани от неговото подобрене. Доктор Гарднър никога не се отказва. Имате късмет, че именно той работи по случая.

— Осъзнавам го — каза Мегън, без да спре. — Далечният край на коридора?

— Точно така. Желая ви късмет.

— Благодаря.

— Изчакай ме. — Грейди я хвана за ръката. — Почти тичаш.

— Искане ми се да тичам. Развълнувана съм. — Погледна го. — Знаем, че, искаш да ме предупредиш да не храня напразни надежди. Не го прави. Не мога да постъпя различно.

— Не бих и помислил. — Погледът му оглеждаше всяка врата, покрай която минеха, шареше ту наляво, ту надясно. — Ще бъде напълно безполезно. Аз обаче съм реалист. Ще запазя вълнението си до момента, в който видя, че Филип е по-близо до връщането в този свят.

Той спря на няколко метра от вратата в края на коридора.

— Остани тук. Нека вляза първи.

Тя хвърли поглед през рамо към сестрата зад бюрото и смръщи вежди.

— Всичко изглежда наред.

— Надявам се, че е същото с Харли и Рената отвън. — Грейди тръгна към вратата. — Нека обаче не разчитаме на онова, което виждаме на пръв поглед. Аз самият доста често съм придавал форма на реалността, за да имам вяра в нея.

— Да, но Молино не е Контрольор. А това е... Какво има? — Той гледаше над рамото ѝ към входната врата. — Защо...

— По дяволите! — Той отвори вратата на стаята на Филип, сниши се и влезе. — Залегни!

Сестрата излезе от сградата. Вървеше бързо, едва ли не тичаше, към джипа, паркиран до входната врата.

Това не се харесваше на Рената. Сестрата вървеше прекалено бързо, а Мегън и Грейди току-що бяха влезли в сградата. Марк винаги беше казвал на Рената, че всяко необичайно поведение е като червен флаг. Разбира се, ставаше въпрос за медицинска сестра, а спешни случаи имаше винаги. Огледа джипа, който сестрата в момента изкарваше от паркинга.

Не, по дяволите, нещо не беше наред. Рената протегна ръка към телефона си, в същия миг запали двигателя и последва джипа вън от паркинга. Трябваше да предупреди Мегън. И да се надява, че Грейди ще се окаже достатъчно наблюдателен да я опази жива.

Грейди извади оръжието си и се претърколи под болничното легло, което беше на няколко метра от вратата. Не последва стрелба.

Нямаше нито ругатни, нито възклицания. От мястото си под леглото, той не виждаше никого в стаята.

— По дяволите, Грейди. Какво става?

— Остани на мястото си, Мегън. Няма проблеми, доколкото виждам.

В банята? Започна бавно да изпълзява изпод леглото. Нещо топло се разля по ръката му. Кръв. Замръзна, като видя кръвта, която се стичаше от леглото и капеше върху ръката му и върху бежовите плочки. О, Господи! Нямаше да погледне към мъжа върху леглото. Не още. Не и докато не се увереше, че в банята няма никой.

Мегън някак смътно осъзна, че телефонът ѝ звъни. Нямаше да му обърне внимание. Всеки нерв от тялото ѝ беше напрегнат. Беше изцяло фокусирана върху онова, което ставаше в стаята на Филип. Бяха минали само секунди, откакто Грейди ѝ беше казал да остане в коридора, но на нея ѝ се струваха векове.

— Грейди.

Не последва отговор.

— Ако не ме пуснеш да вляза, ще се обадя на полицията.

— Не искаш да влезеш тук, повярвай ми. Аз ще изляза.

Обзе я паника.

— Ако няма проблем, защо не искаш да... — Тя не довърши изречението. Скочи на крака и предпазливо влезе в стаята на Филип.

Кръв. Чаршафът на леглото беше пропит с кръв от гърлото и лицето на мъжа, който лежеше в него.

— Мили боже!

Тя се сви до стената. Коленете ѝ се огънаха и тя се плъзна на пода.

— Филип...

— Не. — Грейди коленичи до нея. — Аз също си помислих така. Но мъжът не е Филип. Трудно ми е да го идентифицирам по тази каша, останала от лицето, но мисля, че е Гарднър.

— Гарднър? — Погледът ѝ се спря на лицето на Грейди. — Мъртъв?

Той кимна.

— Мисля, че се е случило през последните няколко часа. — Направи пауза. — Има още два трупа в банята. Според личните документи, единият е на Джордън — охраната, наета от Харли. Бил е прострелян от упор. Най-вероятно е бил изненадан. Другият е на жена в медицинска униформа. Почти сигурно това е главната сестра Мадж Холоуей. Вратът ѝ е бил счупен.

Мадж Холоуей.

— Жената зад бюрото носеше значка с това име.

— Видях я да излиза бързо веднага, щом влязохме в стаята на Филип. Изчака само да ни посрещне и веднага излезе.

Мегън разтри слепоочията си.

— Но къде е Филип?

Грейди поклати глава.

— Трябва да е... Как са го изкарали от сградата?

— Как е успял Молино да убие Гарднър и сестрата? Ако Гарднър е бил негов затворник известно време преди смъртта си, той вероятно му е нареждал какво да прави. Изглежда, са си играли с него, преди да му прережат гърлото.

— Кучи синове! — Гласът му трепереше от гняв. — Гарднър беше добър човек. Интересуваше се от Филип. Всъщност беше еднакво загрижен за всичките си пациенти. Искаше да ги върне...

Звънна мобилният ѝ телефон.

— Отговори — каза Грейди.

Тя вече натискаше зеления бутон.

— Дарнел ми каза, че имало страшно много кръв — каза Молино. — Не е ли добре, че си лекар и следователно няма да повърнеш?

— Копеле такова! Какво ти е сторил Гарднър?

— Нищо. Той много ни помогна, но ни излизаше много скъпо, а вече не ни беше полезен.

Обзе я силен шок.

— Какво?

— Предложих му астрономическа сума пари, за да те примами там. Сиена преговаря с него известно време.

— Той не би ти продал пациент.

— Всеки си има цена. Той беше идеалист, който вярваше, че един човек може да се принесе в жертва заради много други. Щяха да спрат

парите за неговия център.

— Не ти вярвам.

— Можеш да вярваш, на каквото желаеш. Разбира се, на него казах онова, в което искаше да вярва той. Че единствената причина, поради която искаме да те заловим, е Книгата. И той се хвана, защото отчаяно се нуждаеше от пари. И улесни Дарнел. Обади се на охраната в стаята и така тихомълком се отървахме от него. Сиена го увери, че просто ще завържем Джордън и ще го затворим в банята. Гарднър трябваше просто да отпрати сестрата, обаче Дарнел пристигна малко по-рано.

„Убиецът пристигал по-рано и само поради тази причина бил отнет още един скъпоценен човешки живот“, помисли си Мегън и й прилоша.

— Филип все още ли е жив?

— Толкова жив, колкото може да бъде купчина немислеща и несъзнаваща плът. Бях истински изненадан, че ти не се отърва от него веднага, щом приятелят ми Дарнел го превърна в неподвижен труп.

— Той не е труп — процеди тя през зъби. — И състоянието му се подобрява.

— Така чул и Дарнел, докато се опитвал да те проследи. Подслушвахме телефона на Гарднър от момента, в който ти излетя за Швеция.

— Твърдението на Гарднър, че Филип се подобрява, отговаряше ли на истината?

— О, да, и Гарднър се разкъсваше. Обаче не достатъчно, че да жертва малкото си царство. Двамата със Сиена спорехме дали ти ще поемеш риска. Макар нито един от двамата ни да не разбира начина ти на мислене, решихме, че вероятно ще го поемеш заради подобрението на чичо си. Ние, разбира се, никога не бихме били толкова глупави.

— И защото двамата сте леденостудени — като буци лед.

— Не бях студен към сина си. Няма нищо студено и в омразата ми към теб, кучко. Тя е гореща, нажежена до червено и ме разяжда всеки ден от живота ми. Можех да изпратя Дарнел и още неколцина да те убият, щом научих, че ще отидеш в „Белхейвън“. Помислих по това, но после реших, че няма да го направя. Щеше да е много рисковано в присъствието на Грейди и Харли, но това беше само едната причина. Искам да те видя да умираш бавно. — Гласът му беше надебелял от

злоба. — Искам да те убия така, както убих Едмънд Гилъм. Искам сам да го направя. Искам да гледам лицето ти и да знам, че изпитваш нечовешка болка.

— Това няма да се случи.

— Напротив. Защото в ръцете ми е този отвратителен зомби, към когото ти, изглежда, си силно привързана. Разбира се, няма да се грижим толкова добре за него, колкото доктор Гарднър и неговите медицински сестри. Няма да разполага с топло легло. Ще го оставя в мазето, а там е малко студено и влажно.

— Това ще го убие. Иmunната му система...

— Тогава ела да го вземеш.

— Ще го освободиш ли, ако се предам в ръцете ти?

Чу как Грейди тихо изруга.

— Възможно е. Нямам никаква полза от него.

Тя стисна силно слушалката.

— Къде?

— Редуинг, Тенеси. Какво приятно име за град, нали?

— Отседнали сте там?

— Разбира се, че не. Ела на гробището на хълма и ще обсъдим размяната.

— Ще обсъдим? Не съм глупачка, Молино.

— Обаче мислиш по странен начин, когато са замесени безпомощни хора. Ела на гробището утре вечер в единайсет. Ако имаш късмет, единият от трупите там няма да бъде на Филип Блеър. — Той затвори.

— Размяна? — запита Грейди.

Тя кимна рязко.

— Редуинг, Тенеси. Гробище на хълма. Иска да обсъдим споразумението. Утре вечер в единайсет.

— Това е капан. Няма да ти предаде Филип. Иска да те нарани, а знае, че ще ти причини огромна болка, ако убие Филип.

— Това го знам. — Погледът ѝ се спря на просмуканото с кръв болнично легло. — Гарднър се оказа истински Юда. Молино го е убил, за да не му плати. Убил е Джордън и сестрата просто защото са били на погрешното място в погрешния момент.

— Трябва да тръгваме, Мегън — каза тихо Грейди. — Ако смяната на сестрата свършва скоро, ще дойде друга, а не искаме да ни

видят тук. Ще последват страшно много обяснения, а такива не ни трябват в момента.

Тя все още не искаше да тръгне. Гарднър беше предал Филип и тя не даваше пет пари за него. Не се интересуваше дали причината за всичко това е идеализмът му. Поне веднъж не изпитваше съчувствие към чуждата болка. Той е могъл да намери и друг начин да събере нужните му средства. Обаче Джордън и сестрата бяха намерили смъртта си в същата тази стая. Струваше ѝ се безчувствено да ги оставят просто така.

— Мегън.

— Добре, добре. — Тя се изправи и тръгна към вратата. — Знам какво ми казваш. Но то просто не ми харесва.

Тя тръгна с широки крачки по коридора към изхода. Той беше все така почти тъмен, мрачен и смълчан, както когато влязоха в сградата. Тих като мъртвите. А такива бяха тримата души, които са били живи и пълни с намерения само преди часове.

Тя извади мобилния си телефон, когато стигна до колата.

— Ще се обадя на 911 и ще им кажа, че има спешна ситуация в това крило. Не мога да си тръгна оттук просто така, без да се погрижа. Тук има и безпомощни пациенти и е възможно те да се нуждаят от непрекъснати грижи или пък от спешна помощ.

— Обади се. — Той запали двигателя. — Ще сме на няколко пресечки, преди да са изпратили тук човек от главната сграда. — Телефонът му звънна и той отговори. — Тръгваме, Харли. И вие двамата с Рената изчезвайте бързо оттук. — Слуша няколко секунди. — Добре, ще се свържем с нея. — Сложи край на разговора. — Рената следяла сестрата, която бързо изтича навън. Тръгването ѝ толкова скоро и бързо предизвикало подозрения у нея. Освен това, колата ѝ нямала разрешително за този паркинг. Опитала се да ти се обади, но не получавала отговор. Затова се обадила на Харли и го помолила да се свърже с нас.

— Харли видял ли е Дарнел, или някои от хората на Молино тук? Той поклати глава.

— Не, но открил камион, който отговарял на описанието. Вероятно се е наложило Дарнел да транспортира Филип в линейка, за да избегнат подозренията, и е бил принуден да зареже камиона. Харли претърсва жабката в момента.

— Ако Дарнел е толкова умен, колкото твърдиш, не би оставил никакви доказателства.

Грейди сви рамене.

— Човек никога не знае. Поне имаме две следи, които водят към Молино. И можем да работим по тях.

— Ако Рената не изпусне сестрата, която преследва.

— Не мисля, че Рената е от хората, които губят онова, след което са се впуснали — каза той сухо. — Обади й се.

— След като се обади в полицията. — Тя вече набираше. — Пациентите са най-важни.

Той кимна.

— Да, така е. Човешкият живот трябва да се спасява на всяка цена.

Мобилният телефон на Рената се включи незабавно на „гласова поща“, когато Мегън й се обади. Тя опита още три пъти, но резултатът беше все същият.

— Изключила е телефона си. — Прехапа долната си устна. — Или го е направил някой друг.

— Сестрата?

— Ако работи за Молино, вероятно е толкова лоша, колкото е и той. За бога, най-малкото е стояла там, без да се намеси, и е позволила да бъдат убити трима невинни души.

— Не мисля, че е успяла да залови Рената. Според думите на Харли тя е забележителна.

Мегън набра отново.

— Рената е ранена. И не знае със сигурност, че сестрата... О, отговори ми. Слава богу! Добре ли си, Рената?

— Да — отговори Рената. — Просто бях малко заета. Капан ли беше?

— Да. Доктор Гарднър, главната сестра Мадж Холоуей и Джордън, охраната, са били убити. Филип не беше там. В ръцете на Молино е. Жената, която преследваш, не е медицинска сестра и вероятно работи за Молино.

— Това вече го разбрах. Е, всъщност знам малко повече. Името на жената, която проследих, е Хеда Киплер. Наистина работи за

Молино и също като него е добра в налагането на грозотата в света.

— Ти как разбра?

— Казах ви, че бях заета. Ние двете сме в стая в мотела „Феърфийлд“ на 40-та магистрала. Елате да я вземете.

— Тръгваме.

— Не бързайте. Ние си бъбрим приятно, нали, Хеда?

Мегън затвори и се обърна към Грейди.

— Мотел „Феърфийлд“ на 40-та магистрала. Каза, че няма нужда да бързаме, обаче аз не съм сигурна, че това е вярно.

— Защо?

— Тя вече знае истинското име на жената. Не знам точно какво е преподал братовчедът Марк на Рената по отношение на методите на разпит.

Първото, което Мегън видя, когато Рената отвори вратата, беше завързаната за стола Хеда Киплер. Устата ѝ беше запушена, лицето ѝ беше силно наранено, кърваво и подуто. Мегън погледна Рената със смръщени вежди.

— Рената.

— Нямахте да го направя, ако не бях принудена — побърза да каже Рената. — Тя се нахвърли върху мен, когато спрях колата пред мотела. Трябваше да се защитя. — Направи гримаса. — Тя също ме удари няколко пъти. Ще трябва пак да ме зашиеш.

Мегън забеляза кървавото петно на рамото на Рената.

— Раната се е отворила. Седни и ще я зашия.

— Не сега — каза Грейди. — Трябва да узнаем какво ѝ е заповядал Молино, преди той да е разбрал, че тя е в ръцете ни. — Погледна Рената. — Колко успя да изтръгнеш от нея, преди да дойдем?

— Трябва да се погрижа за раната — каза Мегън. — И, по нейни думи, тя само се е защитавала.

— Хм, предполагам, че не е съвсем невинна, нали така, Рената?

Тя срещна погледа му.

— Не съм. Вече я поразтърсих. Не можем да губим дни с нея. Марк би сметнал това за „неефективно“. — Обърна се към Мегън. — Не съм ѝ нанесла постоянни телесни повреди. Просто ѝ дадох да разбере, че съм сериозна. Тя им е помогнала да отведат твоя Филип.

Нима би предпочела да ѝ позволя да ни лъже, да съчинява разни истории, докато не стане прекалено късно за него?

Мегън поклати уморено глава.

— Не, но не ми харесва фактът, че ти си се заела с това. Защото са нанесени рани и на теб.

— Какво откри? — запита повторно Грейди.

— Тя е работила за Молино в Париж, Атина и Маями в последните десет години. Правила е всичко — от пренасянето на пари от наркотици до поръчки като тази. Според нея той разполага с убежище в Тенеси, но никога не е била там.

— По дяволите!

— Била е обаче в апартамента, който той държи в Маями. 1230 на „Оушън Вю“. Миналия месец му е доставила там пакет от Централна Африка.

— Той не е в Маями сега, по дяволите.

— Не, но ЦРУ могат да влязат в апартамента и да ми донесат негова вещ. Имам нужда от такава, за да го открия. Защото не успяха да намерят нищо на други места.

— Сигурна ли си, че в онзи апартамент има нещо, което ще можеш да използваш? — запита Мегън.

Рената изкриви устни.

— О, да. Хеда Киплер казва, че държи нещата, които му е занесла, във второто чекмедже до вратата на банята. Каж ми да донесат каквато и да е вещ от чекмеджето и ще успея да открия Молино.

— Изглеждаш сигурна.

Погледът на Рената срещна злобните очи на Хеда Киплер.

— Абсолютно.

— Мегън трябва да се срещне с Молино в Редуинг, Тенеси, утре вечер. Редуинг може да ти бъде отправна точка. — Грейди сви рамене. — А може би не. Той би могъл да избере място на другия край на щата от онова, където се крие.

— Ще опитам Редуинг. Ако накараш ЦРУ да действат бързо, ще започна търсенето още утре.

— Ще се обадя веднага на Винъбъл — каза Грейди. — Той може да изпрати някого да прибере Хеда Киплер и да изпрати друг в

апартамента на Молино в Маями. Молино ще очаква ли тя да се свърже с него?

Рената поклати глава.

— Тя се обади на Сиена, когато излезе от болницата. Дарнел заминал час по-рано с Филип и с една от линейките. Престорил се, че кара нов пациент в отделението, а друг от хората на Молино бил изпратен в стаята на Филип, за да се погрижи за Гарднър. Да, а после всичко приключило. — Тя погледна Мегън. — Знаеше ли, че Молино плаща на Гарднър?

Мегън кимна.

— Молино ми каза.

— Гарднър е заложил капана. По това време на нощта в отделението дежурят само две сестри. Не може да се направи много за пациентите в кома. Гарднър им казал, че няма нужда от тях тази вечер, и ги изпратил в главната сграда. Задачата на Хеда била да остане, докато Мегън влезе в стаята на Филип, и тогава Молино щял да се свърже с нея.

— Кучка.

— Такава е. Почти се надявах, че ще ми даде извинение да я убия — каза Рената. — Обаче притежава смелост. Всеки би могъл да влезе в болницата и да се усъмни в правото ѝ да бъде там. Тя обаче се подчини на заповедите и останала.

— И не се е обаждала на никого другиго?

— Щеше да ми каже, ако беше. — Рената седна на стола. — А сега ме заший. Проклетото рамо започва отново да кърви.

ГЛАВА 18

Харли пристигна в мотела, докато Мегън все още шиеше раната на Рената.

— Ц-ц — поклати глава той. — Всичките ми усилия да ти окажа първа помощ не струват нищо само защото си толкова невнимателна. — Направи гримаса, като видя зейналата рана. — Изглежда по-зле отпреди. Надявам се, че няма отново да ме помолиш да я превържа. Не обичам да си губя времето.

— Не бих и помислила — каза Рената. — Винаги съм знаела, че ти прилошава, като видиш рана.

— Вярно е. Къде е Грейди?

— Заведе Хеда Киплер на паркинга на няколко пресечки оттук, за да я предаде в ръцете на федералните агенти, изпратени от Виньбъл за нея — отговори Мегън.

— Добра идея. Каза ми по телефона, че ще се погрижи името на Рената да не бъде споменато. — Бръкна в задния си джоб и извади кафява кожена калъфка за очила. — Донесох ти подарък, Рената. Това тук беше в жабката на камиона, каран от Дарнел. И тъй като ти си Откривател, реших, че можеш да се опиташ да намериш Дарнел.

— Остави я на спокойствие — каза Мегън. — Можеш да говориш с нея, след като свърша.

Обаче Рената вече държеше калъфката.

— Този Дарнел е човекът, убил Гарднър, Джордън и сестрата?

— Да.

Тя погали нежно кожата.

— Той не е наблизо. Придобивам само смъртно впечатление. Той е... щастлив. Едва ли не екзалтиран.

— С Молино ли е?

— Не знам. Казах ви, усещанията ми са смъртни.

— Възможно е и да е с Молино. — Мегън приключи с шевовете и започна превръзката. — Ако ще им предаде Филип.

— Не ми харесва тази „смътна“ работа, Рената — каза Харли. — Звучиш като участник в онези така популярни психарски телевизионни шоу програми. Мислех, че дарбата ти е истинска. — Въздъхна. — Започвам да губя вяра в теб. Може би тези ваши дарби са просто измислица.

— Което ти и без това подозираш — каза сухо Рената. — Няма защо да се защитавам пред теб, Харли. — Стана и облече блузата си. — Можеш да бъдеш недоверчив. Просто не ми пречи.

— Ще остана смирено на заден фон, докато ти душиш и виеш като хрътка, пусната по прясна следа. Обаче се надявам, че няма да имаш нищо против и аз да съм наоколо. Може да се наложи някой да замени Мегън, когато стане време да се смени превръзката ти.

— Можеш да дойдеш. — Погледът ѝ се насочи някъде встрани. — Ако Винъбъл успее да ме снабди с онова, което искам. Но може би той няма да има успех. Възможно е Молино да е преместил вещите си някъде другаде.

В гласа на Рената имаше нотка, която Мегън не беше чувала никога преди. Тя изучаваше изражението ѝ с поглед. Виждаше обичайната за Рената увереност, но и нещо друго.

— Какво има? Не искаш да правиш това, нали?

Рената не отговори направо.

— Нямахте да ви кажа къде да намерите проклетата вещ, ако не исках да го направя. — Тръгна към вратата. — Тръгвам за Редуинг. Ако има шанс да открия Молино или Дарнел, преди Мегън да се срещне с тях утре вечер, ще го направя. Ще взема и калъфката за очила, за да проверя дали там някъде наблизо няма да има повече вибрации. Ако Винъбъл се обади, обади ми се. — Изгледа Харли. — Идваш ли?

— Разбира се, как бих могъл да устоя на една толкова топла покана? — измърмори Харли. — Ще те следвам с моята кола.

— Опитваш се да ме държиш вън от развитието на нещата, Рената — каза Мегън. — Няма да ти позволя да го сториш.

— Напротив. Можеш да дойдеш, ако смяташ, че ще помогнеш. Ако не, остани тук с Грейди и ни остави да свършим черната работа. Твоето задължение ще е да ме свържеш с Винъбъл. — Не изчака отговор, а излезе.

— Аз ще я наглеждам, Мегън. — Харли направи неопределена гримаса. — Макар и от разстояние около шест крачки.

— Това не ми харесва. Има нещо нередно в начина... — Гласът ѝ заглъхна, на лицето ѝ се изписа разочарование. — Ще бъдем в Редуинг утре. Не позволявай да ѝ се случи нещо, Харли.

— Няма. Може и да нямам дарба на вуду, но съм много умен и имам богат опит. — Той също тръгна към вратата. — А желанието да оцелееш, за да се бориш и на следващия ден, е особено ценно. И ти трябва да усвоиш тази философия. Забелязах, че имаш склонност да атакуваш първа, и едва по-късно да се тревожиш какви ще са последствията. Ще се видим утре, Мегън.

Тя загледа с чувство за безпомощност как вратата се затваря след него. Тя трябваше да е тази, която да преследва Молино. Филип беше нейна отговорност и причината да е в това положение беше фактът, че Молино беше успял да напипа ахилесовата ѝ пета и да я използва срещу нея.

Мегън се обърна и започна да намества медицинската си чанта. Изненада се, че Рената, макар и с ранено рамо, беше успяла да се справи с Хеда Киплер. Не, всъщност това не беше изненадващо. Рената притежаваше решимост и издръжливост, каквито Мегън рядко беше виждала преди. Тя никога не би се предала и би преодоляла всички препятствия на пътя си.

— Смръщила си вежди. — Грейди отвори вратата и веднага спря поглед на лицето ѝ. — Какво има сега?

— Аз самата съм причината за тревогата си — отговори тя спокойно. — Изглежда, че не съм способна да преследвам Молино. Рената и Харли ще летят за Тенеси, а аз трябва да седя тук. Да, просто не трябва да им преча.

— Кое то веднага те подтиква да направиш обратното.

— Да. Но ще се подчиня, защото те са прави. Аз не съм Откривател. Не съм и Контрольор. Не съм и войник като Харли. Имам талант, който обаче няма да помогне ни най-малко на Филип. — Затвори рязко медицинската си чанта. — Затова ще стоя настрани и ще оставя другите да действат, докато не намеря начин да помогна.

— Да, това е най-умното решение.

— Умно, да. — Тя се обърна рязко към него. — Единственото. Говорих с Молино и го предизвиках да ме преследва, полудял от злоба, едва ли не с пяна на уста. Знаеш ли какво може да се случи, ако Молино победи?

— Вината не е твоя. Ти постъпи, както смяташе за редно.

— Аз мислех, че той ще ни преследва — по-точно, ще преследва мен. Кой, по дяволите, би могъл да повярва, че Молино ще успее да ни измъкне Филип под носа? Умряха хора, защото подцених Молино. Няма да позволя това да се случи отново. Няма да поставя никого другиго в опасност. Какво каза Винъбъл?

— След няколко часа ще влязат в апартамента на Молино в Маями. Личната вещ, от която Рената има нужда, ще ни бъде доставена до осем часа утре сутринта. — Погледна часовника си. — Това ни дава поне шест часа сън. Предлагам да се настаним за през нощта, какво ще кажеш?

— Все ми е едно — отговори тя уморено. — Всяко място ще свърши работа.

— Ще спя с теб тази нощ. — Поклати глава, когато тя понечи да отвори уста да възрази. — Ще спим. Нарече ме безчувствен преди, но дори аз си имам своите граници. — Направи трите крачки, които ги деляха, и я взе в прегръдките си. — Много си напрегната. В момента си крехка и уязвима — каза с дрезгав глас. — Изпълнена си с тъга, тревога и чувство за вина и аз усещам всеки нюанс на тези твои чувства. Това ме подлудява. Ако ми позволиш, мога да те освободя от товара, да ти помогна да забравиш. Ти обаче няма да ми позволиш, нали?

Тя поклати глава.

— Няма.

Той отнемаше част от безпокойството ѝ само като я прегръщаше, даваше ѝ да разбере, че не е сама. Ръцете ѝ го обгърнаха, тя зарови глава на гърдите му. Гласът ѝ беше приглушен, когато каза:

— Благодаря ти. Сега се чувствам по-добре. Всъщност не съм... уязвима. И ти го знаеш, Грейди.

— Да. — Целуна я леко по слепоочието. — Да се престорим тази вечер, че си. Така ще почувствам, че правя нещо. Нека те поддържа в прегръдките си, Мегън.

Нека те поддържа в прегръдките си. Нека споделя товара ти. Нека бъда част от теб. Сладки мисли, още по-сладка реалност.

— Добре — прошепна тя. — Само тази вечер.

— Ето. — Грейди влезе в мотелската стая на следващата сутрин и хвърли на леглото едно дипломатическо куфарче. — Агентът на Винъбъл го донесе преди петнайсет минути. — Направи пауза. — Изглеждаше нетърпелив да се отърве от него.

Тя спусна крака на пода.

— Ще се обадя на Рената и ще ѝ кажа, че и ние тръгваме. Колко е часът?

— 07:20. — Той тръгна към банята. — Трябва да сме на път след петнайсет минути.

— Точно така. — Тя вече набираше номера на Рената. — Получихме пратката — каза, когато се свърза с нея. — Ще сме при вас след няколко часа.

Мълчание.

— Имате лична вещ на Молино?

— Да, казах ти. Винъбъл ни я изпрати. Успяхте ли да постигнете напредък със слънчевите очила на Дарнел?

— Не, вибрациите са по-силни, но все още неопределени. Ако Молино е тук, в тази област, това означава, че Дарнел не е с него.

— Е, може би ще имаш повече късмет с личната вещ на Молино.

— Може би.

— Къде да се срещнем с вас?

— Има път от другата страна на Редуинг, малко след като задминете ресторантчето „Роудкил“.

— Господи, какво име! Ще го запомня. На този път ли ще ни чакате?

— Аз ще бъда там. — И Рената затвори.

Мегън бавно натисна червения бутон. Ето отново онази странна нотка, която се усещаше, когато Рената говореше за личните вещи в апартамента на Молино в Маями. Напрежение? Страх? Погледът на Мегън се спря на куфарчето върху леглото.

Изглеждаше нетърпелив да се отърве от него.

Защо агентът на Винъбъл би искал да се отърве от куфарчето? Протегна бавно ръка и го дръпна към себе си.

Рената се беше облегла отстрани на джипа, но изправи гръб, когато Мегън спря колата.

— Къде е Грейди? Не трябваше да ти позволява да дойдеш сама.
— Непосредствено зад мен е. Казах му, че искам да разговарям с теб. — Грабна куфарчето и скочи от колата.
Рената замръзна с поглед, прикован в него.
— Това ли е?
— Да. Да се поразходим.
Рената не помръдна.
— Защо?
— Престани да ми задаваш въпроси. — Мегън не я погледна, а тръгна пред нея по пътя. — Аз самата имам няколко.
— Просто ми дай куфарчето.
— По-късно.
Рената се изравни с нея след минутка.
— Отворила си го, нали?
— Да.
— Какво има в него?
Мегън спря и се обърна с лице към нея.
— Нима не знаеш?
Рената поклати глава.
— Хеда Киплер каза, че чекмеджето било претърпкано. Би могло да е какво ли не.
— Ти обаче беше сигурна, че ще успееш да го използваш, каквото и да е.
Рената навлажни устни.
— Какво има в него?
Ръцете на Мегън трепереха, докато го отваряше.
— Розова детска рокличка. Накъсана, избеляла, вероятно е принадлежала на момиченце на не повече от седем или осем години.
— Извади рокличката и я подаде на Рената. — Толкова малко нещо да разтревожи закоравял агент от ЦРУ. Грейди каза, че нямал търпение да се освободи от куфарчето.
— Не е толкова малко нещо. — Рената не взе розовата рокличка.
— Сигурно е знаел какво е.
— И какво е то, Рената? Какво е имало в чекмеджето? Държиш се странно, изглеждаш силно уплашена, когато говорим за това.
Тя наклони глава.
— Не се страхувам.

— Тогава вземи роклята.

— Да. — Не помръдна няколко секунди, после рязко грабна памучната материя, която някога е била детска рокличка. Потрепери: — О, Господи!

Изтича отстрани на пътя и повърна.

— Рената. — Мегън застана до нея и постави ръка на рамото ѝ, за да я успокои. — За бога, Рената!

— Съжалявам — отговори задъхано тя. — Не исках... Скоро ще съм по-добре.

— Седни. — Мегън нежно я побутна да седне на земята и да облегне гръб на един от високите борове, които растяха от двете страни на пътя. — Какво има? Какво не е наред?

— Очевидно е, нали? Прилоша ми.

— Защо?

Рената сведе поглед към рокличката, която продължаваше да стиска.

— Може би не харесвам розовия цвят.

— Тогава нека я взема обратно. — Мегън издърпа рокличката от ръката ѝ. — Не се налага да използваш точно тази вещ. Ще получим и нещо друго.

— Не. — Обаче сега, като не държеше вече рокличката, дишаше по-лесно. — Трябва да бъде тази вещ. Или нещо подобно.

— Защо? Какво е това?

— Мисля, че знаеш.

— Предположих, когато я видях. И едва не повърнах — като теб. — Стисна здраво материята. — Да не би да е принадлежала на някое от момиченцата, които Молино е предал в робство?

Рената рязко кимна.

— Хеда Киплер ми каза, че Молино обичал да събира трофеи. В онова чекмедже имало всичко — от части от тела на мъже, изпречили се на пътя му, до кичури коса на деца, които е изнасил и убил. — По бузите ѝ бавно се стичаха сълзи. — Особено обичал роклите, които момиченцата носели в деня, в който били заловени. Дори клиентите и бандитите, на които били продавани децата, му изпращали трофеи. Каза, че го е виждала да седи зад бюрото си, да се усмихва и да гали тези свои любими вещи.

Ужасът беше непоносим.

— И ти все пак ни каза да ти донесем... това.

— Искаш да заловим Молино, нали? Така ще съм сигурна, че ще го открия.

— Ти дори не можеш да докоснеш роклята, без да повърнеш.

— Напротив, мога. Просто ми дай малко време. — Протегна колебливо пръст и докосна памучната материя. Потрепери, но не отдръпна ръка. — Обикновено не съм такава страхливка. Но сега просто виждам момиченцето.

— Така ли?

— А също и Молино. Образите се смесват пред очите ми. Страхувах се, че ще е така. Случвало ми се е и преди. Не съм като теб. Аз... не мога да се справя с такива чувства. Чувствам се така, сякаш съм пребита от бой. — Пое си дълбоко, но накъсано, дъх. — За него важни са били не само парите. Усещал е чувство за власт, когато е погубвал тези малки момиченца. Обичал да гали рокличките и да мисли за това.

— Чудовище!

Рената кимна.

— Тези трофеи изпращат най-силните сигнали. Това тук е същността на онзи кучи син. Ще успея да го открия, дори да е на хиляда мили оттук.

— Каза, че образът е смесен с този на малкото момиченце.

— Когато свикна с нея, ще успея да изолирам него — каза тя с дрезгав глас. — Тя е била толкова уплашена, Мегън. Името ѝ е било Адиа, тя бягала и бягала, но бандитите яздели коне и я хванали. Тя плачела, но никой не се интересувал от нея...

— Може би ще успеем да я намерим, Рената...

— Може би. Ако е още жива. — Очите на Рената блестяха от сълзи. — Но първо трябва да заловим Молино. — Тя изправи гръб и избърса бузите си с опакото на дланта. — Съжалявам, сега съм добре.

— За бога, няма нищо нередно в...

Думите ѝ не достигаха до Рената. Мигът на слабост беше отминал и тя се отдръпваше, затваряше се в себе си. Защо да приеме това? Сега се чувстваше по-близо до Рената и тя просто трябваше да се научи да се справя с привързаността. Мегън преднамерено я хвана за ръката.

— Мисля, че нещо с теб не е наред, щом се подлагаш на всичко това, но те уважавам. — Изправи се. — Ако мога да помогна, кажи ми. Какво ще предприемеш сега?

— Просто ще шофирам наоколо и ще видя къде ще ме отведе следата. — Рената се усмихна несигурно. — Ще се опитам непременно да открия Молино, преди да падне нощта. Заради теб, Мегън.

— Знам, че ще се постарая с всички сили. Но ако не успееш, стой далеч от гробището. Чу ли?

Рената не отговори.

— Наистина го искам. Не знам какво да очаквам, но не искам Молино да се обади на някого, който ще нарани или дори убие Филип.

— Ще си помисля. И без това няма да има смисъл точно там да се опитам да осъществя връзка с Молино. Това няма да е мястото, където той държи Филип. А и връзката ще се разпадне, когато той увеличи достатъчно разстоянието между нас. Какъв е планът?

— Харли ще огледа гробището, за да сме сигурни, че Молино няма подкрепления. Грейди ще остане в прикритието на дърветата със снайпер, насочен в Молино.

Рената се замисли.

— Предполагам, че това е най-безопасният план.

— Тогава ми обещавай, че ще останеш далеч от гробището.

— Ако успея преди това да открия Молино, няма да се стигне до това.

— Обещавай.

Рената смръщи вежди.

— Обещавай.

— Не, по дяволите.

Обърна се рязко на пети и тръгна към колата.

22:45

— Харли твърди, че в близките околности е чисто — каза Грейди. — Има четирима от хората на Молино в гората от другата страна на пътя. Не очаквах той да поеме риска да дойде сам. — Посочи с ръка на юг. — Ще се скрия сред дърветата там и ще насоча снайпера в Молино. Харли ще обиколи и ще наблюдава хората му в гръб, за да е сигурен, че няма да те нападнат. Разбра ли?

Тя кимна с поглед, насочен към върха на хълма.

— Разбрах.

Гробището в Редуинг беше от времето на Гражданската война и това му личеше. Разядени и изгнили дървени кръстове, каменни плочи, ерозирали с течение на времето и с избелели надписи, избуяла трева.

— Не се приближавай много до него. Трябва да мога да се прицеля.

— Не можеш да го застреляш. Филип е в ръцете му, а Рената все още не е успяла да разбере къде го държи.

Той постави оптичeskия мерник на снайпера.

— Ако трябва да направя избор, той няма да бъде Филип — каза мрачно.

— Молино не иска да ме убие. Не още.

Харли излезе от близките храсти.

— Молино е тук. Двамата със Сиена изкачват хълма от северната страна.

Тя замръзна.

— Тогава по-добре да отида при него. Не искаме да стане нетърпелив, нали?

Тя чу Грейди да изругава тихо в мига, в който тръгна нагоре по пътеката. Той се чувстваше безпомощен, не можеше да контролира ситуацията, а тя знаеше, че той мрази да се намира в подобно положение. Е, щеше да му се наложи да се справи с това. Тя самата се чувстваше безпомощна в момента.

Луната беше пълна и светеше ярко. Тя ясно видя Молино и Сиена, застанали на върха на хълма. Забави крачка за миг, поколеба се, през нея мина тръпка на страх и дори ужас. Не биваше да изпитва напрежение. Те бяха чудовища, но дори чудовищата можеха да бъдат унищожени.

Молино ѝ се усмихваше.

— А, Сиена, ето я. Казах ти, че ще дотича, за да спаси тази отрепка Филип. Майка ѝ беше същата. Каквато майката, такава и дъщерята.

Сиена сви рамене.

— И нито една от тях не е особено умна. Губиш си времето. В ръцете ти е, убий я.

— Какво ще кажеш за това, Мегън? — запита Молино. — Непрекъснато повтарям на Сиена, че си добър противник, но той не иска да ми повярва. Мисли, че трябва да се концентрирам върху бизнеса.

— Щом наричаш мръсотията, в която си потънал, бизнес — каза Мегън спокойно, когато се изравни с тях. — Кажи ми как мога да си върна Филип.

— Веднага.

— Жив ли е още?

— Да, но не мога да набера номера му и да го накарам да говори с теб. — Засмя се. — Той не може да общува в момента. Знам, Гарднър много се вълнуваше, че стиснал ръката му, обаче ние не се впуснахме да правим изследвания в тази посока. — Наклони глава. — Мен ме интересува повече какво ще се случи, ако ти стиснеш ръката на Сиена.

— Какво? — Сиена обърна рязко глава и втренчи поглед в Молино. — Какво си замислил, по дяволите?

— Няма за какво да се тревожиш, нали, Сиена? Винаги си се съмнявал, че синът ми Стивън стана жертва на курвата, родила тази пепелянка. Виждах с какво презрение се отнасяше към мен и моите налудничави идеи. Ако си прав, можеш да го докажеш сега. Позволи й да те хване за ръката.

— Не искам да го докосна — каза Мегън. — Той е мръсен като теб.

— Но се хвалеше как ще ме превърнеш в подобие на растение. Грозна заплаха. Блъфираше ли?

— Не искам да го докосна — повтори тя.

— Обаче аз настоявам. Затова сме тук. Трябва да знам пред какво съм изправен в твоето лице и какво мога да очаквам от *откачените*, записани в Книгата. Хвалеше се, че можеш да ме откриеш, но това не се случи. Хвалеше се, че притежаваш сили като майка си, но за това също няма доказателство. — Усмихна се. — Докажи ми, Мегън.

— Не се налага нищо да ти доказвам.

— Налага се, ако не искаш да се обадя и да изключат животоподдържащите системи на Филип.

Тя сви рамене.

— Добре, признавам. Не съм Пандора. Просто исках да те ядосам.

— Докажи ми — повтори той тихо.

— Върви по дяволите! — каза Сиена. — Няма да се примирявам повече с тези глупости.

— Страхуваш ли се? — запита Молино. — Защо? Както каза, това са глупости. Моят Стивън полудя просто така, без никаква причина.

— Не ставай задник — каза Сиена. — Просто не искам да играя играта ти.

— И се страхуваш от тази красавица. Боже мой!

— О, за бога.

Сиена направи една широка крачка и се озова до Мегън. Протегна ръка.

— Да приключваме с това.

Тя не помръдна.

— Хвани го за ръката — каза Молино. Извади мобилния си телефон. — Ще ти дам трийсет секунди, преди да се обадя.

Тя го изгледа гневно.

— Защо не хвана теб за ръката, Молино?

— Защото Сиена заслужава съдбата си заради съмненията си в мен. А и винаги ми е харесвала идеята за древните египтяни, чиито роби отпивали първи от отровата. В това има нещо истинско. Петнайсет секунди.

Тя хвана Сиена за ръката. Дланта му беше голяма, топла и мека, а тя мислеше за това, как същата тази ръка беше измъчвала Едмънд Гилъм.

— Стисни я — каза Молино. — Силно.

Тя се подчини. Господи, как смразеше това!

— По-силно — настоя Молино.

Тя отново се подчини.

— Глупости — каза Сиена. — Продължават прекалено дълго. — Ръката му се склочи болезнено около тази на Мегън.

Болка. Гняв. Омраза.

После Сиена пусна ръката ѝ и отстъпи назад.

— Доволен ли си? — запита рязко Молино. — Едва не ѝ счупих ръката. Искаш ли отново да го направя?

Облекчението завладя Мегън с такава сила, че ѝ се зави свят. Нищо не се беше случило. До този момент не съзнаваше колко се

страхува.

— Не. — Молино изучаваше изражението на Мегън. — Вярвам, че съм разочарован. Признавам, надявах се да дадеш урок на Сиена. Може да не се окаже така интересно да те убия, както се надявах. Очевидно няма да се окажеш предизвикателството, за което те мислех.

— Казах ти, че не съм Пандора.

— Но си дъщеря на Пандора и това трябва да е достатъчно за мен. — Извърна се. — Ела, Сиена. Да се върнем в къщата и да посетим Блеър.

Мегън се напрегна.

— И какво ще му сторите?

— Ще се уверим, че е все още жив в мазето. — Направи пауза. — А после, утре вечер, ще спра системите.

— Не!

— Да. — Гледаше я втренчено, право в очите. — Ако искаш да го получиш, ще трябва да ми дадеш нещо в замяна. Мисля, че знаеш условията, които ще приема. Ако искаш Филип Блеър, аз трябва да получа теб. Няма да видиш Филип жив, освен ако утре вечер не дойдеш тук сама, без Грейди, Харли или оная *откачена* Рената Вилгер да са наблизо. — Огледа се из гробището. — Хората ми казаха, че си дошла с Грейди и Харли. Сигурен съм, че все още са някъде наблизо. Исках да се чувстваш в безопасност тази вечер. Утре ще е различно. Искам да се чувстваш уязвима. Не, уплашена. Искам да вкуся страха ти. Стивън се страхуваше в нощта, в която умря. Хленчеше, плачеше, викаше.

— Обещавах ли, че ще пуснеш Филип?

— Казах ти, че ще го направя при определени обстоятелства.

— Готова съм да направя размяната, но няма да рискувам живота си за нищо. — Навлажни устни. — Доведи Филип в онова открито поле северно от гробището, а аз ще уредя хеликоптер да го вземе и да го закара обратно в „Белхейвън“ в Атланта. Можеш да дойдеш и да ме вземеш след излитането на хеликоптера.

— Това не ме удовлетворява — каза Молино.

— По дяволите! — възкликна Сиена. — Престани да се пазариш. Какво те интересува Филип Блеър? Имаш Мегън, нали нея искаше. Да сложим край на това.

— Колко си нетърпелив — каза Молино. — Сиена, не знам дали си така ядосан, защото те накарах да рискуваш разсъдъка си, или просто си нетърпелив да вкараш Мегън в леглото си. — Усмихна се на Мегън. — Обещах му, че ще може да те изнасили. Така и ти ще имаш какво да очакваш през следващите двайсет и четири часа.

— Изпрати Филип в полето, за да го вземе хеликоптер.

Молино мълчеше.

— Много добре. Сиена е прав. Всъщност не ме интересува никой, освен теб. — Обърна се и тръгна надолу по хълма. — Да вървим, Сиена. — Добави злобно: — Кажи ми: вие ти се свят или главата ти е замаяна от успеха? Някакви халюцинации?

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам — отговори сухо Сиена. — Чувствам се нормално, както винаги. Цялата тази психарска история няма никаква почва, а тя е просто измамница.

Усмивката на Молино изчезна.

— Майка ѝ обаче не беше. Стивън също беше напълно нормален, преди тя да отрови ума му.

— Щом казваш.

— Да, твърдя го. — Молино погледна отново Мегън. — Радвам се, че стигнахме до споразумение. Сигурен съм, че Филип също щеше да го оцени, ако не беше жив труп.

— Поддържай системите му — отговори тя. — Ако е в по-лошо състояние, когато го видя, ще се кача в хеликоптера с него.

— А аз ще сваля хеликоптера. Не ме заплашвай.

Тя загледа как той се отдалечава. Никога преди не беше срещала такава грозота, както тази вечер. Сведе поглед към ръката си, която още тръпнеше от болка. Бруталността на Сиена беше най-малката съставка на ужаса, който беше преживяла в тези няколко минути. Подозираше, че Молино е нестабилен психически, но тази вечер това беше станало очевидно. Злобата и порочността му я бяха разтърсили повече от жестокостта на Сиена.

— О, току-що се сетих за нещо, което вероятно те интересува. — Молино се беше обърнал и я гледаше, без да премигва. — Обадиха ми се малко преди да дойда на гробището.

Тя замръзна. Беше решила, че е приключило. Но не беше. Злобното му изражение ѝ подсказваше, че не беше дошъл краят на ужаса. Той извади къс хартия от джоба си и го пусна на земята.

— Казах ти, че не разбирам как е възможно да бъдеш привлечена в мрежата ми от онова подобие на жива твар. — И отново тръгна надолу по хълма.

Тя гледаше след него шокирана. Какво беше намислил? Изтича и вдигна късчето хартия от земята. Всъщност това беше снимка. Включи джобното си фенерче.

Не!

Затича по хълма след Молино.

— Спри, копеле!

Той се обърна и се усмихна.

— О, заболя те, нали? Реших, че това ще е много по-добра застраховка от Блеър. Такова прекрасно малко същество.

— Казваш, че Дейви е в ръцете ти?

Гласът ѝ трепереше. Цялото ѝ тяло трепереше. Чувстваше се така, сякаш в стомаха ѝ се беше забил с всичка сила железен юмрук.

— Това е лъжа. Получих електронна поща от баща му вчера, той щеше да ми каже, ако нещо не е наред.

— Хората ми го отвлякоха тази вечер. Влезли през прозореца на спалнята му, докато спял. Имаме голям опит в тези неща. Родителите му дори не знаят, че го няма. — Добави тихо: — Обади им се. Кажи им къде ще прекара нощта малкото момченце.

— Ти, кучи сине! Да не си посмял да го докоснеш и с пръст.

— Мисля да те оставя да се тревожиш. Макар да предпочитам малките момиченца, може да се насиля, за да...

— Ще те убия!

— Не, ще дойдеш в полето утре и ако имаш късмет, ще ти предам и мъжа, и детето.

— И двамата. Няма да се пазаря само за единия. — Направи пауза. — А ако нараниш Дейви, няма да преговарям.

— Повредена стока? — Той смръщи вежди. — Да, разбирам, че щетите намаляват цената на стоката. Ще си помисля. — Обърна се и заслиза с широки крачки по склона.

— О, Господи! — прошепна тя.

Нека това се окаже лъжа, моля те, Господи! Набра номера на Скот. Чу сигнала свободно седем пъти, преди той да отговори.

— Какво си мислиш, Мегън? — Звучеше така, сякаш го е изтръгнала от дълбок сън. — По-добре да е нещо важно. Трябва да съм

в болницата в шест сутринта.

— Надявам се да не е важно. Моля се да се окаже лъжа. Виж, Скот, направи ми услуга и отиди да видиш как е Дейви.

— Изглеждаш така, сякаш те е прегазил булдозер. — Грейди я пресрещна още преди да е слязла по хълма. — Какво ти е сторил, по дяволите?

— Дейви също е в ръцете му. — Сълзите се стичаха свободно по лицето ѝ. — Това копеле е отвлякло и Дейви!

Грейди изруга.

— Сигурна ли си?

— Надявах се да е лъжа. Молино си играеше с мен. Каза ми новината, когато вече си тръгваше. Но се обадох на Скот и... Те дори не знаеха, че Дейви е отвлечен. Молино ме остави аз да им съобщя. Скот и Жана са изплашени до смърт. *Аз също.* Знаеш ли какво причинява на децата този кучи син? Да, разбира се, знаеш. Та нали ти ми каза.

— Този път може да не...

— Не се знае. — Сви ръце в юмруци. — Може да го изнасили, Грейди. Позволих му да види колко съм уплашена. Не биваше да го допускам. Единствената ми надежда е фактът, че той гледа на децата като на стока, която бива продавана и купувана, а повредената стока не струва нищо. Не разбира защо искам да спася Филип. В неговите очи той вече не е човек. По-добре да повярва, че няма да се предам в ръцете му, ако нарани Дейви. — Каза накъсано: — Чувствам се така дяволски безпомощна! Трябва да намеря начин да им помогна.

— Ще измислим начин. — Той направи крачка към нея с протегнатата ръка. — Трябва да има начин...

— Не ме докосвай.

Знаеше, че той иска само да я успокои, но чувстваше, че всеки момент ще се разпадне на парченца като счупен кристал. Не можеше да рискува да прояви слабост.

— Не сега.

Той отпусна ръце покрай тялото си.

— Добре, разбирам. С какво мога да ти помогна? Какво друго се случи там, на хълма?

— Казах на Молино, че трябва да доведе Филип в полето на север от гробището, за да го отведе с хеликоптер обратно в болницата. Когато ми съобщи за Дейви, му казах, че той също е включен в сделката.

— А самата сделка?

— След като Филип и Дейви отлетят, Молино ще ме вземе от мястото.

— По дяволите, няма да стане! — В гласа на Грейди вибрираше стаено насилие. — Няма начин.

— Това е единственият начин да бъде сигурна, че Филип и Дейви са в безопасност, че Молино няма да ги използва, за да ме нарани. Те не бива да участват в събитията оттам нататък.

— И ще заложиш живота си?

— Да. И ти трябва да се погрижиш размяната да протече гладко. Няма да ме убие веднага. Ако искаше това, нямаше да отвлече Филип и Дейви. — Тръгна по-бързо. — Обаче нямам намерение да се оставя да бъде изнасилена и измъчвана. Няма да можеш да се доближиш до мен веднага след отвличането ми, затова ще трябва да знаеш къде отиваме. Рената твърди, че ще успее да го открие.

— Тя имаше възможност, но не го откри днес — каза той мрачно.

— Каза, че има проблеми да отдели единия образ от другия.

— И ти разчиташ, че ще успее да реши *проблемите* си? Знам колко е трудно за един Откривател да се фокусира. Може и да си мъртва, когато Рената установи местонахождението му.

— Тогава измисли алтернативно решение. Аз ще се погрижа Филип и Дейви да останат живи. Това е моя работа. Всичко останало зависи от вас.

— А моята задача е да те опазя жива.

— Не така започна всичко. Ти искаше Книгата, искаше смъртта на Молино.

— Приоритетите ми се промениха.

— За мен сега са важни само двама души. Филип и Дейви. Останалото е...

— Защо разтриваш непрекъснато ръката си? — прекъсна я той.

Тя не беше осъзнала това. Беше просто чисто автоматичен рефлекс.

— Боли ме леко. Всъщност чувствам я така, сякаш е попаднала в преса. Молино искаше Сиена да играе ролята на опитно зайче. Мисля, че му харесва идеята Сиена да се превърне в безмозъчна твар. Беше силно разочарован, че, както се оказа, аз не съм Пандора.

— А ти си изпитала облекчение.

— Никога не съм мислила, че ще се радвам толкова. — Стисна устни. — Макар че бих била доволна да нараня Сиена, независимо по какъв начин. Той е боклук като Молино. И двамата заслужават наказание. Но не, Молино все пак е номер едно в списъка на мръсниците. — Тръгна към дърветата, където беше паркирана колата. — Нека Винъбъл уреди хеликоптера. Утре ще бъда в полето северно от гробището.

ГЛАВА 19

Рената излезе от прикритието на дърветата, за да посрещне Мегън и Грейди, когато те стигнаха подножието на хълма.

— Какво се случи на срещата с Молино?

Мегън не намали крачка.

— Не се предполагаше да си тук, Рената.

— Трябваше да се уверя, че ти...

— Просто открий къде се крие Молино. — Мегън мина покрай нея и наближи колата.

Рената усещаше напрежението и безпокойството на Мегън. Гледаше втренчено след нея.

— Никога не съм я виждала такава. Какво ѝ е сторил той, Грейди? Какво се е случило?

— Молино я изненадал неприятно. Не е достатъчно, че държи Филип. Отвлякъл е и Дейви Роугън. Това е най-лошият ѝ кошмар.

— Малкото момченце... — Изведнъж се сети за розовата рокличка, с която живееше през последните няколко часа. — Да, разбирам. Тя ми разказа за Дейви първата нощ, в която се срещнахме. Тя много го обича, Грейди.

— Да. А Молино дори я оставил тя да съобщи на родителите му новината за отвличането му.

— Чудовище. И какво ще прави тя сега?

— Сключила е сделка с Молино. Ще се предаде в ръцете му, ако той освободи Филип и Дейви.

Това не я изненада.

— Кога?

— Утре следобед в полето северно оттук.

— Не можеш ли да я разубедиш?

— Ти как мислиш? — запита рязко Грейди. — Вече я познаваш. Такава е природата ѝ. Тя не може да постъпи по друг начин. Пет пари не дава дали шансът е срещу нея. Няма да позволи на Молино да ги нарани.

Да, вече познавам Мегън, помисли си Рената. Дори използваше това знание, за да я подтикна в желаната от нея посока. От момента, в който я беше срещнала, беше привлечена от топлотата, която сякаш струеше от Мегън. Беше се опитала да се бори с това, защото знаеше, че всяка привързаност те прави уязвим. Нима не го беше научила в мига, в който беше умрял Едмънд? И ето, че отново се поддаваше, усещаше тревогите и чувствата, които пречеха на ясното мислене и ефикасното действие. Не трябваше да им обръща внимание. Трябваше да мисли как е най-добре да постъпи, какъв би бил съветът на Марк.

— Искаш ли да ѝ направя инжекция метохекситал? Така тя ще е във съзнание известно време, а това ще ни даде време... — Видя го да клати глава. — Не?

— Много хладнокръвно и ефикасно решение. Точно каквото се очаква от теб. Но така Филип ще продължава да е в опасност и когато тя дойде в съзнание, ще обвини и двамата ни. Тя не разбира студенината и ефикасността.

— Тогава е права. Аз просто трябва да разбера къде се крие Молино. И по-добре отново да се заема с това. Обиколих околността южно от хълма днес и улових вибрации, когато наближих Мърфрийсбъро. После изчезнаха. Не бях сигурна дали съм изгубила концентрацията си, или съм вървяла по грешна следа. А после стана време да се върна в Редуинг, в случай че имате нужда от мен.

— Единственото, от което тя сега има нужда, е да откриеш скривалището на Молино. Тя има мен. Има и Харли. Би трябвало да си разбрала, че ние ще се погрижим за нея.

— Не знаех дали мога да ви имам доверие. Но сега вече знам. — Тя също тръгна към колата си. — Ще ви се обадя, когато открива Молино. За теб и твоите приятели от ЦРУ ще е по-добре да сте готови да действате.

След миг вече седеше зад кормилото и се взираше сляпо в мрака. Беше използвала думата *когато*, не *ако*. Но все пак днес не беше успяла да се концентрира достатъчно, че да улови сигурна следа.

Защото се страхуваше от болката.

Всеки път, когато докоснеше роклята, биваше завладяна от тъга и болка, които я разкъсваха. Беше казала на Мегън, че може да ги преодолее, по дяволите. Сведе поглед към дипломатическото куфарче, оставено на седалката до нея. Добре, не можеше да се бори със

спомените на момиченцето, значи трябваше да се потопи в тях, да се слее с тях.

Пое си дълбоко дъх и отвори куфарчето. През тялото ѝ премина тръпка, когато докосна роклята. Не можеше да го направи. Но трябваше, по дяволите. Стисна меката памучна материя и веднага беше връхлетяна от различни чувства. Страх, объркване, болка. Излъчваше ги момиченцето. Грозота, екзалтация, болно удоволствие. Излъчваше ги Молино. Беше прекалено много. Наистина прекалено много.

Такова красиво малко момиченце.

Молино седеше на трикрако лагерно столче и гледаше втренчено Адиа.

И красива розова рокличка. Съблечи я, миличка. Искам да видя онова, което ще види клиентът.

Не! Трябва да се бори с тях. По тялото ѝ пълнят ръце. Срам.

Сега я дръж. Как само се борят, когато са уплашени. Не ти ли е интересно, миличка?

Ужас.

По дяволите, Рената искаше да убие това копеле. Трябваше да ги раздели в ума си. Не можеше да се справи едновременно с паниката и отчаянието на Адиа и с пълната, абсолютна грозота на Молино.

— Помогни ми, Адиа — прошепна тя. — Не съм добра в това. Сега той държи друго дете и аз трябва да го открия веднага. Теб ще потърся по-късно, а сега трябва да си отидеш.

Обаче не можеше да я изостави, докато образът ѝ беше така трагичен. Трябваше да мисли за момиченцето, какво е било то, преди това да се случи. Щастливо, обичано от родителите си, погълнато от игрите си в селото. Но дори това извикваше у нея гняв — гняв, че детското щастие е било унищожено от този кучи син.

Опитай отново.

Притисна роклята до гърдите си.

О, мили Боже! Не повръщай! Преживей го! Премини през това. Помогни ми, Адиа.

06:30

Скала.

Тя се спускаше почти отвесно към долината.

Да.

Рената стисна още по-силно рокличката. След всичките тези часове беше успяла да осъществи връзката с Молино. И не само връзката, но получаваше и картина. Кракът ѝ натисна педала на газта.

На северозапад.

Още, молеше се тя. Дай ми още.

Върху скалата се издигаше къща. Двуетажна, от тъмно кедрово дърво и много стъкло. Виждаше Молино да върви по пътеката, следваща урвата, надвиснала над долината, която се намираще на неколкостотин фута по-надолу. В задната част на имота имаше писта, която сега се заемаше от синьо-бял хеликоптер. На няколко метра по-нататък имаше хамбар. Какъв беше регистрационният номер на хеликоптера? По дяволите, картината беше доста замъглена. Но Молино виждаше в далечината проблясването на стомана, мост над широката вода.

После картината изчезна. Но въжето съществуваше. Трябваше просто да го следва. На северозапад. Остави рокличката на Адиа, за да се обади на Грейди.

— Молино е в къщата на върха на скалата. В северозападната част на щата.

— Колко си сигурна? Нямаме много време преди срещата на Мегън с Молино.

— Абсолютно сигурна съм. Молино вижда мост от пътеката, която върви по ръба на урвата.

— Какъв мост?

— Не знам. Картината е неясна. Стоманен. Не е Голдън Гейт, но е достатъчно голям, за да се види от значително разстояние.

— Нещо друго?

— Не. Изгубих картината. Но въжето е много силно. Вървя по него.

— Къде си?

— Последният град, край който минах, беше Бристол.

— Изпращам Харли с хеликоптер да те посрещне.

— Нямам нужда от Харли.

— Ако можеш да стесниш района, може би той ще успее да открие моста от въздуха и дори да види къщата.

— Може би.

— По обяд Мегън ще бъде в онова проклето поле с Молино. Не мога дори да го докосна, докато той е заплаха за Филип и Дейви, но трябва да знам къде ще я заведе Молино.

— Това всичкото го знам. Но Харли може да ми попречи.

— Ще поема риска. Той ще ти се обади от хеликоптера.

Рената затвори. Тя не искаше Харли тук. Не искаше никой да я види толкова слаба и трепереща. Взе отново рокличката и стисна здраво кормилото. Шофираше вече седем часа. Дори след всичкото това време, ръката ѝ продължаваше да трепери от допира с роклята и от чувствата, които оставаха все така силни и сурови.

— Просто ще трябва да се примирим, Адиа — прошепна тя. — Може би той ще успее да ни помогне.

После изхвърли от главата си всяка мисъл, освен тази за въжето, което щеше да я отведе до Молино. На северозапад.

— Току-що се чух с Рената — каза Грейди, като влезе във всекидневната. — Мисли, че знае къде е Молино.

Мегън, която седеше на дивана, изправи гръб.

— Слава богу!

— Получава и обща картина. Къщата е на северозапад и близо до мост. Ще се обадя на Харли.

— Добре. Ще се чувствам по-добре, ако той е с нея, щом тя е близо до Молино. Тя обича, всъщност малко прекалено силно, да постъпва единствено според собствените си желания.

— Справя се добре.

— Защиатаваш я. — Успя да се усмихне леко. — Това е изненада.

— А не бива да бъде. Тя доказва, че е на твоя страна. Напоследък това ми е достатъчно, за да харесам един човек.

Дори да беше вещица, пак щях да ѝ помогна, ако можех да бъда сигурен, че ще открие Молино.

— Вещица — повтори тя. — Предполагам, че в миналото вероятно щяха да я сметнат за такава. Кое не е справедливо.

— Вероятно и присъстващите тук щяха да бъдат сметнати за такива. — Вече набираше номера. — Ще трябва да изпратя Харли да помогне на нашата вещица.

Тя стана и тръгна към кухнята.

— Ще направя кафе.

— Легни си, Мегън — каза тихо Грейди, когато тя се върна в стаята с две димящи чашки топла течност след петнайсет минути. — Седиш на дивана замръзнала като статуя, откакто се върнахме от гробището. Възможно е да не успееш да заспиш, но поне ще си починеш.

Тя поклати глава.

— Скот ще ми се обади, след като разговаря с полицията. — Преглътна. — Помолих го да накара полицията да говорят с Винъбъл. Казах му също, че разговорът с полицията няма да му помогне да върне Дейви, обаче той не искаше да ме слуша. На негово място, аз вероятно също не бих се вслушала. Звучеше така, сякаш ме мрази.

— Той е твой приятел. Ще го превъзмogne, когато детето му се прибере у дома.

— Дали? Кой приятел би застрашил живота на малко дете? В момента Скот се интересува единствено от връщането на сина си у дома.

— Ти каза ли му за Молино?

Тя поклати глава.

— Не и за това, какво чудовище е той. Надявам се и полицията да не кажат нищо по този въпрос. Няма нужда родителите на Дейви да го знаят. Така ще преминат дори през по-голям ад. Достатъчно е, че аз знам. Той е толкова сладко малко момченце, Грейди.

Сведе поглед към снимката, която продължаваше да стиска в ръка. На нея се виждаше Дейви, яхнал новия си велосипед. Не беше същата, която ѝ беше изпратил Скот. Изражението на Дейви на тази снимка беше замислено, концентрирано, мило.

— Сигурно са го наблюдавали дълго време.

— Вероятно от посещението ви в зоологическата градина. През този период Дарнел те е наблюдавал. Тъй като не ти е бил роднина, Молино не е сметнал, че Дейви е от значение. Отвлякъл го е, защото не е бил сигурен, че Филип ще бъде достатъчна примамка.

— Двойна застраховка — каза тя горчиво. — Той звучеше...

Телефонът ѝ звънна. Скот. Тя бързо натисна бутона.

— Говори ли с полицията?

— Онези копелета протакат — отговори Скот с дрезгав глас. — След като разговаряха с Винъбъл, дори не се опитват да го намерят.

Казаха, че няма да е безопасно да мътят водата. Мили боже, Дейви е сам с тези кучи синове и никой нищо не прави.

— Ние правим нещо. Аз няма да позволя да бъде наранен, Скот.

— И по-добре да се погрижиш. Ти си моя приятелка, но това се случи, защото ти се забърка с тази измет. А сега ми върни сина.

— Много съжалявам, Скот — прошепна тя.

— Съжалението не е достатъчно. Жана е изпаднала в истерия, трябва да ѝ бият успокоителни. Аз не мога да направя нищо и синът ми може да е мъртъв до утре. Оправи нещата. — И той затвори.

Мегън погледна Грейди.

— Винъбъл е убедил полицията да не се занимава със случая. Скот не разбира. — Остави телефона си на масата. — Обвинява ме и иска да получи Дейви обратно. — Добави: — И е прав. Може би всички грешим по отношение на тази работа с Пандора. Може би моят „талант“ е да причинявам болка и нещастия на хората около мен.

— Млъкни! — каза той рязко. — Виновен е Молино, не ти. И престани да се самосъжаляваш.

Тя вдигна глава изненадана.

— Не се самосъжалявам. Просто...

— Добре. Защото не мога да понеса повече. Всяка дума, която произнасяш, ме пронизва.

Тя се усмихна леко.

— Тогава може би ти си този, който трябва да престане да се самосъжалява.

— Работя по въпроса. Но ще се почувствам по-добре, ако ми позволиш да те докосна. — Дръпна я до себе си на дивана. — О'кей?

Тя също щеше да се почувства по-добре. Първият шок беше отминал, но силната болка беше останала.

— Добре.

Сгуши се в него. Мълча известно време, за да позволи на топлината на тялото му да проникне в нея, да я стопли и успокои.

— Аз им причиних болка, Грейди — прошепна. — Почти разбирам защо Рената не иска да допусне никого до себе си. Не искам да нараня никого повече.

— Обаче ти не си Рената. И не можеш да го направиш. — Галеше я нежно по косата. — Трябва да живееш с това, със себе си. А

сегашното положение няма да трае вечно. Всичко ще се оправи. Ние ще се погрижим.

— Иска ми се да бях като Рената. Страхувам се за нея, Грейди.

— По дяволите, престани да се страхуваш за другите и помисли за себе си — каза той грубо. — Рената не е човек, който ще позволи да бъде отвлечен и унижен.

След нежността, тази почти брутална жестокост я шокира. Тя се скова и се опита да се отдръпне, обаче той я притисна към себе си.

— Не искам да слушам това, Грейди.

— Вероятно, но на мен ми олекна, след като го изрекох. — Допря буза до слепоочието ѝ. — Нямах право да ме караш да се чувствам така, а после да рискуваш живота си.

— Пусни ме.

— След минутка.

Той я притискаше здраво към себе си, но след по-малко от минута я освободи от прегръдките си и скочи на крака.

— Ще се обадя на Винъбъл и ще му кажа да изпрати няколко агенти в Нешвил, в случай че имаме нужда от тях. Ако Рената е права за посоката, Нешвил ще бъде добра отправна точка. — Тръгна към вратата. — Нищо няма да ти се случи, Мегън. Ако Молино дори само одраска някой твой нокът, ако от главата ти падне дори косъм, ще го изпратя в ада по най-болезнения начин, който можеш да си представиш. Мисли си, че иска да унищожи *откачените*? Да почака да види какво могат да му причинят те!

Вратата се затръшна след него. Мегън потрепери, защото насилието продължаваше да наелектризира въздуха около нея. Тя винаги беше усещала стаената у Грейди агресия, обаче не беше подготвена за този неин изблик.

Неочаквано си спомни какви точно бяха думите му, когато беше казал, че иска да притежава Книгата, защото се страхува какво може да се случи, ако някой от членовете на семейството бъде притиснат в ъгъла от Молино.

Е, сега Грейди се чувстваше притиснат и тя не можеше да направи нищо. Защото самата тя много скоро щеше да си има работа с Молино.

07:40

— Донесох топографска и навигационна карта на района. — Харли остави картите на седалката на колата между себе си и Рената. — Включи осветлението.

Тя се подчини.

— Губим време. Трябва да се върна на шосето.

Бяха се срещнали на малко летище близо до Кингспорт, Тенеси, където се беше приземил хеликоптерът му. Тя не се беше отклонила от пътя си, обаче въпреки това усещаше как я обзема паника. Всяка минута беше ценна.

— Не можеш ли да се справиш сам с това?

— След като ти описа моста като голям, почти съм сигурен, че трябва да прехвърля Мисисипи. — Описа кръгове около два моста над реката. — И двата моста са в хълмист терен в северозападната част на Тенеси. Ти каза, че къщата на Молино се намира на висока и стръмна скала, нали така?

Тя кимна.

— Колко далеч е къщата от реката?

— Не знам. — Опита се да помисли. — Петнайсет или двайсет мили.

— А откъде Молино виждаше моста — от север или от юг?

Тя затвори очи за секунда.

— От юг.

— Двата моста се намират на около шейсет мили разстояние. Не можем да правим грешки. Защото ще бъде истинска катастрофа за Мегън. Разгледай картата. Тя предизвиква ли някакви спомени?

Рената поклати гневно глава.

— За бога, не мога да получа никаква информация от картата. При мен не се получава така.

— А аз откъде да знам как работят психичните ви дарби? Мегън ми обясни за връзката и въжето, но за мен това е непонятно като древногръцкия език. Трябва да признаеш, че проявявам нечовешка толерантност и здрав разум в опитите си да работя с теб по проблема. Вярвам на картата повече, отколкото на твоето „въже“.

— Толерантност? — повтори тя. — Ти си толерантен с мен? Покровителстваш ме?

— Не. — Той се усмихна. — Но мисълта те ядоса толкова, че пусна тази рокличка, която непрекъснато стискаш. Реших, че имаш нужда да се разсееш за малко.

— Нямах ни най-малка представа от какво се нуждая аз.

Обаче той искаше да бъде мил и може би щеше да е по-добре тя да се концентрира върху нещо друго, освен върху непосредствения момент. Сведе поглед към картата.

— И двата моста се намират в района, към който ме дърпа въжето. Но кой е верният?

— Тъй като твоята дарба не ми помага, ще трябва да прелетя и над двата моста. — Започна да навива картата. — Ще те оставя да се върнеш на шосето. Ще ти се обадя, когато съм близо до някой от мостовете, и ще ти опиша терена. Или искаш да дойдеш с мен?

Тя поклати глава.

— Летенето няма да ми помогне. Въжето работи, когато съм на земята.

— Както искаш. — Той взе рокличката от седалката и я задържа малко, преди да ѝ я подаде. — Знаеш ли, това предизвиква у мен много силен гняв.

Затвори вратата на колата и тръгна с широки крачки към хеликоптера.

10:50

— Готова ли си? — запита Молино, когато Мегън отговори на позвъняването му. — Аз съм. Нямам търпение да се срещна с теб.

— И ще доведеш и Филип, и Дейви?

— Да.

— Как са те? Нарани ли ги?

— Сама ще видиш. — Добави: — Знам, че Грейди и хората на ЦРУ ще са с теб, затова аз ще определя правилата. След като хеликоптерът се отдалечи с Филип и момчето, ти ще останеш в полето, докато за теб не дойде моят хеликоптер. Не бъди нетърпелива, ще минат само няколко минути. Ако ми попречат да те взема, ще дам заповед и хеликоптерът с Филип и момчето ще бъде свален с ракета земя-въздух. Ако някой се опита да те последва след качването ти в моя хеликоптер, ще те види как падаш на земята от височина няколко

хиляди фута. Тъй като не показва никакви други таланти от онези, които притежаваше майка ти, съмнявам се, че можеш да летиш.

— Не ми отговори. Причини ли им нещо?

Обаче той вече беше сложил край на разговора.

11:35

Рената осъзна, че вече не усеща въжето, че нищо не я дърпа напред, и изпадна в паника. Само преди минутка то беше силно и здраво, а сега въобще не го усещаше.

Моля те, не сега.

А мислеше, че е толкова близо. Ръката ѝ трепереше, докато набираще номера на Харли.

— Няма го. Въжето го няма, не го усещам.

— Успокой се — каза тихо Харли. — Знам, че това сигурно означава много за теб, но не го разбирам.

— По дяволите, чувствах го. То ставаше все по-силно и по-силно, а после го изгубих. Няма го.

— Да помислим тогава. — Той мълча известно време. — Колко е часът? — Отговори си сам. — Остава четвърт час до дванайсет, Рената. Трябва да се срещнат точно по пладне. Ако той отлети внезапно и потегли към Редуинг, ще изгубиш ли въжето?

— По дяволите! — Чувстваше се като кръгла глупачка. — Да. Защото го бях усетила преди това в тази точка. Чувствам се така, сякаш някой е издърпал килима изпод краката ми. Защо не помислих за това?

— Чувал съм, че гениите понякога имат проблеми със завързването на обувките си.

— Какво трябва да означава това?

— Думи за успокоение, например? — Добави: — Виж дали няма да успееш да възстановиш връзката си с това проклето въже и ми се обади. В момента летя над първия мост и искам да се спусна по-ниско. — Сложи край на разговора.

Тя затвори очи и стисна силно роклята.

Къде си, копеле?

Нищо.

Не, усети леко подръпване, много леко, на изток. Изчака секунда, обаче въжето отслабваше. Набра Харли.

— Той се насочи на югоизток.

— Редуинг — каза Харли. — Отива да вземе Мегън.

— Колко време имаме, преди да се върне с нея?

— Два часа максимум, бих казал.

Два часа. През нея премина нова вълна на паника. По дяволите, какво ѝ ставаше? Беше обучена да остава хладна и трезвомислеща, винаги да запазва присъствие на духа.

Не беше трудно да намери отговора. Това означаваше прекалено много за нея. Сега разбираше защо Марк винаги я беше предупреждавал да не се замесва емоционално. Е, беше вече прекалено късно.

— Отсега нататък не мога да очаквам помощ от въжето. Ще трябва да се опитам да определя мястото по твоето описание. Трябва веднага да намерим местонахождението на Молино, преди той да се е върнал. Грейди ще има нужда един от хората му да проникне вътре и да се скрие. По дяволите, Мегън ще има нужда от цялата помощ, която може да получи. Над моста ли си?

— Малко на изток от него.

— Какво виждаш? Скали?

— Още не. Ще мина още веднъж над него...

Господи, колко самотна се чувствам, помисли си Мегън в мига, в който заслони очите си и погледна към небето. Полето беше равно и голо, чуваше се единствено вятърът, който стенеше сред клоните на дърветата.

Каза си, че всъщност не е сама. Грейди беше някъде сред дърветата с няколко от хората на Винъбъл, които се бяха присъединили към тях преди два часа. Това би трябвало да намали страха ѝ, но не беше така. Не беше осъзнала до мига, в който беше слязла от колата — колко страхлива може да бъде.

Нямаше значение как се чувства, щом не се пречупваше и не изпитваше желание да избяга. Щеше да е по-добре, когато Филип и Дейви вече бяха извън опасност. Просто искаше всичко това да

приключи и двамата да са на път към „Белхейвън“, където щяха да ги посрещнат Жана и Скот.

Къде беше Молино? Беше споменал нещо за някакъв хеликоптер, но... Чу се ревът на мотор някъде откъм дърветата, които растяха край пътя. Тя се напрегна и се обърна. Видя линейка, която се приближаваше, подскачайки при всяка буца на черния път. Шофьорът спря и изскочи навън.

— Здравей, малка лейди. Имам пратка за теб.

Беше млад, привлекателен, облечен в суичър и сини дънки.

— Не че е много ценна. Мисля, че го беше отписала. — Изтича покрай линейката и отвори задните врати. — С поздравите на Молино. — Извади носилката. — И моите, разбира се.

— Ти си Дарнел — каза тя бавно. — Мъжът, който застреля Филип.

— Няма да бъда Дарнел още дълго. Молино ми обеща нова самоличност. И работа вън от страната, ако ти доставя стареца. Тук става малко прекалено горещо за мен. Не че вината е моя. — Нагласи хранителната тръба и побутна към нея носилката, поставена на количка. — Направих всичко, както трябваше.

— Убиване. Да, направи всичко, както трябва. Къде е Дейви?

— О, детето?

Сърцето ѝ биеше толкова тежко, че едва можеше да диша.

— Дейви трябваше да е тук. Къде е?

— Той не ни помагаше така, както старецът. Бореше се с мен.

Обзе я паника.

— Какво си му направил?

— Той се държеше като животно. И аз се отнесох с него като с такова. — Тръгна отново към задните врати на линейката. — Ела и го вземи.

Тя беше вече до него, когато той се качваше в линейката.

— Наранен ли е?

Той отметна белия чаршаф от клетката в задната част на линейката. И скочи на земята.

— Малко, може би. Не бях много нежен, когато го набутвах в тази кучешка клетка.

Дейви беше превит почти на две, устата му беше запушена.

— Ти, копеле! — Тя скочи вътре в линейката и сама освободи детето. — Всичко е наред, Дейви. В безопасност си.

Отпуши устата му. Очите му бяха подуты от плач, горната му устна беше разцепена.

— Всичко е наред. — Притисна го към себе си и го залюля. — Ще си отидеш у дома при мама и татко.

Той я стискаше здраво.

— Страхувам се, Мегън. Те са лоши хора.

— Да, така е. Но ти вече няма да си с тях. — Галеше го по косата. — Те... сториха ли ти нещо, Дейви?

— Да.

Тя се напрегна.

— Какво?

Дейви погледна Дарнел.

— Аз го ухапах, а той ме зашлеви и разцепи устната ми.

— Какво друго?

— Завързаха ме и ме оставиха в тъмното.

— Това е много лошо. Но никой друг не те е наранил?

Той поклати глава.

— Бях ужасно уплашен.

Обзе я непоносимо облекчение. *Благодаря ти, Господи!*

— Знам. — Хвана го за ръката. — Но всичко свърши. Сега си отиваш у дома. — Помогна му да слезе от линейката. — Можеш ли да бъдеш добро момче и да дойдеш с мен да видим един мой приятел? Той е много болен.

— Той спи — каза Дейви. — Видях, когато го качваха в линейката. Кога ще се събуди?

— Скоро, надявам се.

Не знаеше какво от онова, което ѝ беше казал Гарднър, беше лъжа и какво — истина. Филип беше много блед. Хвана китката му и провери пулса. Беше бавен, но не беше колеблив. Той миришеше ужасно, но не на зараза. Тя обикновено долавяше разликата.

— Жив е. — Дарнел не сваляше поглед от лицето ѝ. — Издръжлив е. Не мислех, че ще го преживее.

— Да, издръжлив е. По-силен е, отколкото ти някога ще бъдеш. Ти ги достави. Сега защо не си вървиш?

— Трябва да остана тук. Молино ще ни вземе и двамата. —
Усмихна се. — И да ги застрелям и двамата, ако се опиташ да се качиш
в хеликоптера с тях.

— Няма да се опитам да...

Вдигна глава, като чу хеликоптера. Каза ожесточено:

— Стой далеч от тях!

Той се облегна на линейката и кръстоса ръце на гърди.

— Няма да ги докосна и с пръст, докато ти правиш каквото се
очаква от теб.

Ръката ѝ стисна тази на Филип, но не усети нищо в отговор. А тя
изпитваше такава надежда при последното обаждане на Гарднър! Дали
беше минал, изгубен безвъзвратно, моментът, в който Филип можеше
да се върне при тях? Дали, ако беше усетил по някакъв начин клането,
на което бяха подложени Гарднър, сестрата и Джордън, това не го
беше накарало да пожелае да си отиде завинаги? Кой можеше да каже?
В момента обаче тя не можеше да мисли за това. Можеше само да се
погрижи за оцеляването им.

— Не плачи, Мегън — прошепна Дейви.

Тя сведе поглед към него.

— Не плача. — Преглътна сълзите. — Или, ако плача, то е от
щастие, защото си с мен и защото всичко ще е наред. — Коленичи пред
него. — Скоро ще дойде хеликоптер и двамата с моя приятел ще се
качите в него. А там, където ще кацнете, ще те чакат мама и татко. —
Направи пауза. — Аз обаче няма да дойда с вас. Ще бъдеш ли голямо
момче и ще се погрижиш ли за моя приятел Филип?

Дейви погледна Дарнел.

— Чух какво каза той. Той няма да ти позволи да дойдеш?

Тя не му отговори.

— Ще дойда по-късно. Обещавам. Ще се погрижиш ли за
Филип?

Той бавно кимна.

— Този мъж няма ли да те нарани?

— Никой няма да ме нарани.

Притисна го към себе си. Ревът на хеликоптера вече се чуваше
ясно. Тя прошепна:

— Обичам те, Дейви.

Бяха необходими само няколко минути да прехвърлят Филип в хеликоптера, след което тя отстъпи назад и загледа как той се вдига от земята.

— Колко много грижи си създадохме — каза Дарнел. — За Молино щеше да е много по-трудно да те залови, ако ти не беше толкова глупава.

— Млъкни.

— Молино иска да те нарани. — Дарнел се усмихваше злобно. — Само за това говореше, като отидох да взема „пратката“.

Тя не му обръщаше внимание, не откъсваше поглед от небето. Хеликоптерът, отнасящ Филип и Дейви, беше почти изчезнал от полезрението им.

Довиждане, стари приятелю. Моля те, оправи се. Довиждане, Дейви. Нека вече никога нищо лошо не те сполети.

— Този не е правилният мост — каза Харли. — Няма такава скала като описаната от теб. Теренът е леко хълмист. Трябва да е мостът Джеферсън Парк на север.

— Абсолютно ли си сигурен? — запита Рената. — Ако грешиш, ще стане прекалено късно, за да се върнем тук преди Молино. Ще са ни необходими поне четирийсет и пет минути, за да се върнем.

— Имай ми доверие. Къщата не е тук наблизо.

Тя нямаше доверие на никого, освен на себе си, по дяволите! Този път обаче, изглежда, трябваше да се довери на Харли.

Синьо-белият хеликоптер на Молино се приземи в полето петнайсет минути след излитането на Филип и Дейви. Тя стоеше с изправен гръб. Нямаше да му позволи да узнае колко много се страхува. Защото това щеше да му достави прекалено голямо удоволствие. Молино отвори вратата.

— Колко се радвам да те видя отново. Изглеждаш малко по-бледа от снощи. Слънцето, изглежда, не е мило към теб. — Усмихна се. — Аз също няма да съм мил с теб. — Обърна се към Дарнел. — Помогни й да се качи в хеликоптера. Трябва да потегляме.

Дарнел пристъпи напред, но Мегън рязко отказа помощта му.

— Не искам той да ме докосва. — Качи се в хеликоптера. — Той е толкова лош, колкото си и ти.

— О, не, не може по никакъв начин да се сравнява с мен. — Гледаше към Дарнел, който направи крачка към хеликоптера. — Той е самонадеян и прави грешки. Щеше вече да си мъртва, ако си беше свършил добре работата.

Лицето на Дарнел силно се зачерви.

— Вината не беше моя. Мислех, че си разбрал...

— Не приемам извинения, Дарнел. — Молино извади пистолет изпод сакото си. — Човек винаги трябва да плаща за грешките си.

Застреля го в главата. Мегън гледаше, шокирана, как тялото се свлече на земята. Молино затвори вратата.

— Излитай.

— По дяволите!

Грейди гледаше трупа на Дарнел, проснат на земята. Не даваше и пукната пара за смъртта на Дарнел, но тя показваше колко неуправляем е умът на Молино в момента. Беше се надявал Молино да е по-спокоен, не така зверски настроен. По-малко зверски? Този кучи син беше садист и маниак.

Телефонът му звънна, докато вървеше към колата. Харли.

— Мостът е Джеферсън Парк — каза той. — Сега летя над района. Виждам огромен кедър, двуетажна къща на скала, която гледа към реката. Не мога да се приближа много, защото не искам да ме забележат, но мисля, че има писта за хеликоптер западно от къщата. Но няма хеликоптер.

— Ще има след около четирийсет минути. Молино току-що взе Мегън. Аз ще се срещна с Винъбъл и двамата ще тръгнем нататък. Къде е Рената?

— На около петнайсет мили отук. — Направи пауза. — Има само един път, който води нагоре към къщата, а скалата е почти отвесна. Има няколко дълбоки пукнатини близо до върха, но няма начин някой да се изкачи догоре. Има доста дървета и храсти на хълма, но ще е изключително трудно за Винъбъл и хората му да се приближат до къщата, без да бъдат забелязани. Освен ако не изчакаме падането на мрака.

— Няма начин. Знаеш ли какво може Молино да причини на Мегън до настъпването на нощта?

— Знам, че има голяма вероятност той да я убие, ако го нападнем. Защото ще помисли, че ще изгуби всичко.

Грейди изруга. Знаеше, че Харли е прав, но проклет да беше, ако не действаше бързо.

— Защо, по дяволите, Рената не го откри по-скоро? Така нямаме голям избор.

— Тя направи всичко, на което беше способна. И за нея беше много трудно.

— Не толкова, колкото ще бъде за Мегън. Молино сложи началото на играта на мястото, откъдето излетя хеликоптерът, като уби Дарнел. Застреля го в главата. Това трябва да ти подсказва пред какво е изправена Мегън.

Мисълта, че тя е в присъствието на Молино, го плашеше до смърт. Знаеше, че това ще е равносилно на кошмар, и да, беше се оказал прав.

— Ще се опитам да ѝ дам малко време. Няма да се впусна натам и така да стана виновен за смъртта ѝ. Ще ти се обадя, когато сме в района. — И затвори.

Как обаче щеше да избегне да постави Мегън в опасност, щом достъпът беше така труден? Мегън беше казала, че това е негова работа. Да, негова отговорност. Не е кой знае каква отговорност, просто да опази Мегън жива.

ГЛАВА 20

— Изглеждаш шокирана — каза Молино на Мегън веднага след излитането на хеликоптера. — А аз мислех, че смъртта на Дарнел ще те зарадва. Та нали той направи от Филип Блеър неподвижен труп?

— Ти си виновният за това. Ти даде заповед. — Тя сви рамене. — Не давам и пукната пара за смъртта на Дарнел. Една отрепка по-малко по земята. Като говорим за отрепки, къде е Сиена?

— Очаква те с нетърпение в къщата. Реших, че някой трябва да те посрещне все пак.

— Предполагам, че двамата сте неразделни.

— Връзката е добра и за двама ни. Напоследък обаче отношението му не ми харесва. Затова и щях да съм доволен да го хвърля на лъвовете.

— Аз не съм лъв.

— Знам. Какво разочарование! — засмя се. — Накара ме да изглеждам глупаво в очите на Сиена. А не това имах предвид. Той все още беше изпълнен с грозни мисли за моя Стивън, когато те оставихме снощи. — Махна с ръка. — Но му простих, преди да дойда да те взема днес. Все пак обещах му да те има през първата нощ, а аз винаги държа на дадената дума.

— Трудно ми е да повярвам.

— Е, държа на нея, когато ми е удобно. — Погледна през прозореца. — Почти стигнахме. И почти е време играта да започне. Страхуваш ли се, Мегън?

— Не.

— Лъжеш. Виждам пулса във вдлъбнатинката на гърлото ти. Обзалагам се, че ръцете ти са студени и потни. — Усмихна се. — Обаче ще те докосна, когато си завързана и готова за това. Знаеш ли, научих много, докато четях записките на свещениците по случая на твоя прародител Рикардо Деванес. Методите за измъчване на инквизиторите били новаторски за времето си и давали много задоволителни резултати. Използвах някои от тях върху Едмънд

Гилъм. И нямам търпение да разширя репертоара си. Има един особено вълнуващ метод, наречен *столът*.

— Какъв кучи син си! — Добави: — А синът ти сигурно е бил глупавият шизофреник, за какъвто го е смятал Сиена. Съмнявам се майка ми да му е направила нещо. Вероятно е носил рецесивен ген, в резултат на който се е проявила лудостта.

Усмивката изчезна от лицето му.

— Лъжкиня.

Думите ѝ бяха подобно на изстрел в мрака, но очевидно бяха попаднали в целта.

— Да, така трябва да е било. Има ли и други луди в семейството ти? Очевидно е, че и ти имаш отклонения от нормата. Търсиш си извинение, защото изпитваш вина по отношение на Стивън. Той е бил луд като...

Той я зашлеви толкова силно през лицето, че главата ѝ отхвъркна назад.

Мрак. Вътрешността на хеликоптера се въртеше пред очите ѝ.

— Кучка! — изсъска той. — Курва.

— Ти си виновен. — Усещаше металния вкус на кръв в устата си. — Сиена доказа, че аз не съм Пандора. Майка ми също не е била. Ти си виновен за смъртта на сина си.

Той отново я удари.

— Ще те убия, кучко. Ти си мръсна лъжкиня. Ще те разкъсам... — Млъкна и си пое дълбоко дъх. — Няма да ти позволя да ми причиняваш това. Смъртта ти ще бъде бавна, много бавна. — Хеликоптерът почти се беше приземил. — Ти само направи удоволствието ми от смъртта ти още по-голямо. Нямам търпение да те предам в ръцете на Сиена.

— Грейди вече тръгна — каза Харли на Рената. — Каза, че ще се обади, когато е в района. Аз се приземявам в момента. — Направи пауза. — Ще имаме късмет, ако я измъкнем оттам жива.

Това си мислеше и Рената през последните трийсет минути.

— И какво ще предприеме Грейди?

— Не знам. Не съм сигурен, че и той знае. Предполагам, че ще трябва да мислим бързо и да открием най-безопасния начин да...

— Няма сто процента безопасен начин — каза тя ожесточено. — А той ще я убие, ако продължим да говорим и не започнем да действаме.

— Грейди и Винъбъл няма да позволят...

— Грейди може да върви по дяволите. Не мога да чакам всички да се съберем и да решим какво трябва да се направи.

— И каква е твоята алтернатива?

— Престани да говориш и я измъкни оттам. — Тя сложи край на разговора.

Не отговори, когато Грейди ѝ се обади след минута. Той щеше да задава въпроси и да спори, а тя не искаше да слуша нито едното, нито другото. Беше прекалено напрегната и уплашена и трябваше да изчисти ума си от емоциите, преди да се захване с онова, което правеше най-добре. Да претегли предимствата и недостатъците на възможните сценарии, да прецени причините и следствията, да предскаже изхода, който би гарантирал живота на Мегън и смъртта на Молино. Вече беше започнала първоначалния процес по време на шофирането, когато беше осъзнала, че е прекалено късно за обикновено нападение над къщата на Молино. Сведе поглед към розовата рокличка, която продължаваше да стиска в ръка.

— Сега трябва да те оставя, Адиа. — Сгъна внимателно роклята и нежно я прибра отново в дипломатическото куфарче. — Благодарение на теб, вече знаем къде е той. И сега трябва само да го заловим.

— Право напред. — Молино постави длан на гърба на Мегън и я бутна към стъпалата, които започваха почти направо от входната врата. — Не трябва да караш Сиена да чака.

Тя трепереше. Сиена. Прилошаваше ѝ при спомена за топлата му и мека голяма длан. А после, макар и мека, тази длан се беше оказала жестоко брутална.

— Вече не говориш — отбеляза тихо Молино. — Страхуваш се от него, нали? Жените са толкова нежни и крехки. Почти толкова крехки колкото са и децата. Просто е смешно, когато се опитват да се борят с нас.

— Така ли?

Как би могла да стигне до онова оръжие? Ако успееше да отклони вниманието му, може би щеше да има възможност. Преди беше успяла да го ядоса силно, може би и сега...

— Тук вътре. — Той отвори една врата в подножието на стълбите. — Сиена винаги е искал стаята му да бъде далеч от тези на другите. Обича да е сам. Аз нямам проблеми с това. Двамата не си приличаме чак толкова много. — Отстъпи встрани, за да ѝ позволи да влезе. — Сиена, ето подаръка, който ти обещах.

Мегън не помръдна.

— Не се срамувай. — Молино я бутна в стаята. — Той те чака. — Махна с ръка към ъгъла на стаята. — Кажи му „здравей“.

О, Господи! Не бива да викам, да пищя!

Сиена беше завързан и прикован към стената. Главата му беше обръсната, кожата кървеше. Очите му бяха широко отворени, чертите на лицето му — замръзнали, изкривени, така, както ги беше запечатала смъртта.

— Харесва ли ти новата му прическа? — запита Молино. — Жените понякога намират остриганата глава секси или поне така са ми казвали.

— Ти си го убил — каза тя с дрезгав глас. — Защо? Защото не вярваше, че синът ти...

— Живея с недоверието му от години. Можех да го понеса още дълго, ако виждах някаква изгода от бъдещо сътрудничество с него. — Поклати глава. — Наистина е много лошо, че трябваше да се отърва от него, преди да съм спазил обещанието си да прекара една нощ с теб. Разбира се, имам и други хора, които биха ти доставили удоволствие, но нито един от тях няма таланта на Сиена, която разбираше болката. Беше великолепен с Едмънд Гилъм.

Тя не можеше да свали поглед от лицето на Сиена.

— Ти измъчва ли го?

— О, не. Е, може би малко. Той непрекъснато скубеше косата си, затова обръснах главата му. Това не му хареса.

— Дърпаше косата си?

Молино се усмихна.

— Пищеше и скубеше косата си, удряше главата си в стената. Изпитваше силна болка, затова реших, че трябва да му помогна.

Всъщност бях така погълнат от заниманията си със Сиена, че съвсем забравих за малкото момченце.

— Болка? Какво друго си му сторил?

— Не аз. — Обърна се с лице към нея. — Ти. Бях толкова нещастен, че не се случи нищо, когато той хвана ръката ти вчера. Но трябваше да знам, че няма да ме разочароваш. Просто не съм знаел, че не се случва веднага.

Тя преглътна.

— Не знам за какво говориш.

— Майка ти хвана моето момче за ръката и разстрои ума му за секунди. Може би ти не си толкова добра колкото нея. Или може би не си искала да знам, че си като нея. Сиена не показва никакви признаци за загуба на разсъдъка почти до полунощ снощи. Проверяваше охраната на скалата, а те казаха, че непрекъснато клател глава, за да я проясни. После, час след като се прибра в стаята си, чухме силно блъскане. Слязох да видя какво има, а той вече беше полудял. Плачеше, скубеше косата си на кичури, удряше главата си в стената, сякаш искаше да прогони демоните от нея.

— Не е вярно.

— Напротив. Защо отричаш? Сигурно си знаела какво да очакваш. Аз просто го спасих от страданията.

— Лъжеш. Ти си го убил, защото се е съмнявал в разсъдъка на скъпоценния ти син, а ти не си могъл да го понесеш.

— Аз нямах никакви съмнения по отношение на Стивън. — Сведе поглед към ръцете си, отпуснати край тялото му, дланите свити в юмруци. — Не е справедливо само *откачените* да имат способността да...

Звънна мобилният му телефон. Той натисна зеления бутон и лицето му се озари от усмивка.

— Добър ден, мис Вилгер. Какво удоволствие е да чуя гласа ви. Това е щастливият ми ден. — Погледна Мегън, която се беше вцепенила. — Да, нашата Мегън е добре засега. — Увеличи силата на звука на телефона си. — Сега и тя може да те чува.

— Не ме интересува дали тя ме чува или не — каза Рената. — Тя е проблем за мен още от самото начало. Непрекъснато ме натискат Грейди и ЦРУ, настояват да сключат сделка с теб, за да я пуснеш.

— Прекалено е късно.

— Добре. И без това не вярвам, че един човешки живот си струва, за да предам Книгата. Задръж я.

— Чакай. Не затваряй.

— Ти каза, че е прекалено късно.

— Възможно е да обмисля изгодна за мен сделка. Ако съм сигурен, че Книгата наистина е у теб.

— У мен е.

— Доказателство?

— Мога да ти покажа няколко страници от нея. А ти можеш да ги тестваш за достоверност и древност.

— Искам да видя цялата Книга.

— Не съм глупачка. И без това е достатъчно лошо, че ме притискат да я предам. Няма да я дам за нищо. ЦРУ ми обещаха компенсации и защита от останалите членове на семейството, ако успея да освободя Мегън. Семейство Деванес не обича предателите. Няма да живея и три дни.

Молино мълчеше.

— Сама ли ще дойдеш да ми покажеш страниците?

— Да — отговори неохотно Рената. — Ще дойда. Ако си сигурен, че искаш да сключиш сделка. Отседнала съм в „Пиомонт“ в Мемфис. Но ще използвам собствен хеликоптер. Хората ти могат да претърсят мен и хеликоптера за скрито оръжие и подслушвателни устройства. Ще ти позволя да доведеш експерт, който да определи възрастта на страниците. Познаваш ли някой такъв, който да живее наблизо?

— Има един в университета в Нешвил. Често използвам услугите му. Обучаван е в Лувъра в Париж и няма да успееш да го излъжеш. Търгувам и с антики от Египет и Италия и понякога не мога да имам доверие на източниците си.

— Представи си, нали? Добре, ще го доведе. Но щом се приземим, аз няма да изляза от хеликоптера. Ще трябва да доведеш Мегън при мен, за да съм сигурна, че е още жива. Тя ще остане с мен, докато вие проверявате автентичността на страниците. Ако се съгласиш на сделката, ще излетя с хеликоптера и ще донеса останалата част от Книгата. — Тя затвори.

— Всъщност не гори от нетърпение да те освободи, нали? — запита Молино.

— Тя не мисли, че животът ми си струва излагането на опасност на хилядите хора, записани в Книгата.

— Хиляди. Нима предполагаш, че по света има хиляди *откачени*.

— Нямам представа всъщност. Само правя предположение.

— Когато за първи път чух за Книгата, вниманието ми беше раздвоено, защото бях обсебен от идеята да открия теб. Но сега, като те държа в ръцете си, се питам какъв ли ще бъде животът ми, ако нямам цел, която да ме дърпа напред. На Стивън няма да му хареса, ако спра сега. Не, наистина мисля, че трябва да имам Книгата.

— Тогава ще сключиш ли сделката?

Той я погледна изненадан.

— Разбира се, че не. Не се надявай. Но ще ги накарам да мислят, че ще го направя. Ще уредя да доведат тази кучка Вилгер тук. — Поклати глава. — А мога и да почакам малко, за да опитам играчките на Инквизицията върху теб. — Обърна се. — Междувременно, мисля да те оставя тук със Сиена. Обещах му да прекара известно време с теб. — Хвърли поглед през рамо. — Между другото, забравих ли да спомена, че ти направи всичко това за нищо? Няма да позволя нито Филип, нито момчето да живеят повече от седмица.

В следващия миг вратата се затвори след него и ключът се превъртя в ключалката. Мегън остана сама с гротеската, която някога беше Сиена. Молино беше казал, че всъщност тя го е убила. Не искаше да повярва. Молино просто търсеше начин да оправдае лудостта на сина си. Тя не беше Пандора. Не беше вярно.

Шокът беше прекалено силен и беше успял да измести от съзнанието ѝ всичко друго, което беше важно. Трябваше да престане да мисли за това. Думите му, че ще убие Филип и Дейви, сигурно целяха да ѝ причинят болка и да предизвикат паника. Сега, когато те бяха в безопасност, Грейди нямаше да позволи нищо да им се случи.

Откъсна поглед от Сиена и огледа стаята. Апартаментът на приземния етаж беше луксозно обзаведен, издържан в смели цветове, но нямаше прозорци, по дяволите.

Оръжия. Мъж като Сиена би имал пистолет или нож, или... Нещо. Започна систематично да преглежда чекмеджетата.

Нищо. Дори и пила за нокти. Молино вероятно е планирал да я остави тук със Сиена от момента, в който го беше убил. Защо не?

Какво би могло да бъде по-ужасно от това да сподели стаята с тези ужасни останки?

Не го поглеждай!

Седна на стол до вратата. Беше се надявала да намери начин да се защити, докато дойде помощта. Обаждането на Рената беше очевидно печелено на време. Когато Рената беше влязла в живота им, беше показала невъзмутима и студена фасада, но се беше променила оттогава. Господи, те всички се бяха променили през последните дни. Мегън, Рената, Харли, Грейди.

Грейди.

Какъвто и да беше планът на Рената, той със сигурност включваше Грейди. *Господи, не позволявай нищо да му се случи. Пази ги всичките.*

Не можеше обаче да разчита на този тип мислене. Трябваше да бъде готова, да намери начин да действа.

Грейди приключи разговора с Рената и се обърна към Винъбъл.

— Тя мисли, че е захапал примамката. — Взе снайпера. — Аз тръгвам. Ще те държа в течение на онова, което става на хълма.

— Имам дващест души, които седят на задниците си в онези проклети гори — каза Винъбъл. — Кога ще мога да им кажа да се впуснат в действие? Дай ми шанс да си свърша работата.

— Ако дори един от тях излезе от прикритието си, преди да съм дал разрешение, аз собственоръчно ще го застрелям — каза рязко Грейди. — Ако хората на Молино подушат нещо, Мегън е мъртва.

— Аз съм професионалист. Няма да позволя това да се случи.

Грейди поклати глава.

— Рената е права. И аз не исках да се съглася с решението ѝ. Исках да съм там, когато се върнат с хеликоптера, и да вдигна мястото във въздуха. — Изкриви устни. — Обаче тя изчисли този сценарий и каза, че вероятността Мегън да умре е осемдесет и седем процента. Прекалено висок процент. И аз се уплаших. Така че ще следваме плана на Рената. Първо, трябва да сме сигурни, че действително ще отложим развитието на нещата и че Молино ще държи ръцете си далеч от Мегън. Рената и Книгата. После ще имаме нужда от човек в гората на хълма, за да ни предава информация. Тъй като Харли беше в района,

наблюдаваше къщата още преди пристигането на Молино и Мегън. Можем и занапред да го използваме. А после ще имаме нужда от човек, който да се качи там и да ликвидира охраната. — Тръгна нагоре по пътеката. — Това съм аз.

— И какъв е процентът, с който този план застрашава Мегън? — запита Винъбъл.

— Трийсет и два процента — отговори Грейди. — Ако всичко мине както трябва.

Господи, рискът е все още твърде висок, а шансовете всичко да протече гладко са направо смешни, помисли си той. Никога нищо не става точно както си го замислил.

Обади се на Харли, когато беше изкачил хълма наполовина.

— Кажи накратко.

— Мегън е в стаята на приземния етаж — отговори Харли. — Молино я заведе там, после я остави сама. Той е в главната част.

— Рената му се обади преди пет минути — каза Грейди. — Така ще дадем малко време на Мегън, слава богу. Ти къде си?

— В боровата гора на около километър надолу от къщата. Трина души обхождат района, а видях още четирима, които пазят самата къща. Възможно е да има и още, но... Чакай минутка. Двама мъже излизат от къщата. Мисля, че Молино е захапал примамката. Отправят се към площадката за хеликоптера. Може би отиват да вземат Рената. — Направи пауза. — Може би моментът е подходящ да се опитам да се приближа и да дам оръжие на Мегън, в случай че нещо се обърка.

— Нищо няма да се обърка — каза Грейди. Може би, ако произнасяха по-често думите на глас, те щяха да се превърнат в истина. — Аз отивам, за да разчистя пътя за хората на Винъбъл. Ще ликвидирам охраната, която обхожда периметъра, после ще тръгна към къщата. Трябва да държиш връзка, по дяволите. Трябва да знам всичко, което се случва в къщата, а ти трябва да си там за Мегън. Искам да знам в минутата, в която Молино се върне в приземния етаж.

— Както кажеш. Щом ще се присъединиш към мен, може би искаш да знаеш, че има един мъж със снайпер зад къщата. Другите двама обхождат гората, която свършва при скалата на около четвърт миля от къщата. Един със снайпер. И един с пушка.

— Това ли е?

— Да. Хеликоптерът излетя. Сигурен ли си, че не искаш аз да...

— Придържай се към плана. Ще държим връзка. — Грейди затвори.

— Излез, Мегън! — извика Молино през отворената врата на апартамента на приземния етаж. — Току-що научих, че нашата малка приятелка ще се приземи след няколко минути. Ще я посрещнем, за да се чувства в безопасност и да знае, че намеренията ми са добри.

— И какво ще сториш с нея, щом веднъж вече си удостоверил истинността на страниците? — запита тя докато изкачваше стъпалата.

— Е, сигурен съм, знаеш, че има много начини да получиш онова, което искаш, без да водиш преговори. Но просто трябва да се уверя, че тя има онова, което ми е нужно. — Той я побутваше към площадката за хеликоптера. — А после можеш да се върнеш при Сиена. Сигурен съм, че му липсваш. А, ето я, идва.

На площадката тъкмо се снижаваше кафяво кремав хеликоптер. Двама мъже скочиха от него веднага щом се приземи.

— Позволи ми да те представя. — Молино посочи високия червенокос мъж. — Това е Дейвид Кондън. Той пилотираше хеликоптера, който те доведе тук, Мегън. Другият джентълмен е Бен Столек. Доведохте ли Нотинг?

На земята слезе и дребен мъж в карирана риза.

— Това ще ти струва скъпо. На практика ме отвлякоха от игрището за голф, за да дойда тук.

— Ще ти отнеме съвсем малко време. Просто предварителен оглед.

След това Молино се обърна към Мегън:

— Този джентълмен е изявен в своята област и има завидна репутация, в противен случай не бих търпял грубостта му.

— Той също така е много алчен.

От хеликоптера слезе и Рената. Подаде на Молино огромен плик.

— Внимавай с тези страници.

— Винаги се грижа за онова, което е мое. — Той тръгна към къщата с Нотинг. — Кондън, ти остани тук. Столек, ти ще дойдеш с нас. — Хвърли поглед през рамо. — О, Кондън, ако някоя от дамите се опита да играе игрички, застреляй я. В стомаха. Там раните са най-болезнени.

Кондън извади оръжието си и го насочи в Мегън.

Рената не му обърна никакво внимание.

— Нарани ли те Молино, Мегън?

— Не много. — Тя погледна Рената. — Ти си тази, която изглежда ужасно. Как получи тези натъртвания?

— Съблякоха ме гола, за да ме претърсят. Аз възразих. — Погледна Кондън. — А той много се забавляваше. Ще го запомня. — Погледът ѝ се премести върху Мегън. — Този тест вероятно няма да отнеме повече от петнайсет минути. Нотинг разполага с нужните химикали. Молино обаче ще бърза много, когато разбере, че страниците са автентични.

— А те такива ли са?

— Да. Къде е Сиена?

— Мъртъв е. Молино твърди, че полудял, след като съм го хванала за ръката и се наложило да го убие, за да го отърве от мъките му. Мисля, че лъже. Молино просто е търсил извинение да убие Сиена.

— Пет пари не давам защо е мъртъв. Интересува ме само, че вече не е част от картината. — Погледна към боровата горичка, която беше на около километър надолу по пътя, вляво от скалата. — Онзи счупен бор изглежда мъртъв, нали? Тези негодници вероятно са го използвали за мишена. Обзалагам се обаче, че не е мъртъв.

Мегън смръщи озадачено вежди. Какво общо имаха боровите дървета с тяхното положение? Мъртви или не.

— Мъртъв ли е, Кондън? — извика Рената към охраната. — Ти живееш тук. Би трябвало да знаеш дали боровеете...

Кондън смръщи вежди и тръгна към тях.

— Какво...

Тялото му се изви в дъга, той отвори уста, обаче от нея не излезе вик. Препъна се и падна по очи на земята. В гърба му беше забит нож.

— Грейди — прошепна Рената. — Добра работа.

Грейди се появи откъм заслона, в който държаха различните инструменти.

— Изведи Мегън оттук — каза той, като изговаряше натъртено всяка дума. — Веднага! — И отново се скри в заслона.

— Тръгвай! — Рената побутна Мегън към дърветата. — Към боровеете. Там има пушка, а се надявам, че и Харли е там. Поне там трябва да бъде.

— А ти какво ще правиш?

— Ще помогна на Грейди да ликвидира мъжете в къщата. Кажи на Харли да се обади на Винъбъл и да му каже да се качи тук горе. И вземи пушката. — Тя изчезна след Грейди.

Мегън искаше да изтича след нея. Но не, тя дори нямаше оръжие. Пушката! Трябваше да я вземе и да извика Винъбъл на помощ. Мегън побягна надолу към скалата и боровите дървета.

— Кучка! — долетя бесният вик на Молино зад нея.

Тя хвърли поглед през рамо и го видя да тича към нея. Господи, близо беше! И се целеше с пистолет в главата ѝ. Трябваше да намери пушката, скрита сред дърветата.

Нямаше време.

Свлече се на земята и се притисна към нея, а куршумът прелетя над главата ѝ.

Друг куршум. Друг звук...

Какъвто се чува, когато куршумът потъне в плътта. Обърна се и видя Молино да залита, от раната в гърдите му капеше кръв. Той изпусна пистолета, но продължи да върви към нея.

— Бягай, Мегън! — извика Харли откъм боровите дървета. — Прекалено е близо до теб. Не мога да се прицеля добре.

— Излъга ме. Опитваш се да ме изиграеш. — Молино беше върху нея, ръцете му се ключваха около гърлото ѝ. — Стивън няма да ти позволи да ни измамиш. Ще те убия...

Друг изстрел. Молино трепна, когато куршумът се заби в ръката му. Мегън отчаяно го избута встрани, той се свлече на земята до нея. Обаче успя да я сграбчи и я търкулна към ръба на скалата.

— Ще те убия. Ще убия всички... откачени.

Тя се бореше отчаяно, завладя я паника. Щеше да я бутне долу. Не трябваше да има още толкова много сили. Куршумите сякаш не го бяха докоснали. Само да успееше да стигне до пушката, скрита сред дърветата... Не, тя имаше друго оръжие.

— Няма да е навреме — каза тя. — Твоят Стивън не може да ти помогне. Майка ми го уби. — Освободи едната си ръка и я протегна към него. — Знаеш ли какво е да полудееш? Говори със Стивън. Ще те докосна, Молино.

Той замръзна и загледа втренчено ръката ѝ, като че ли тя беше кобра, извила глава да го ухапе.

— Страхуваш ли се? И така трябва да бъде. Ти уби майка ми, а тя искаше твоята смърт. Дори да не съм Пандора, тя може да действа чрез мен. Все пак, аз съм *откачена*, нали? — И го докосна леко по бузата.

Той изпищя, очите му сякаш хлътнаха, потънаха в главата.

— Не! — Той залитна назад. — Откачена. Чудовище.

— Ти си чудовището. — Тя допълзя до него. Още две крачки и той щеше да падне от скалата. — Ти ще умреш, Молино. Мислиш ли, че лудостта и страданията следват хората и в гроба? Аз се надявам да е така.

— Махни се от мен! — Той се приближи още повече до ръба. — Не се приближавай!

— Но аз искам да те докосна. Позволи ми. Искам да подържа ръката ти.

Тя се спусна напред с протегнатата ръка. Той изпищя и политна назад, но успя да я хване за ръката, докато падаше.

Тя се плъзгаше, плъзгаше, като че ли щеше да падне заедно с него.

— Стивън... — каза задъхано Молино. — Той няма да ми позволи да умра. Ние ще...

Извика, когато ръката му се изплъзна от нейната и той падна в бездната.

Тя продължаваше да се плъзга! Мегън отчаяно заби нокти в тесните пукнатини на грубия камък.

Не падай. Не позволявай на Молино да спечели.

Краката ѝ бяха стъпили на лека издатина в скалата, посипана с пръст, но пръстта беше суха и се ронеше, а Мегън напразно се опитваше да намери друга опора. Пръстите на ръцете ѝ вече кървяха.

— Дръж се. — Лицето на Харли се показа над скалата. — Легнал съм по корем и се подавам възможно най-навън. Ще те хвана за дясната китка, ще се опитам да не наруша равновесието ти.

Надежда.

Той опита веднъж.

— Не мога да те стигна. — Приблужи се още. — Грейди тича насам като обезумял. Няма да ти позволим да паднеш, Мегън.

Ако успееш да стигнат до нея навреме. Тя се плъзна още на сантиметър надолу по скалата, защото пръстта продължаваше да се рони. Ръцете ѝ се изпънаха болезнено, но продължаваше да се държи.

— Господи, още само няколко сантиметра...

Харли се напрягаше, за да я достигне. Но не можеше. Опита веднъж. Два пъти. На третия опит пръстите му се склучиха около дясната ѝ китка.

— Хванах те.

Буцата пръст се разпадна напълно под краката ѝ. Падаше!

— Помогни... ми. — Харли я държеше за едната китка, а тя висеше опасно над бездната. — Не мога да се справя сама.

Пръстите ѝ го стискаха силно.

— Мегън, подай ми другата си ръка. — Грейди беше коленичил до Харли и също протягаше ръка към нея. — Не се осмелявай да паднеш!

— Млъкни! — Тя дишаше задъхано. Подаде ѝ дясната си ръка. — Правя всичко, на което съм способна.

— Справяш се добре. — Той се наведе и я хвана с двете си ръце за лявата китка. — Даже чудесно. Дръж се още малко, докато те издърпаме.

Чувстваше двете си ръце като извадени от ябълките, докато двамата мъже я дърпаха бавно нагоре. Изминаха три минути, преди да успеят да издърпат горната половина на тялото ѝ над скалата.

— Мили боже!

Гласът на Грейди беше дрезгав. Тя изведнъж се озова в прегръдките му. Той я люлееше нежно. Сърцето му биеше толкова тежко, колкото и нейното.

— Мили боже!

Живот. Беше толкова близо до възможността да изгуби и живота си, и Грейди. Стискаше го с всички сили, докато лежеше със затворени очи, и се опитваше да възстанови дишането си.

— Добре ли си? — прошепна Грейди с устни, притиснати до бузата ѝ.

Тя отвори очи и видя и Грейди, и Харли, коленичили до нея. Отблъсна Грейди, после отново го прегърна. Още не. Все още не искаше да го пусне.

— Не. Уплашена съм и в момента се чувствам изключително уязвима.

— Би трябвало да се чувстваш така — усмихна се Харли. — Летенето не е най-силната страна на хората. — Изпълзя до ръба на скалата и погледна надолу. — А Молино със сигурност не умееше да лети. Лежи долу с пречупен врат, изкривен като кукла на конци. — Изправи се. — Обаче във филмите лошите винаги се връщат, дори и от смъртта. — Обърна се и тръгна към пътя. — Мисля да слеза долу и да се уверя, че той няма да се върне.

Мегън знаеше какво има предвид той.

— Знам, че е там долу. — Изправи се и отиде до ръба на скалата. — Но искам сама да видя, с очите си.

Грейди беше до нея, държеше я.

— Молино не е безсмъртен. Никой не би оцелял след такова падане.

— И аз го знам с ума си. Обаче Молино дълго време се изплъзваше от смъртта. Не мога да повярвам, че вече няма да се крие сред сенките на този свят.

Мегън гледаше втренчено в подножието на скалата. Да, той беше там, лежеше проснат, с разперени ръце, на скалите. Харли го беше нарекъл „кукла на конци“. Не, той беше чудовище.

Някой излезе от храстите и тръгна към Молино. Винъбъл? Харли? Не, Рената. Би трябвало да знае, че Рената притежава същите инстинкти като Харли, че също би искала да се увери в смъртта на Молино.

— Доволна ли си? — запита Грейди.

Мегън кимна.

— Мисля, че да. Но в момента като че ли съм безчувствена. Не мога да преценя дори как се чувствам. Ще се тревожа за това по-късно.

Не искаше да мисли за смъртта. Прекалено дълго беше доста близо до нея. Имаше нужда от надежда, от усещане за живот.

— Заведи ме в „Белхейвън“. Искам да знам как са Филип и Дейви.

— Мъртъв ли е?

Рената, коленичила до Молино; вдигна поглед и видя Харли да върви към нея. Кимна.

— Счупен врат, един куршум в гърдите, втори в ръката, главата му трябва да се е ударила в камъните. Не трябва повече да се тревожим за него.

— Ти въобще не трябваше да се тревожиш за него. — Той спря до нея. — Аз щях да потвърдя смъртта му. — Усмихна се. — О, точно така. Това щеше да означава да се довериш на някого другиго, освен на себе си.

— Мисля, че щях да... Просто съм свикнала да действам така, както съм обучена. — Изправи се. — А и ставаше въпрос за Молино. Затова и не изтичах при вас, след като двамата с Грейди издърпахте Мегън. Трябваше да слеза тук долу и да се уверя. В никакъв случай не трябва да правим грешки.

— Аз не правя много грешки, Рената — каза той тихо.

— Така е. — Тя стоеше и го гледаше. — Разбира се, можеше да се справиш по-добре със стрелбата по това копеле.

— Бях на почти деветстотин метра от него. А тя беше прекалено близо до него.

— Е, като цяло, предполагам, че се справи много добре днес.

Той се засмя.

— Господи, чувствам се така, сякаш са ми дали златен медал. — Наклони глава. — Освен дето не съм виждал съдия, който да изглежда пребит като теб. Сякаш си се въргаляла в калта, проклетата ти рана отново кърви и имаш синьо на охлузената си скула. — Погали я нежно по бузата. — Молино?

— Кондън, един от неговите хора.

Тя направи крачка встрани, така че ръката му увисна във въздуха.

— Братовчедът Марк те е научил добре да се грижиш за себе си.

Тя сви рамене.

— Марк казва, че първото правило за безопасност е да свършиш работата и да не се замесваш емоционално. Не играх по правилата.

— За което Мегън без съмнение ти е много благодарна.

— Защо? Трябваше да открия Молино, преди да е паднала в ръцете му. Не се справих добре.

— О, да. Виждам, че вината е изцяло твоя.

— Щях да се справя по-добре, ако не бях позволила на емоциите да се намесят. — Обърна се и тръгна към пътеката, която водеше нагоре към върха на скалата. — Ще отида да видя как е Мегън, а после ще се обадя на Марк, за да му кажа за Молино.

— Само се погледни. Дори накуцваш.

Тя хвърли поглед през рамо и видя, че Харли я гледа със смръщени вежди.

— Добре съм. Ти си гледай твоите задължения.

— Чувствам те като свое задължение. — Той тръгна след нея. — Няма да се хареса на Мегън, ако не ти помогна да се изкачиш догоре. Знаеш колко е нежно сърцето ѝ. Тя вече преживя достатъчно днес. Нека почистя раните ти, преди тя да те види. — Той я прегърна през кръста. — Хайде. И преди си се облягала на мен, не е толкова лошо.

Защо не? Изпитваше болка и празнота, която би могла да бъде... самота. Вероятно това беше последният път, когато щеше да се наложи да приеме помощ от Харли или от когото и да било от тях. После щеше отново да е сама.

— Прав си, сърцето на Мегън наистина е прекалено добро. — Облегна се на него. — А аз не искам да я карам да се чувства зле...

ГЛАВА 21

— Как е той?

Мегън се обърна и видя Рената, застанала на прага на болничната стая на Филип.

— Не е добре. — Тя сви уморено рамене. — А може би не е толкова зле. Все още трябва да направят много тестове, но специалистите тук не вярват състоянието му да се е влошило непоправимо, докато е бил в плен на Молино. Само че аз се надяхвах Гарднър да е прав и да видя някакви признаци, че той излиза от комата.

— Няма такъв късмет?

Мегън поклати глава.

— Но може би ще излезе по-късно. Кой знае дали Филип е разбрал нещо от онова, което му се е случило. Възможно е да е изпитал шок, който да е забавил подобрението.

— Правиш смели предположения, нали? — запита тихо Рената.

Мегън стисна ръката на Филип. *Почувствай ме, приятелю, знай, че аз съм тук. Нека преминем заедно през това.*

— Да. Обаче надеждата може да прави чудеса. Виждала съм го. Беше чудо и това, че Дейви успя да се отърве от ръцете на Молино, без той да му причини нищо. — Смени темата. — Къде са Грейди и Харли? Все още ли са в дома на Молино? Грейди ме остави тук и каза, че ще се върне при Винъбъл. Опитвам се да извлека някаква информация за бандитите, с които Молино е работил, от файловете и папките му.

Рената кимна.

— Харли също е там. Казах му да гледа за записки, касаещи жертвите на Молино. Трябва да намеря Адиа.

Мегън имаше болезнен спомен за розовата рокличка, принадлежала някога на момиченцето.

— Разбира се, трябва да я намерим. — Направи пауза. — Искях да ти благодаря, че рискува страници от Книгата, за да ми дадеш време с Молино. Знаем, че ти е било трудно.

— Не, не беше.

Мегън я гледаше втренчено, не вярваше на ушите си. Рената се усмихна.

— Е, щеше да ми е трудно, ако бяха автентични.

Мегън ококори очи.

— Но ти каза, че са.

— Когато станах Пазителка на Книгата, накарах Марк да направи две нейни копия. В тях не бяха записани истински имена и адреси, но хартията беше обработена така, че да даде положителен резултат, когато се тества за автентичност. Мислех, че Едмънд вероятно нямаше да умре, ако имаше какво да даде на онези копелета и така да спечели време, докато успее да избяга. — Сви рамене. — Взех едно от копията със себе си, когато тръгнахме от Мюнхен, в случай че намеря начин да поставя капан на Молино.

Мегън изведнъж си спомни как Рената не даваше на никого да пипне куфара ѝ.

— Но не ни каза.

Рената направи гримаса.

— Вече установихме, че не обичам да споделям вещите си с никого.

— О, не знам. Мисля, че можеш да свикнеш дори с това. — Изведнъж ѝ хрумна нещо. — Изненадана съм, че семейството не е записало Книгата на компютърен диск. Няма ли да е по-безопасно?

— Зависи как ще погледнеш на това. Достъпът до компютърните продукти е по-лесен. Ако бъдат откраднати, те могат да бъдат копирани за пет секунди, а е възможно ние да не разберем навреме за това, за да спасим семейството. Едмънд започна опити да запише Книгата на диск, но процесът е истински кошмар. Единственият, който има достъп до Книгата, е Пазителят.

— Коего ще рече, че зависи от теб?

Рената кимна.

— Ще се опитам да го направя, но това не е номер едно в списъка с приоритетите ми. Не можем да я сканираме, защото е писана от различни хора с различни почерци и е възможно да има неясни петна и несъответствия. Налага се да унищожаваме хард диска всеки път, за да сме сигурни, че не са останали дори фрагменти от данните. Не можем да се доверим на софтуера, за който се предполага, че

изчиства хард диска. А и Книгата не се състои само от един том. Семейството се разраства от векове. — Направи гримаса. — И те уверявам, че като Пазител имам и други неща, които трябва да свърша, освен да седя и да вкарвам данни в компютъра. Достатъчно е, че успявам да водя истинската Книга.

— Звучи наистина като кошмар. — Мегън изучаваше лицето ѝ. — А какво щеше да стане, ако в куфара ти беше оригиналната книга? Щеше ли да я използваш?

— Не. — Тя навлажни устни. — Иска ми се да ти кажа, че щях да я използвам, но ще излъжа. Не мога да го направя. Ти ме интересуващ, но не бих поела...

— Престани да се измъчваш. Всичко е наред, Рената — каза тихо Мегън. — Не се опитвах да те притисна в ъгъла. Винаги съм знаела, че това е твоя привилегия.

— Щях да намеря друг начин. Нямаше да позволя на Молино...

— Ти намери друг начин.

— Винаги съм мислела, че всяко решение, свързано с Книгата, ще е просто, черно-бяло. Но вече нищо не е черно-бяло.

— Добре.

— Не и за мен. За мен ще е много по-трудно. — Направи гримаса. — И вината е твоя. Ти ме накара да подложа на съмнение неща, в които съм вярвала през целия си живот. — Погледът ѝ се премести върху Филип. — Наистина ли си струваше да рискуваш толкова много, след като той може никога да не се върне към живота?

— За мен — да. Обичам Филип.

Рената поклати глава.

— Няма разум. Просто чувство.

Мегън се усмихна.

— А ти си цялата разум и нито капка чувство. Поне се опитваш да бъдеш такава. Обаче невинаги успяваш, нали?

— Ще се върна към онова, което смятам за правилно. — Прекоси стаята и застана до Мегън. — Трябва да тръгвам. Марк ми се обади и каза, че ще е умно да изчезна заедно със залеза. Прекалено много хора вече знаят, че съм свързана с Книгата.

— Само ЦРУ.

— ЦРУ се състои от хора, които имат мнения, амбиции и техни собствени приоритети.

— Ти им нямаш доверие.

— Нямам право да се доверявам на никого. Сега книгата е по-изложена на опасности, отколкото преди стотици години.

— И трябва да бъде защитена.

— Ти не го разбираш?

— Разбирам, че ти също имаш право на собствен живот.

— Аз няма да се откажа от живота си. Просто трябва да направя някои... промени. — Направи пауза. — Както ще направиш и ти. Ти си Слушател. От време на време ще чуваш гласове и ще трябва да избираш дали да не им обърнеш внимание, или пък да им помогнеш, както стори с Едмънд.

— В момента не искам да мисля за това.

Рената замълча.

— Тогава мисли за факта, че си Пандора.

Мегън поклати категорично глава.

— Казах ти, Молино беше откачен. Искаше смъртта на Сиена и измисли сценарий, който да отговаря на фантазиите му.

— Харли каза, че Молино бил много уплашен, когато си го заплашила да го докоснеш там, на скалата.

— Това беше единственото оръжие, с което разполагах — усмихна се безрадостно Мегън. — А той като че ли вече си беше загубил ума. Стори ми се подходящ край за него да намери смъртта си поради собствените си заблуди. Все едно че майка ми най-после успя да си отмъсти.

— Сигурна ли си, че ти самата не градиш свой собствен сценарий?

Мегън замръзна.

— Аз съм практична и разумна. И ти, най-вече ти от всички хора на земята, би трябвало да оцениш това.

Рената клекна до стола ѝ.

— Мегън — каза нежно, — трябва да поговорим.

Грейди посрещна Мегън, когато хеликоптерът се приземи на площадката до къщата на Молино два часа по-късно.

— Какво има? Казах ти, че ще дойда при теб веднага щом...

— Тя не можа да изчака. — Рената скочи от пилотското място на земята. — Опитах се да я убедя, че още няколко часа няма...

— Рената, може би съм намерила следа, която води до Адиа. — Към тях вървеше Харли. — Винъбъл се запознал подробно с всички файлове и папки. Имало една огромна папка, която Молино държал заключена в сейфа си и която се отнасяла до дейностите, свързани с Хеда Киплер. Ти каза, че тя занесла въпросната рокличка на Молино като трофей?

— Точно така.

— Е, ако Грейди успее да вземе папката от Винъбъл, аз вероятно бих могъл да проследя...

— По-късно — намеси се категорично Мегън. — Ела с мен. Не искам да се натъкна на някого от хората на Винъбъл.

Тя се обърна и тръгна към малкия заслон, който беше на няколко метра от площадката за хеликоптера. Включи единствената гола крушка, която висеше от тавана.

— Искам това да приключи бързо.

— Филип? — запита тихо Грейди.

— Той е още жив. Ако състоянието на кома може да се сметне за живот. Но не за това съм тук.

Грейди я гледаше с присвити очи.

— Развълнувана си. Напрегната си, на практика усещам... Какво има?

— Нещо добро, за разнообразие. — Дланите ѝ се свиваха в юмруци, после се отпуснаха. — Рената, покажи.

Рената вече разкопчаваше блузата си. Свали презрамките на сутиена от раменете си.

— Добре, че не притежавам фалшива скромност. Малко се уморих от...

— Мили боже! — прошепна Грейди.

Мегън направи крачка напред и докосна рамото на Рената.

— Няма рана. Няма белег. Кожата е гладка като коприна. Като че ли никога не е била улучвана от куршум.

Харли подсвирна тихо.

— Какво се е случило? Какво, за бога, си направила, Мегън?

— Нищо. — Мегън направи пауза. — Ти го направи, Харли.

Той я гледаше втренчено, изумен. Поклати глава.

— Глупости.

— Това казах и аз, когато Рената ми показа рамото си в „Белхейвън“. Търсих какво да е обяснение, което да не води към теб.
— Добави мрачно: — Повярвай ми, не исках да си ти, Харли. Защото това щеше да означава, че трябва да приема неприемливото.

Той отново поклати глава.

— Рената — каза Мегън.

Рената сви рамене.

— Ти беше този, който превърза рамото ми онзи следобед, Харли.

— Хайде. Правил съм това безброй пъти през последните няколко дни — възрази Харли.

Рената кимна.

— Този път обаче, час след като тръгнах от скалата, започна да ме сърби. Започнах леко да разтривам белега около раната, но го усещах... странно. Затова отместих превръзката, за да го погледна. — Направи пауза. — Белегът изчезваше, а раната... — Тя вдигна рамене. — Сам видя. Напълно е зараснала.

— Тогава, направила си го ти, не аз — каза Харли, сякаш да се защити. — Та нали ти притежаваш психически сили.

Рената поклати глава.

— Аз не съм Лечител.

— Нито пък аз. Не се опитвай да ми кажеш, че аз...

Рената се засмя тихо.

— Страхуваш се. Питам се дали няма да си уплашен, да.

— Не се страхувам. Само смятам всичко това за небивалици. — Погледна Мегън. — Какво се опитваш да ми направиш?

— Спокойно. — Грейди мръщеше замислено вежди. — Скалата, Мегън?

Мегън кимна рязко.

— Така предположи и Рената. Не знам как точно се проявява талантът на Пандора, но може би се включва под влиянието на силни чувства. Бях ужасно уплашена, когато Харли ме хвана. Беше въпрос на живот и смърт.

— А беше ядосана и много се страхуваше, когато Сиена стисна ръката ти.

— Все още няма да призная, че съм причинила лудостта на Сиена. Възможно е Молино да си измисля.

— А може и ти да си била причината той да намери смъртта си — каза смело Рената. — Престани да си криеш главата в пясъка.

— Няма да има полза, ако ме притискате да го призная. Имате ли нещо против да забравя тази грозота поне за миг? — Погледът ѝ се беше спрял нетърпеливо на Харли. — Дяволски си прав, че съм развълнувана, Грейди. Това е първото положително нещо, което се е случило от началото на тези събития. Харли, трудно е да се приеме и дори ние не знаем как точно се проявява твоят талант, но аз ще ти помагам. Ние всички ще ти помагаме.

— Не, няма. Защото не е вярно. — Харли мръщеше вежди. — Знам, че съм толкова нормален, колкото съм бил през целия си живот. Не съм като вас...

— *Откачените?* — подсказа му Мегън. Усмихна се. — То е, като да гледаш в огледалото. Аз реагирах по същия начин.

— Задръж си огледалото. — Харли понечи да се обърне. — Щастлив съм такъв, какъвто съм и няма да ви позволя да ме убедите...

— Какво? — Усмивката на Мегън изчезна. — Защо се държиш по този начин? Това е нещо прекрасно. След като помислих по въпроса, осъзнах, че лечителството никак не е чуждо на твоята природа. Всеки път, когато съм с теб, аз усещам някаква странна... утеха. Само присъствието ти беше достатъчно да ме излекува, така да се каже, когато съм разтревожена.

— Въображение. — Устните на Харли бяха стиснати, издаваха твърдоглавие. — Аз не виждам нищо прекрасно в това.

Мегън не можеше да повярва. Беше очаквала леко съпротивление, но не тотално отхвърляне. Защо той не виждаше неограничените възможности?

— А нима мислиш, че на мен ми харесва да съм Слушател или Пандора? Последното в света, което бих пожелала, е да бъда Пандора. Нима мислиш, че ми харесва да се страхувам да докосвам хората? Вече знам, че мога да причиня лудост и дори смърт. Обаче те докоснах и ти не полудя, а ето, че сега притежаваш талант, за който бих дала всичко на света. — Добави простишко: — Ти си моето спасение, Харли. Ти си доказателството, че като Пандора аз успявам да внеса малко добро в света.

— Но аз не искам да бъда твоето спасение — каза Харли грубо. — Мили боже, цял живот съм бягал от отговорност. А сега вие се опитвате да сложите въже около врата ми. Благодаря, но не. Изчезвам оттук.

— Тогава аз ще те последвам — каза Мегън. — Нямам време да те чакам половин или цяла година да свикваш с идеята, че си Лечител. Филип има нужда от теб сега.

— Филип?

— Тази беше първата ми мисъл, когато Рената ми каза за излекуваната си рана.

— И аз трябва да го докосна и да го накарам да се върне в този свят?

— Трябва поне да опиташ.

Изражението на Харли се промени за секунда, омекна.

— Съжалявам, Мегън. Не мога да бъда това, което вие искате от мен. Дори да вярвах във всичките тези глупости, не бих могъл... — Обърна се и се отдалечи.

Мегън гледаше след него с разочарование. Не можеше да повярва нито на очите, нито на ушите си.

— Тръгвам след него.

— Не го притискай — прошепна Рената. — Защото ще се отдръпне още повече. За него това е шок, трябва му време да свикне. — Погледна Грейди. — Говори с нея. Тя също е в шок. Отрича, че е Пандора, но бърза да приеме, че Харли е Лечител. — Обърна се и тръгна към къщата.

— Но той просто си тръгна — каза Мегън. — Има шанс за Филип. Харли трябва да ми повярва.

— Ще ти повярва. Дай му малко време. — Грейди я хвана за ръката. — Той ще преодолее първия шок, след което ще се прояви любопитството му. Едва след това ще повярва, че вече не е *нормален*. Първата му реакция беше съвсем типичната за него. Какво прави търкалящият се камък, когато е принуден да спре и светът сякаш прилепва към него?

— Изпитва страх и побягва — отговори мрачно Мегън. — Но аз няма да му позволя да го направи.

— Желанието трябва да бъде негово, Мегън. — Дръпна я вън от заслона. — Хайде. Да отидем в къщата, за да те представя на Винъбъл

и да прегледаме данните за жертвите, върху които работеше Харли.

— Успокояваш ли ме, Грейди?

— Опитвам се. Как се справям?

— Не толкова добре. Ще дам малко време на Харли да свикне с мисълта, но няма да позволя да ме разубедите. — Направи крачка към него. — Но ти благодаря за усилието.

— За мен беше удоволствие. — Целуна я нежно по слепоочието. — Истинско удоволствие.

След малко повече от час Мегън чу шума от въртящите се перки на хеликоптер. Вдигна рязко глава, сведена над папките, които преглеждаше.

— Какво беше това? Рената...

Обаче имаше чувството, че не Рената е в хеликоптера. Скочи на крака и побягна въвн от къщата. Рената стоеше и гледаше към хеликоптера, който току-що беше излетял.

— Той тръгна.

— Харли? Защо не го спря?

— Не го притискай и той ще се върне у дома, като размахва опашка — каза Рената. — Макар всъщност да не съм сигурна за второто. Така обаче имаш повече шанс, отколкото ако хукнеш след него.

— Няма как да го знаеш със сигурност — каза Мегън отчаяна.

— Така е, но съм много добра в изчисляването на причинно-следствените връзки и прогнозирането на крайния резултат. — Усмихна се. — Ако греша, ще ти помогна да го намериш и да го върнеш. В това също съм добра. — Хвана Мегън за ръката. — Хайде, да отидем да видим дали ще открием нещо за Адиа в тези купища папки.

— Харли не отговаря на позвъняванията — каза Грейди, когато срещна Мегън в коридора пред стаята на Филип. — Опитах всички възможни начини да се свържа с него. Сякаш е потънал вдън земя.

— Защото така иска. — Мегън поклати глава. — Рената твърди, че сам ще пожелае да се върне, но на мен ми е трудно да бъда

търпелива. Минаха три дни, Грейди.

— Но нали каза, че все още трябва да се проведат тестове върху Филип?

Тя кимна.

— Казват, че Молино не е успял да влоши състоянието му, но не са сигурни. — Добави несигурно: — Обаче той не дава никакъв отговор, както е сторил с Гарднър. Прегледах бележките на Гарднър, наистина е записано, че има слабо подобрене. Но дали не е лъжа?

— Скот обади ли ти се?

— Да, беше леко скован, но иска да отида да видя Дейви, когато имам възможност. Мисля, че всичко ще е наред между нас. — Обърна се към вратата на стаята на Филип. — Искам да се върна при него. Продължавам да се надявам...

— Чудеса? — запита Грейди. — И аз се надявам, Мегън. — Направи пауза. — Но няма да съм тук, за да видя дали ще успееш да направиш чудо.

Тя се обърна с лице към него.

— Какво?

— О, ще се върна. Няма да се отървеш така лесно от мен. Но Винъбъл ще замине за Северна Африка, за да се опита да проследи децата жертви, за които открихме данни в папките на Молино.

— И ти ще отидеш с него?

Грейди сви рамене.

— Може да свършим добра работа, ако му помогна. — Срещна погледа ѝ. — А и ти не ме искаш тук в момента. Правя опити да остана на заден план, но не се получава. Тревожа те, нося ти безпокойство. Не искаш да мислиш сега за нас двамата. — Добави рязко: — По дяволите, и преди като че ли не можеше да свикнеш с мисълта за мен. Ако те притисна сега, може да избягаш, както направи Харли.

— Аз приключих с бягането.

Обаче осъзна, че изпитва облекчение. Дори в момента усещаше топлината, която тялото му излъчваше. Достатъчно беше само да го погледне, за да изпита желание. Да, той ѝ причиняваше емоционално и физическо безпокойство, а в момента тя нямаше нужда от това. Чувствата ѝ бяха в безпорядък, защото все още имаше проблеми с това да се примири, че е Пандора, и с липсата на подобрене в състоянието на Филип. Той изучаваше изражението ѝ.

— Виждаш ли?

— Не ми харесва, когато се окажеш прав.

— Трябва да свикнеш с това. — Целуна я бързо, но страстно. — Ще бъда разбиращ и благороден месец, не повече. След това ще се върна и отново ще ти причинявам безпокойство.

Тя изпитваше такава и в момента, докато го гледаше как се отдалечава по коридора. Възможно е да успееш да потуши ефекта, който Грейди извикваше у нея, на съзнателно ниво, но не и на подсъзнателно — той винаги беше там, дълбоко, чакаше.

Е, щеше да се наслади на спокойствието и пространството, които можеше да получи. Върна се в стаята на Филип.

Белхейвън

Две седмици по-късно

— Дойдох да се сбогувам с теб. — Рената стоеше на прага на стаята на Филип. — Можеш ли да го оставиш за няколко минутки?

— Защо не? Може би така ще му липсвам поне малко. — Последва Рената вън от стаята. — Напоследък съм склонна да опитам всичко.

— Трябва поне за малко да се откъснеш от това. — Рената тръгна към просторното преддверие. — Седиш затворена тук от седмици. Тревожа се за теб. — Направи пауза. — Грейди също се тревожи за теб.

Мегън замръзна.

— Говорила си с Грейди?

— Преди два дни. Те напредват с издирването на жертвите. Двамата с Винъбъл са открили четирийсет и пет от тях живи досега. Каза, че ще отиде в Танзания, защото натам водела следата на Адиа. Мисли, че вождът на племето е променил името ѝ.

— Но е жива?

— Така се твърди в записките. — Върна се на първоначалната тема. — Прекарваш прекалено много време тук. Имаш нужда от почивка.

— Страхувам се, че няма да съм тук, когато Филип излезе от комата. Какво ще стане, ако това се случи, а мен ме няма? И да сме изгубили една възможност, може да има и друга. Трябва да се надявам.

— Опитва се да отвлече вниманието ѝ от тази тема. — Мислех, че ще тръгнеш още миналата седмица.

— Марк иска да си тръгна. Според него не е добре да се сближавам толкова много с теб. И вероятно е прав. — Сви рамене. — Обаче не мога през целия си живот да постъпвам така, както желае Марк. Трябва сама да вземам решенията си. Не исках да тръгна, преди да съм сигурна, че ти... Аз бях тази, която те накара да приемеш, че си Пандора. Можех да запазя в тайна излекуването на раната. След случилото се със Сиена не исках да решиш, че си един вид Франкенщайн. — Усмихна се леко. — Аз избрах да вярвам в положителния мит за Пандора — онзи, в който тя пуска по света не само злото, но и добродетелите.

— Права си била да решиш така. Трябваше да знам. Не мога непрекъснато да лъжа себе си. — Мегън се облегна на стената и загледа моравата и дърветата отпред — пейзаж, който навяваше спокойствие. — А и ти искаше само да бъдеш мила. Как ми се иска Харли... Ти каза, че той ще се върне, но не стана така. Аз просто не го разбирам.

— Защото ти никога няма да престанеш да даваш — такава е природата ти. Но не много хора са като теб. Ти даде на Харли дарбата. Но е негов избор дали ще я използва или не.

Мегън направи гримаса.

— Искан ми се талантът ми на Пандора да не беше така неуправляем, да можех да избирам. Каква е ползата за човечеството, ако талантът принадлежи на някого, който не иска да го използва?

Рената поклати глава.

— В Книгата са записани стотици случаи на използване на дарбите, но и стотици на пренебрегването им. Трябва да я прочетеш някой път.

— Като че ли ще позволиш тя да бъде далеч от теб, да се изплъзне от ръцете ти.

— Права си. Е, може би някой ден. — Обърна се. — Ще те уведомя, ако науча нещо повече за Адиа. Довиждане, Мегън.

— Това не е достатъчно добре.

Рената спря, смръщи вежди.

— Какво?

Мегън направи крачка напред и я прегърна.

— Грижи се за себе си. Ще ми липсваш... приятелко.

Рената не помръдна секунда-две, после прегърна Мегън за части от секундата и отстъпи назад.

— Да, ти на мен също — каза неловко.

Мегън я загледа как бързо излиза от преддверието. И то изведнъж потъмня без яркото ѝ жизнено присъствие.

Филип.

В момента нямаше у него нищо жизнено, той живееше в мрачен свят. Трябваше да се върне при него.

Застина в шок, когато отвори вратата. Харли се беше отпуснал на стола за посетители до леглото на Филип. Вдигна поглед, когато тя влезе в стаята.

— Здравей, какво ново? — Мили боже, държеше се така, сякаш току-що се бяха разделили.

— Нищо. — Тя отиде до леглото и хвана ръката на Филип. — Просто стоя тук при своя стар приятел.

Харли мълча известно време, гледаше втренчено Филип.

— Може и да не се получи, Мегън. Такива неща не се случват непрекъснато.

Сърцето ѝ заби тежко.

— Ти откъде знаеш?

— Направих малко експерименти. — Изкриви устни. — Първо се опитах да се скрия в черупката си, да забравя за всичко това. После реших, че трябва да докажа на себе си, че съм нормален. И предложих помощта си в „Сейнт Джуд“ в Мемфис.

— Детската болница?

— Да, обичам децата. Реших, че няма нищо лошо да помагам в отделенията. Разбира се, грешах. Изпитвах болка. Няма нищо друго, което може да разкъса сърцето ти така, както видът на болно дете. — Срещна погледа ѝ. — Успехът ми беше около осемдесет и два процента. Разбира се, не мога да потвърдя случаите. Не можех да помоля за рентгенови изследвания или за нещо друго. Господ да ми беше на помощ, ако някой разбереше, че съм *откачен*, който се бърка в лечението на децата.

— Да — съгласи се тя несигурно.

— Е, състоянието на повечето от тях се подобри значително. Едно от момиченцата със сигурност се излекува. Трябваше да му направят изследвания два дни след отиването ми в болницата. Изследванията нищо не показаха, беше напълно здраво. — Смръщи вежди. — Лекувам по-успешно отворените рани, отколкото болестите. Една нощ работих в спешното отделение и тогава успехът ми беше деветдесет и три процента.

— Това е прекрасно.

— Аз не мисля така. Мразя дарбата си. Знаеш ли как се чувствам, когато мога да излекувам едно дете, а друго — не.

Тя кимна.

— Аз съм лекар. На мен това ми се случва непрекъснато. А аз не мога да разчитам на нищо друго, освен на знанията и опита си.

Той смръщи вежди.

— Не това искам от живота. Какво ще стане, ако някой открие на какво съм способен? Ще ме задушат, ще се опитат да ме провъзгласят за светец.

— Ти очевидно имаш проблем. Какво е твоето решение?

— Присмиваш ли ми се?

— О, не, смея се, защото съм щастлива. — Тя се усмихна лъчезарно. — Смея се, защото за първи път имам надежда. Направих нещо правилно, прекрасно и сега тази цялата работа с Пандора може би ще се окаже полезна за мен. — Повтори: — Какво е твоето решение?

Той сви рамене.

— Ще се върна към живота си такъв, какъвто беше преди. Но може би няма да ми навреди, ако прекарвам по няколко дни в седмицата в болницата. Това би трябвало да е достатъчно да помогна в критичните случаи. Както казах, обичам децата.

Тя усещаше сълзите, които напиреха в очите ѝ.

— Не, не мисля, че това ще ти навреди. — Харли отново погледна Филип.

— Не мога нищо да обещаая, Мегън. Не знам как се получава това. Преди да влезеш, поставих длан на слепоочието му, отговор не последва. Разбира се, понякога ми бяха необходими дни с децата.

— Просто опитай, Харли.

Той кимна.

— Ще направя всичко, на което съм способен. Но не и ако ти кръжиш непрекъснато около мен. И без това се чувствам странно, когато лекувам. Ти ме объркваш допълнително.

— Обърквам те? Трудно е да се повярва.

— Просто замини някъде за няколко дни. Ще ти се обадя, ако имам новини.

— Искам да остана тук.

Той поклати глава.

— Аз оставам, ти заминаваш. — Усмихна се. — Отиди в Танзания. Рената ми каза, че е възможно Грейди да има нужда от помощ.

— Рената? — Направи пауза. — Рената ли те доведе тук тази вечер?

Той кимна.

— Тя ме преследваше като хрътка. Мислеше, че ще съм достатъчно любопитен да изследвам възможностите и се обаждаше на всяка болница в район от три щата. Каза, че съм пропилял достатъчно от времето ѝ и че трябва да оправя нещата, които са близо до дома. — Направи гримаса. — Добих впечатлението, че ако не направя това, което иска тя, ще сложи край на прикритието ми в болницата и ще ми организира интервю с Опра на тема лечители светци през последните десетилетия.

Мегън се усмихна.

— Какво дяволче е тя!

— Танзания — настоя той.

Грейди щеше да е в Танзания. Не беше го виждала повече от две седмици, а той не беше направил опит да се свърже с нея. По дяволите, може би изпитваше облекчение сега, когато между тях имаше известно разстояние. Тя не беше единствената, която трябваше да вземе важни решения, откакто се бяха срещнали. Може би трябваше да изчака той да направи следващата крачка.

Да чака? Напоследък като че ли целият ѝ живот беше спрял и тя можеше само да чака. Филип, медицинската ѝ кариера, изследването и приемането на таланта на Пандора. И, по дяволите, трябваше да изясни отношенията си с Грейди, преди отново да се впусне в някоя област и да продължи живота си. Кимна бавно.

— Определено ще отида в Танзания.

ГЛАВА 22

Танзания

Мегън се напрегна, когато чу превъртането на ключа в ключалката на хотелската стая.

— Не е заключено, Грейди! — извика.

Грейди отвори вратата и остана така, загледан в нея, без да проговори. Беше облечен в панталони цвят каки и ботуши, удобни за пустинен терен, тъмната му коса изглеждаше по-светла от последния път, когато го беше видяла, кожата му — по-загоряла, станала бронзова от африканското слънце.

— Подкупих служителя на рецепцията — каза тя. — Не исках да се срещнем долу във фойето. — Навлажни устни. — Би трябвало да отседнеш в някой по-класен хотел. Подкупът, който дадох, беше наистина нищожен. А бих могла да бъда крадец, убиец или...

— Хотелът ме устройва. — Затвори вратата, но не направи крачка към нея. — Преговарям с един племенен вожд, и ако отседна в скъп хотел, цената, която ще трябва да заплатя, ще се покачи.

Тя смръщи вежди.

— Преговаряш? Купуваш продадените момиченца?

— Не мога просто така да ги взема от собствениците им. Тук те се смятат за роби и ако се опитам да ги отвлека, вероятно ще ги убият. — Усмихна се. — Обикновено успявам да убедя вождовете, че искат да се отърват от момичетата и че всъщност им правя услуга.

— Ще промениш мисленето им, реалността им — поклати глава тя. — Това е особена дарба, Грейди.

— Нима прелетя хиляди мили, за да ми кажеш това? — запита той тихо. — Нима не осъзнаваш, че аз знам кои са препятствията по пътя ми? Аз те контролирах през тези дванайсет години и ти подсъзнателно се страхуваш, че ще го направя отново. Няма значение, че се кълна, че няма да го сторя. Възможността съществува. Бих могъл да стана по-силен. Възможно е ти да станеш по-слаба. Кой, по дяволите, би могъл да каже как ще се развие даден талант? Или, от

друга страна, може да загубя силата, която имам сега, а ти можеш да се превърнеш в някакъв вид психически силна супер жена. Все пак ти си Пандора. Потенциалът съществува.

— Не говори така. — Тя потрепери. — Струва ми се, че ще повърна, всеки път, когато мисля за това. Успях да направя нещо полезно в случая с Харли, но в други случаи бих могла да бъда заплаха. А какво щеше да стане, ако Харли не беше успял да се справи с освобождаването на психичните си сили? Ако бях унищожила и него? Мисля много за това през последните няколко дни. Ключът, изглежда, е избухване на силни чувства. Колко силни обаче трябва да бъдат? Майка ми е била изнасилена няколко пъти, но едва последното е успяло да задейства механизма на Пандора. Каза, че никога повече не е проявила този талант. Защо не се прояви в случая с мъжа, който я уби?

— Може и да се е проявил. Но аз го убих толкова бързо, че не успяхме да видим дали е имало последици.

— Аз лекувам пациенти от години и никакъв талант не се е проявявал. Дори да е вярно, че дарбата се проявява в края на двайсетте години на човека, не би ли трябвало да има някакви признаци напоследък? Може би твоят контрол ѝ е попречил да се развие, обаче не мога да съм сигурна. Бях ядосана и изпитвах силна болка в случая със Сиена, но това трая само миг. И се е оказало достатъчно да причини експлозията на чувствата? Страхувах се за живота си, когато докоснах Харли, и виждам как това може да бъде причината. Какво е накарало Харли да приеме дарбата, а Сиена — да полудее? Да не би подсъзнателно да съм направила нещо изкривено и смъртоносно, защото бях изпълнена с омраза към Сиена? Харли успя да излекува Рената час, след като го докоснах. Защо Сиена не показва признаци на полудяване веднага, както е станало със Стивън Молино?

— В доклада на Трибунала пише, че един от доброволците на Роза Деванес бил намерен мъртъв по-късно — каза Грейди. — Което означава, че нещата не се развиват винаги по един и същи начин.

— Но от какво е причинена разликата? Може ли процесът да бъде спрял, преди човекът да е полудял? За какви признаци трябва да гледам?

— Това са много въпроси.

— Върхът на айсберга. Има още много, които се въртят в главата ми. И всеки един от тях ме ужасява.

— И какво ще направиш?

— Ще изуча параметрите и капаните. Не мога да се върна към медицината, докато не съм сигурна, че ще съм безопасна за пациентите. Реших да последвам Рената и да я принудя да ми позволи да прочета Книгата. Няма да е лесно. Тя вероятно ще ме застави да я чета в уединение и окована във вериги. От онова, което тя спомена, съдя, че Книгата не е просто списък с имена и адреси. Тя документира историята на семейството, трябва да има записки и за други случаи на Пандора. Поне една от тях сигурно се е научила как да се справя с дарбата. Това е единственият начин, който мога да измисля, за да я контролирам. — Усмихна се накриво. — Ти би трябвало да разбереш. Защото си Контрольор.

— Бих могъл да ти помогна.

Тя поклати глава.

— Научих нещо от Харли. Способностите на Пандора са или моята дарба, или моето проклетие. Това не е, като да си Слушател. Прекалено е опасно. Трябва да поема отговорност за това, което правя. Не искам да обвинявам никого, освен себе си.

— Звучи така, сякаш ще бъдеш много самотна — каза той тихо.

— О, Господи, надявам се да не е така — пое си дълбоко дъх, — защото мразя дори идеята да съм сама. Знаеш го. След смъртта на майка ми, ти ми изпрати Филип, за да не бъда сама. Ти ме познаваше по-добре от всеки друг в света.

— А ти ме намрази, като разбра какво съм направил.

— Сега чувствата ми са напълно различни. — Усмихна се несигурно. — Прав си. Тогава се страхувах, сега не се страхувам.

— Така ли?

Тя поклати глава.

— Мога да се справя. Аз... те обичам, Грейди. Обичам и тялото ти, и нещата, които правиш с мен. Винаги се чувствам по-жива, когато си с мен. Опитах се да не усещам липсата ти, когато замина, но много ми липсваше.

— Добре.

— Но аз всъщност не те познавам, нали? Ти ми разказа малко за детството си и как възприемаш някои неща от живота, но не сме имали

време да се задълбочим.

Той се усмихна.

— Какво има да се знае? Аз не съм толкова дълбок.

— Лъжец.

— Добре, ще се впуснеш ли тогава в моите неизследвани дълбини? — запита той весело, безгрижно.

— Може би.

Той я гледаше с присвити очи.

— Предупреждавам те. Ако това ще означава да си край мен, ще те карам да ме изучаваш през остатъка от живота ти. Ще ти разказвам приказка всяка вечер като Шехерезада.

До края на живота. Опита се да потисне радостта, която я обзе.

— Не моля за обвързване като това.

— Много лошо. Защото го имаш. — Тръгна към нея. — От теб искам едно. Ти направи точен разбор на чувствата си към мен. Прецени ги поотделно. Сега искам да сглобиш всичко като едно цяло. Независимо дали мислиш, че ме познаваш или не, обичаш ли онова, което познаваш?

— Трябва ми време да...

— Признай.

— Нямаше да дойда тук, ако не мислех, че можем да имаме връзка.

— Признай.

— По дяволите, Грейди, опитваш се да контролираш...

— Признай.

— О, за бога! Аз... те... обичам. — Поклати глава. — По дяволите, не исках да прибързвам. Много е важно да...

— Шшш, тихо. — Той я целуна. Страстна, сладка целувка. — Знам. Не те карам да вземеш необмислено решение. Питам само дали в този ден, в този момент, ме обичаш. Ще се обичаме всеки ден. До края на живота си. — Дланите му обгърнаха лицето ѝ. — О'кей?

Тя обърна глава и устните ѝ докоснаха дланта му.

— О'кей.

— А сега, като се споразумяхме за това, може ли да си легнем?

— Дяволски си прав. — Тя се усмихна и се отдръпна от него. — Все пак това е един от най-добрите ти таланти. Харесва ми много повече от...

Звънна мобилният телефон на Грейди.

— Грейди, да не си посмял да отговориш! — каза тя тихо, но убедително.

— Няма опасност. Ще... — Погледна екрана. — По дяволите. — Натисна бутона. — По-добре да е нещо важно. Слуша няколко секунди, после широка усмивка озари лицето му. — Тя е тук, до мен. — Подаде телефона на Мегън. — Някой иска да говори с теб.

— Кой? — запита тя нетърпеливо. — Не могат ли да се обадят по-късно?

Някой говореше от другия край на линията, обаче тя не можеше да го разбере.

— Говориш прекалено тихо. Не те чувам. Говори по-високо.

После внезапно стисна силно слушалката, а гласът ѝ се сведе до шепот:

— Филип?

Издание:

Айрис Йохансен. Дъщерите на Пандора

Американска. Първо издание

ИК „Калпазанов“, София, 2009

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Никола Христов

ISBN: 978-954-17-0259-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.